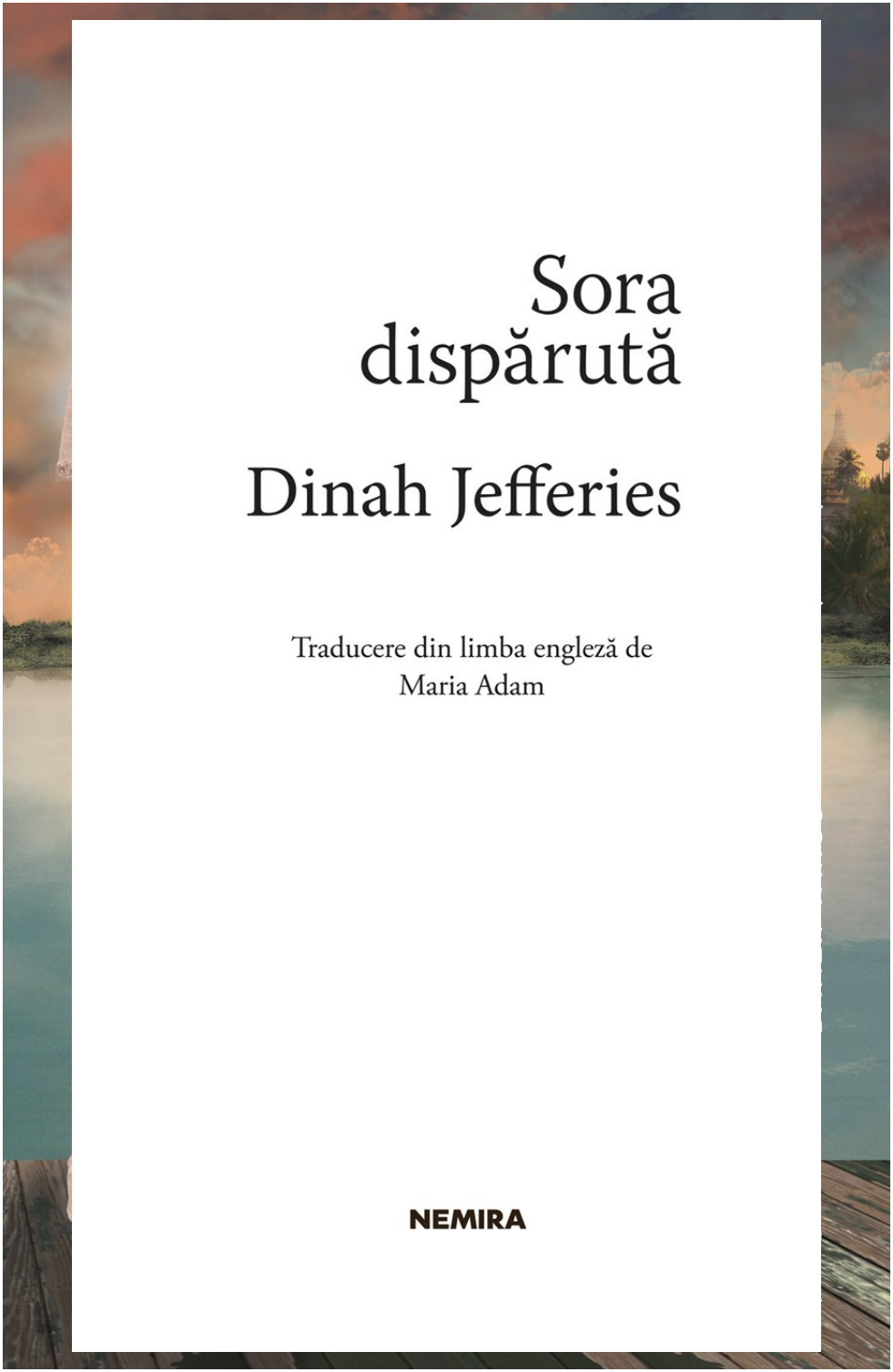

Sora dispărută

Dinah Jefferies

Traducere din limba engleză de
Maria Adam

NEMIRA

Ilustraţie copertă: Copyright © Jeff Cottenden
Layout copertă: Oana BĂNDĂRĂU
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Roxana POPESCU
Tehnoredactor print: Stelian BIGAN
Tehnoredactor ebook: Corina REZAI
Lector: Andreea DĂNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Jefferies, Dinah
Sora dispărută / Dinah Jefferies; trad. din lb. engleză: Maria Adam. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2021
ISBN print: 978–606–43–1044–6

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Dinah Jefferies
THE MISSING SISTER
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London in 2019
Text copyright © 2019 by Dinah Jefferies
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

© Nemira, 2021

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al

editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

1.
Rangoon, Birmania[1], 1936

Belle şi-a îndreptat umerii, şi-a dat părul lung, roşcat-auriu pe spate şi a urmărit cu inima tresăltând de emoţie cum vaporul se apropie tot mai mult de portul din Rangoon. Ce chestie! Oraşul unde se clădeau visurile, încă un contur misterios în depărtare, dar care se desluşea pe măsură ce nava străbătea apa. Cerul de un albastru şocant de puternic, aproape bleumarin în adâncimi, reflecta suprafaţa topită, atât de lucioasă, încât aproape îţi vedeai chipul în ea. Şi aerul licărea, de parcă soarele ar fi făcut cristale mici şi rotitoare din umezeala ce se înălţa din apă. Bărcuţele împrăştiate în apă se lăsau şi se ridicau, iar ea râdea în vreme ce păsările de mare se năpusteau ţipând. Pe Belle nu o deranja zgomotul, de fapt, îi întărea senzaţia că era ceva dureros de diferit. Tânjea de multă vreme după libertatea de a călători, şi acum chiar asta făcea.

Cu bâzâitul în urechi, a inhalat brusc, de parcă ar fi vrut să absoarbă şi ultima particulă a acestui moment glorios şi, preţ de câteva minute, a închis ochii. Când i-a deschis iar, a rămas cu gura căscată de uimire. Nu îi atrăsese atenţia portul plin de freamăt, cu macaralele înalte, vasele de marfă încărcate cu lemn de tec, petrolierele greoaie, vapoarele cu aburi şi

1 Termen care a desemnat, în limba română, până în 1989, ţara care în prezent se numeşte Uniunea Myanmar (aici şi în continuare, toate toponimele sunt cele folosite în perioada în care se petrece acţiunea romanului) (n. red.).

bărcile mici de pescuit ce se adunau la umbra navelor mai mari. Nici clădirile albe şi impresionante, în stil colonial, care începeau să se întrezărească. Înălţându-se în spatele acestora, deasupra oraşului părea să plutească un uriaş edificiu aurit. Da, plutea parcă suspendat, ca o porţiune dintr-un paradis de neconceput, ce coborâse pe pământ. Fascinată de strălucirea aurie pe fundalul cerului de cobalt, Belle nu-şi putea desprinde privirea de la el. Oare exista ceva mai captivant decât asta? Fără urmă de îndoială, ştia că avea să se îndrăgostească de Birmania.

Căldura însă era chinuitoare: nu una uscată, ci un fel de căldură umedă, care i se lipea de haine. Era, cu siguranţă, ceva diferit, dar avea să se obişnuiască, la fel şi cu aerul care mirosea a sare şi a ars şi i se bloca în gât. Şi-a auzit numele strigat şi, întorcându-se, a văzut-o pe Gloria, femeia pe care o întâlnise pe punte la începutul călătoriei, sprijinită acum de balustradă, purtând o pălărie de soare roz, cu borul larg. Belle a dat să se întoarcă, dar nu înainte ca Gloria să strige din nou. Femeia a ridicat mâna cu mănuşă albă şi a venit spre ea.

— Aşadar, a răsunat vocea stridentă a Gloriei, smulgând-o pe Belle din visare. Ce zici de pagoda Shwedagon? Impresionantă, nu?

Belle a încuviinţat.

— Acoperită cu aur, a continuat Gloria. Nostimi oameni, birmanii ăştia! Tot locul e presărat cu altare şi pagode aurite. Nu poţi nici să mergi fără să te împiedici de un călugăr.

— Trebuie să fie minunaţi dacă au creat ceva atât de frumos.

— Aşa cum îţi spuneam, pagodele sunt peste tot. Şoferul meu aşteaptă pe doc. Te iau cu mine la

minunatul nostru hotel Strand. Are vedere la râu.

Belle s-a uitat la pielea din jurul ochilor negri şi duşi în fundul capului ai celeilalte femei şi nu pentru prima dată a încercat să-i ghicească vârsta. Erau câteva riduri, dar avea ceva ce ea numea în general o înfăţişare atrăgătoare. Mai degrabă izbitoare decât frumoasă, cu nasul roman şi puternic, cu pometii sculptaţi şi părul negru şi lucios, adunat elegant pe ceafă… cât despre vârsta ei, era imposibil să-ţi dai seama. Probabil trecuse de mult de cincizeci de ani.

Gloria vorbise cu aerul cuiva care stăpânea întreg oraşul. O femeie cu o reputaţie de păstrat şi o figură pe măsură. Belle se întreba cum ar arăta fără masca groasă de machiaj aplicat cu desăvârşire, cu sprâncene desenate cu grijă şi buze de vedetă de cinema. Nu avea să se topească totul la căldură?

— Uneori rămân la Strand după o noapte târzie. De fapt, asta voi face şi diseară, deşi, fireşte, am casa mea în Golden Valley, a spus Gloria.

— Golden Valley?

Belle nu putu să-şi înfrâneze curiozitatea.

— Da. Ai auzit de el?

Belle a clătinat din cap şi, după o clipă de ezitare, a decis să nu spună nimic. Nu era ca şi cum ştia despre locul acela, nu? Pur şi simplu, nu era pregătită să stea de vorbă cu o persoană pe care de-abia o cunoştea.

— Nu. Câtuşi de puţin, a spus ea. Doar mi-a plăcut numele.

Gloria i-a aruncat o privire întrebătoare şi Belle, deşi era hotărâtă să nu facă asta, s-a surprins întorcându-se în trecut. Trecuse un an de la moartea tatălui ei şi nu fusese o perioadă prea bună. Nu găsise de lucru decât în librăria unei prietene, dar în fiecare

săptămână cerceta cea mai recentă ediţie din *The Stage* din clipa în care sosea. Şi apoi – ce bucurie – zărise anunţul prin care se căutau artişti în hotelurile cu prestigiu din Singapore, Colombo şi Rangoon. Dăduse proba la Londra, unde rămăsese timp de două zile chinuitoare, aşteptând neliniştită să primească vestea.

Belle se documentase. Descoperise că Rangoon fusese sub stăpânire britanică din 1852 şi se dezvoltase dintr-un orăşel cu colibe acoperite cu stuf într-un oraş mare şi un port prosper, din care avea să facă şi ea parte de acum. În timp ce Gloria îi arăta birouri guvernamentale impunătoare, case private şi magazine, Belle simţea căldura înăbuşitoare din maşină şi abia aştepta să coboare şi să simtă aerul pe piele. Gloria avusese dreptate. Călugări în veşminte de culoarea şofranului ce roiau pe străzi se vedeau peste tot, ba chiar şi câteva femei, deşi erau îmbrăcate din cap până-n picioare în roz pal.

— Călugăriţe, a explicat Gloria fără să pară impresionată. Călugări şi călugăriţe budiste. Deşi călugăriţele sunt destul de rare.

Gloria i-a povestit apoi că Strand fusese prima zonă dezvoltată de englezi şi, împreună cu cvartalul de pe strada Phayre, era cel mai bun loc de afaceri pe care îl puteai avea. Lui Belle nu-i prea păsa. Avea timp să exploreze mai târziu. Acum nu dorea decât o băutură rece şi să simtă pământ ferm sub picioare.

— O să-ţi placă strada Phayre, a adăugat Gloria. A fost denumită după primul comisar al Birmaniei. Se continuă de-a lungul râului, la fel ca Strand. E

străjuită de arbori-de-ploaie[2] frumoşi şi, mai important de atât, acolo se găsesc toţi bijutierii şi negustorii de mătăsuri.

Belle nu i-a răspuns, şi-a trecut doar mâna peste frunte, căci picături de sudoare îi curgeau deja de la rădăcina părului.

— Am ajuns, a spus Gloria când plimbarea s-a terminat şi şoferul a tras în faţa unui portic elegant, cu un palmier mare, care creştea splendid de o parte şi de alta a acestuia. Dar, cerule mare, să ne adăpostim sub un ventilator.

Doi hamali tăcuţi au venit să ia valizele şi, când au ajuns la uşile mari de sticlă, un portar cu turban pe cap a făcut o plecăciune şi le-a deschis. Înăuntru, holul avea un tavan înalt şi era răcoros.

— Îmi place să văd râul cum străluceşte prin bambusul înalt din partea opusă hotelului, a spus Gloria întorcându-se cu faţa spre uşi. Priveşte!

Belle s-a uitat.

— Bănuiesc că tu vei sta într-una dintre camerele mici din spate, în anexa nouă sau în pod. Se zvoneşte că ar acoperi piscina ca să mai construiască nişte camere, ştii, dar încă nu s-a întâmplat asta şi sper nici să nu se întâmple.

A scos un pachet de ţigări Lambert and Butler din geanta ei din piele de crocodil şi i-a întins una lui Belle.

Belle şi-a dus mâna la gât.

— Nu pot. Vocea mea. Trebuie s-o protejez.

— Desigur. Ce prostie din partea mea.

Gloria a făcut o pauză.

— Îţi dau un sfat. Eu aş sta departe de port şi de

2 Arbore-de-ploaie (*Samanea saman*), copac din Asia de Sud şi de Sud-Est, cu o coroană impresionantă şi flori trandafirii (n. red.).

străzile înguste de pe faleza râului, mai ales după ce se întunecă. Acolo trăiesc chinezii într-un adevărat labirint de alei ascunse. Îţi pui viaţa în pericol.

Un bărbat scund, cu aspect mai degrabă apatic şi servil, cu mustaţă subţire şi ten roşiatic, s-a apropiat s-o întâmpine pe Gloria.

— Doamna de Clemente, a spus el cu o plecăciune slugarnică, vorbind cu un accent ce părea nordic, pe care încerca să-l mascheze. Şi musafira dumneavoastră drăguţă. Mă scuzaţi că deranjez, dar dacă prietena dumneavoastră are nevoie de ajutor pot să-i rezerv ceva de îndată.

S-a întors să-i zâmbească lui Belle.

— O, nu, a spus Belle, gata să-i corecteze impresia. Nu sunt oaspetele hotelului, sunt artistă. Cântăreaţă, de fapt.

El şi-a încleştat fălcile şi, ignorând-o pe Belle, i s-a adresat Gloriei:

— Fără îndoială, ştiţi, doamnă de Clemente, că există o intrare separată pentru servitori. Aş ruga-o cu respect pe însoţitoarea dumneavoastră să o folosească.

Gloria a ridicat din sprâncene şi i-a zâmbit politicos, dar rece.

— Dar, domnule Fowler, domnişoara Hatton nu este servitoare. Ca artistă şi, aş putea adăuga, prietena mea apropiată, are anumite drepturi. Mă aştept să aflu că au fost respectate.

S-a răsucit pe călcâie cu dispreţ şi s-a îndreptat spre recepţie.

Fowler se făcuse şi mai roşu la faţă şi, uitându-se chiorâş la Belle, i-a spus şuierând să-l urmeze.

— Îmi pare rău, a şoptit ea, bănuind că această interacţiune scurtă nu avea să ajute prea mult.

După ce a condus-o din hol, s-a oprit şi s-a îndreptat cât era de lung.

— Sunt sigur că vei găsi un mod de a te revanşa faţă de mine. Nu uita că sunt asistent manager şi, prin urmare, îmi dai socoteală mie.

În timp ce el vorbea, Belle se forţase să nu zâmbească privindu-i sprâncenele excesiv de mobile. Sprâncene care, fără de veste, s-ar fi putut desprinde, cerând să aibă o viaţă proprie. Îşi dădea seama că nu era un bărbat care să accepte cu uşurinţă să fie luat în râs şi a reuşit să nu chicotească.

El zâmbea încordat.

— Am grijă să am ochi şi la ceafă. Aşa sunt eu, văd absolut tot. Şi, dacă îmi permiţi, nu pari genul de artist tipic.

Ea a ridicat din umeri.

— Şi de unde eşti? Comitatele din jurul Londrei?

— Cheltenham.

— Acelaşi lucru. Mă rog, nu ştiu cum o să te înţelegi cu celelalte fete. Majoritatea vin din cartierul East End din Londra. Sper că nu te consideri prea bună pentru meseria asta.

Ea s-a încruntat.

— Celelalte?

— Dansatoarele.

El a ridicat din sprâncene şi a privit-o atent.

— Cu aere şi figuri nu vei ajunge departe aici.

— Sper că voi reuşi să mă integrez, a spus ea, dorind ca el să plece, bucurându-se că a făcut un pas în spate.

— Ei bine, nu mai pot pierde timpul pălăvrăgind, a bombănit el şi apoi a luat-o după colţ, a condus-o pe trei rânduri de trepte pe scara îngustă pentru personal şi apoi s-a oprit în faţa a patru uşi vopsite în

alb de pe coridorul întunecat. Aici stai tu, i-a spus el şi i-a întins o cheie. Împarţi camera cu Rebecca.

Să împartă? S-a descurajat puţin. *Pe de altă parte*, şi-a spus ea, *s-ar putea dovedi distractiv*.

2.

Belle şi-a cunoscut colega de cameră abia a doua zi dimineaţă. În seara de dinainte, stătea în pat, aşteptând ca fata să apară, căzuse într-un somn de epuizare, apoi s-a ridicat brusc doar când a trezit-o un bâzâit. Dornică să-şi înceapă noua viaţă, s-a ridicat în capul oaselor şi a privit pe fereastră unde două muşte uriaşe – cel puţin, asta credea ea că erau – se loveau furioase de geam. Fără ezitare, a dat la o parte cuvertura subţire, a întins picioarele pe podea şi s-a aplecat să deschidă fereastra.

Cămăruţa din pod avea o zugrăveală alburie şi doar două paturi drept mobilă – unul, sub ferestruica pe care tocmai o deschisese, era evident rezervat. Aşa că Belle dormise în celălalt. O comodă cu sertare, un birouaş şi un şifonier alcătuiau restul mobilei. Dar când a deschis uşa şifonierului să-şi aşeze câteva lucruri, l-a găsit plin ochi cu hainele colegei de cameră.

La lavoarul din colţ s-a spălat pe faţă, sperând ca pielea ei palidă să nu se umple de pistrui în soarele puternic din Birmania. Aspectul ei irezistibil – ochi verzi ca marea, faţa ovală şi simetrică, gura mare şi nasul drept – însemna că ieşea în evidenţă în mulţime, şi asta îi fusese de folos când dăduse proba. Îmbrăcată încă în cămaşă de noapte, şi-a pieptănat părul, probabil cea mai desăvârşită trăsătură a ei, şi s-a gândit la părul mamei, ceva mai închis la culoare

decât al ei, deşi Belle nu-şi dădea seama cât de bună îi era memoria. Trecuse mult timp.

Cum colega ei lipsea, Belle a deschis din nou şifonierul, întrebându-se dacă hainele ei ar putea să-i dea vreun indiciu despre caracterul fetei. Erau o mulţime de lucruri din mătase roşie, lucioasă, şi a scos o rochie scurtă ca să o vadă mai bine.

Uşa s-a deschis brusc şi cineva a dat buzna înăuntru.

Belle s-a răsucit pe loc şi a văzut o blondă de înălţime medie, care stătea cu mâinile în şolduri în cameră, privind-o încruntată.

— Îţi place, nu? a întrebat fata.

— Da, e drăguţă, a răspuns Belle şi, hotărâtă să nu se lase enervată de atitudinea ostilă a fetei, i-a zâmbit larg.

— Drăguţă? E al naibii de frumoasă! Am economisit o lună întreagă pentru ea, aşa că, dacă nu te superi, aş prefera să-ţi iei labele de pe ea.

Belle a ezitat.

— Scuze. Eu…

Fata a mijit ochii.

— Ar fi mai bine să lămurim lucrurile din prima.

— Da, bineînţeles. Mă întrebam doar unde o să-mi pun lucrurile.

Fata s-a uitat la cufărul enorm al lui Belle.

— Fir-ar, ţi-ai adus şi chiuveta din bucătărie?

Belle a ridicat din umeri.

— E al tatei, a murmurat neclar.

— Rebecca, a spus fata şi a întins mâna.

Belle a dat mâna cu ea.

— Annabelle… dar toţi îmi spun Belle.

— Eu sunt dansatoare, a adăugat Rebecca. Suntem patru.

Belle a dat din cap şi a studiat înfăţişarea neîngrijită a fetei – machiajul întins, ce încadra ochii mari şi albaştri, nasul în vânt, buzele pline, vopsite în roşu, şi o rochie mulată de bumbac care nu ascundea prea mult silueta voluptuoasă.

— Tu trebuie să fii noua cântăreaţă. Sper că eşti în stare să cânţi. Cea dinaintea ta a fost de-a dreptul inutilă, plângea întruna, era groaznic de nefericită şi hoaţă pe deasupra. A şters-o a naibii, cu tot cu cerceii mei preferaţi.

— Îi era dor de casă?

— Ce ştiu eu, ce-mi pasă? Sper că nu eşti şi tu o plângăcioasă.

S-a oprit şi a cercetat faţa Bellei, parcă uitându-se după semne de slăbiciune.

— E prima dată când pleci de-acasă?

— Nu. Am locuit la Paris şi la Londra.

Fata a dat din cap.

— Şi de unde eşti?

— West Country. Cheltenham.

— Şic.

Belle a oftat. Aşa avea să fie mereu? Poate ar fi trebuit să mintă şi să spună mai bine că venea din Birmingham. Lucrase acolo o perioadă scurtă.

— Ai familie? a întrebat Rebecca.

Belle a clătinat din cap.

— Ai noroc. Casa noastră e plină de copii, iar eu sunt cea mai mare. Sigur că-i iubesc pe toţi, dar abia aşteptam să scap de acolo.

— Poate vor veni în vizită?

Rebecca a râs.

— Puţin probabil. Nu avem bani. Săraci lipiţi pământului.

— Ah.

— În fine, câtă vreme nu-ţi bagi nasul în ce fac eu. Cea de dinaintea ta era din Solihull, credea că-i mai bună ca noi, celelalte. Dacă e un lucru care nu-mi place… În orice caz, trebuie să trag un pui de somn. Ieşi în oraş?

— Speram mai degrabă să despachetez.

— *Sperai mai degrabă*, nu? a întrebat ea imitând accentul lui Belle. Măi, să fie! Lasă-mă câteva ore să pun capul jos şi o faci pe urmă.

— Bine, dar trebuie să mă spăl şi să mă îmbrac înainte să ies.

Fata a ridicat simplu din umeri.

— Te-am aşteptat până târziu, a spus Belle. Mi s-a părut puţin nepoliticos să adorm fără să facem cunoştinţă. Unde-ai fost aseară?

Rebecca şi-a dat cu degetul peste nas.

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât ai mai puţine şanse să-ţi dai drumul la gură.

— Oh, pentru Dumnezeu…

— Deci nu eşti vreo mironosiţă?

Belle s-a zbârlit.

— Sigur că nu.

— Mai vedem noi. Baia e în capătul celălalt. Dar trebuie să te duci devreme. O împărţim toate cinci şi apa caldă se termină repede.

Belle a rămas cu gura căscată de uimire văzând o şopârlă de treizeci de centimetri, cu coada răsucită, cum se caţără pe perete şi se ascunde după şifonier, scoţând un sunet straniu, neomenesc.

Rebecca a râs.

— Trăiesc în case şi te ţin trează noaptea. Găsim şi insecte în interior, mai mari decât cele de acasă, uneori şi câte o veveriţă.

— În cameră?

Rebecca şi-a scos rochia şi, lăsând-o într-un morman pe jos, s-a strecurat în pat în lenjerie intimă. O clipă mai târziu, când Belle dădea să deschidă uşa şi să o ia spre baie, fata a ridicat capul.

— La naiba, ce păr frumos ai! Şi pun pariu că-i natural roşcatul ăla, a adăugat ea şi s-a întors cu faţa în cealaltă parte.

Belle a zâmbit în sinea ei. Poate nu avea să fie chiar atât de rău să împartă camera cu Rebecca, până la urmă.

Cu o zi înainte, curând după ce venise, domnul Fowler, plesnind de importanţă, îi făcuse turul hotelului. Din holul de la intrare, cu pereţii îmbrăcaţi în oglinzi, canapelele de piele neagră, podelele din lemn lustruit şi măsuţele de cafea din sticlă, o condusese prin sălile de mese somptuoase. Veioze din mătase roz pal erau împrăştiate prin încăpere şi pereţii erau împodobiţi cu tablouri înfăţişând peisaje din Birmania, alături de portrete ale unor bărbaţi albi cu prestanţă şi ale doamnelor încărcate de bijuterii. Mesele erau deja aranjate cu feţe din damasc alb apretat.

Îşi exprimase admiraţia cu murmure suficient de volubile cât să-l mulţumească, şi chiar era impresionată, mai mult decât bucuroasă că lucra acolo. El îi mai arătase şi alte zone, spunându-i că hotelul fusese complet renovat în 1927.

— Sigur, eu nu eram aici pe atunci.

— De cât timp sunteţi aici?

— Nu de mult, răspunsese el, ocolindu-i întrebarea şi spunând mai departe: E cel mai confortabil şi cel mai modern hotel din Rangoon – avem propriul oficiu poştal şi un magazin de bijuterii în proprietatea I.A.

Hamid and Co.

A urmat o cameră frumos aranjată care, îi spusese el, servea drept sală pentru micul dejun şi devenise apoi sala pentru ceaiul de după-amiază. Ea privise scaunele de răchită şi tacâmurile elegante. *Era drăguţ*, şi-a spus, atmosfera era mai relaxată decât în sala mare de mese. Erau celebri pentru ceaiurile lor de după-amiază, spusese el cu o nuanţă de mândrie în glas.

— Mai sunt nişte prăjituri care au rămas pentru personal, adăugase el, zâmbind mărinimos, de parcă prăjiturile rămase fuseseră oferite numai de el.

A urmat magazia, apoi o bucătărie mare cu tavan înalt, care dădea către o cameră mică, în care angajaţii îşi pregăteau masa, şi au ajuns, în cele din urmă, în sala de concerte de la Strand, care fusese construită în spatele anexei, cu un vestiar pentru fete şi o grădină mică în spate.

— Ne bazam înainte pe orchestrele aflate în vizită, cu dansatoare şi cântăreţi. Formaţia şi artiştii permanenţi sunt o treabă recentă. Rămâne de văzut dacă vor merge lucrurile.

— Doar englezii vin aici?

El dăduse din cap, apoi adăugase:

— Bine, şi scoţienii. Mulţi scoţieni.

— Dar oamenii care lucrează aici? Sunt toţi englezi?

— Sigur că nu. Avem nişte băieţi indieni ca ajutoare la bucătărie şi… l-ai văzut pe portar.

— Niciun birman?

El clătinase din cap.

— Birmanilor – clasei servitorilor, vreau să spun – nu le place să muncească.

— Deloc?

— Pentru noi.

— Oh.

— Sunt destui birmani educaţi în departamentele guvernamentale.

Aici, ca şi în clădirea principală, zonele publice erau extraordinar de generoase. Când s-au întors în holul de la intrare, ea îi arătase mocheta de catifea de pe scara lată ce ducea spre etajele de sus, dar el clătinase din cap.

— Dormitoarele, apartamentele şi locurile de odihnă pentru oaspeţi, spusese el. N-ai de ce să te duci acolo.

Dar ea îşi dorea să le vadă chiar atunci.

Surprinzându-i expresia curioasă, el deschisese o uşă batantă ce ducea spre un coridor întunecat. După ce au trecut de uşă, o luase de mâna dreaptă şi-i pusese cealaltă mână pe umărul stâng. Ea se trăsese înapoi din strânsoarea lui, în timp ce încerca să o împingă puţin în spate.

— Se poate ca fata potrivită să *vadă* un dormitor neocupat din când în când, ştii, între două şederi ale oaspeţilor, dacă înţelegi ce vreau să spun. Eşti fata potrivită, domnişoară Hatton?

Ea se îndepărtase de el.

— Mă îndoiesc, domnule Fowler.

El înclinase capul şi mijise puţin ochii, înainte de a spune:

— Ei bine, vom vedea, nu-i aşa?

Nu era îngrijorată. Mai întâlnise bărbaţi ca el.

Acum, având o zi numai pentru ea, pesemne ca să se poată instala şi în general să vadă împrejurimile înainte de repetiţia din ziua următoare, a decis să exploreze oraşul. Când a ieşit din hotel, a dat din cap spre portarul cu turban şi a clipit când norul de praf

din aer i-a înţepat ochii. A trecut de birourile unui agent maritim, apoi de un oficiu poştal roşu şi bogat ornamentat, pe urmă însă, răzgândindu-se, s-a întors şi a luat-o în altă direcţie.

A tras în piept aerul greoi, plin de miresme orientale misterioase. Ce mirosea oare atât de aromat? s-a întrebat ea. Apoi s-a oprit, ascultând clopotele templului care răsunau din toate direcţiile. Pe stradă, şuvoiul de ricşe, biciclete, automobile şi pietoni o forţa deseori să se ferească din calea lui. Judecând după limbile diferite pe care le auzea – probabil, hindustană, pe lângă birmană şi, bineînţeles, engleză –, aici trăia un amestec bogat de rase. Indienii păreau ocupaţi şi viguroşi, chinezii, nerăbdători să-ţi vândă marfa, dar birmanii erau cei care o încântau. Bărbaţii fumau ţigări de foi şi îşi înclinau capul spre ea când trecea pe lângă ei, iar femeile, îmbrăcate în haine imaculate de mătase roz, erau minione şi frumoase ca nişte păpuşi. Purtau părul împletit strâns şi împodobit cu o floare într-o parte, dar se mira să vadă că-şi acoperiseră faţa cu o unsoare groasă, galbenă. Fermecată de dulceaţa din zâmbetul lor, le zâmbea şi ea, la rândul ei. Era fascinată că bărbaţii şi femeile purtau fuste cu tunici scurte – aflase deja că fusta se numea *longyi* –, deşi versiunea feminină era mai strânsă pe talie. A remarcat şi că bărbaţii purtau, în general, turbane roz, iar femeile păreau să aibă deseori un şal subţire şi rozaliu pe umeri.

Ceva mai departe, izul slab de canalizare se îmbina cu aromele tari şi picante ce răzbăteau dinspre diferitele tarabe şi comercianţi. A rămas la răscruce, ascultând roţile cu bandaj metalic ale trăsurilor trase de cai, nişte cutii demodate cu roţi, ce puteau fi închiriate, şi s-a mirat de felul în care trecutul şi

prezentul coexistau pe aceste străzi. După o clipă, a luat-o la stânga, pe Merchant Street.

De-a lungul Strand Road şi mai departe, mărturii ale clădirilor britanice dominau oraşul, însă Belle tânjea după ceva mai palpitant decât monumentele colonialismului. A luat-o la dreapta, trecând de clădirea împodobită a tribunalului, unde credea că trebuie să fi lucrat tatăl ei, apoi a cotit din nou şi, trăgând brusc aer în piept, a zărit ce căuta. Aceasta trebuia să fie pagoda Sule, mai mică decât pagoda Shwedagon, pe care o văzuse de pe vapor. Încântată să descopere apariţia aurie şi strălucitoare chiar în centrul oraşului Rangoon, înconjurată de forfota şi zgomotul vieţii de zi cu zi, s-a oprit s-o privească. Recepţionerul de la hotel o informase că monumentul avea 2 200 de ani şi fusese întotdeauna centrul activităţii sociale a oraşului.

Sub privirile ei, aurul sclipea şi scânteia seducător, însă, ameţită de căldura puternică, a privit în jur. Nu-şi amintea să-şi fi luat pălăria sau umbrela şi, în timp ce muştele zburau prin faţa ei, le alunga cu mâna şi căuta din priviri un loc în care să ia ceva de băut. Tarabele cu ceai care străjuiau străzile nu păreau prea agreabile, atunci unde? S-a uitat din nou în jur şi a zărit-o pe Gloria ieşind de la Rowe and Co., un magazin mare, vopsit în roşu şi crem, cu un turn în colţ, cu balconaşe şi ferestre curbate şi ornamentate la etaj. Belle a strigat şi i-a făcut semn cu mâna.

3.
Diana, Cheltenham, 1921

În sfârşit, am primit o scrisoare de la Simone. Sunt atât de bucuroasă, că-mi vine să dansez prin

cameră! Mă gândesc la ochii ei blânzi de chihlimbar, la părul blond-deschis şi la tenul de piersică; îmi amintesc şi cât de bine ne-am distrat. Soţia doctorului meu şi cea mai bună prietenă a mea din Birmania, cu toate că veştile ei sunt triste – sigur că sunt, căci soţul ei Roger a murit –, spune că se va întoarce să trăiască în Anglia. Undeva în Oxfordshire, care nu e departe. Cobor în fugă, îmi iau foarfeca de grădină şi alerg din holul mic, din spatele casei, şi ies afară, ridicând o clipă chipul în sus – îmi place să simt soarele pe piele –, apoi tai nişte trandafiri pe care-i pun în sufragerie.

Îmi amintesc culorile florilor din Birmania şi viaţa mea de acolo, *viaţa mea*! Plină de emoţie şi de râsete. Cocktailuri, dineuri şi petrecerile acelea luxoase din grădină care ţineau toată noaptea. Bucuria simplă a rochiei de mătase de la Paris care-mi atingea pielea şi dragul meu soţ, care mă ţinea atât de strâns, de parcă eram tot ce e mai bun pe lume. Pe urmă, după ce beam prea multă şampanie, ne uitam la felinarele roz şi portocalii ce se legănau în bătaia brizei pe când cerul se colora în indigo, înainte de ivirea zorilor.

Şi of, grădina, cu florile ei parfumate şi coroanele uriaşe ale copacilor printre crengile cărora maimuţele se legănau. Râdeam amândoi când le vedeam, ţinându-ne în braţe, tineri – mă rog, eu eram tânără – şi atât de îndrăgostiţi. Şi locul nostru special, izolat, unde nu vedea nimeni ce făceam şi nu puteau şti vreodată cum soţul meu rigid şi demn mă dorea atât de mult, că i se tăia respiraţia.

Mă opresc în loc.

Nu te gândi la grădină.

4.

Gloria a traversat strada, legănându-şi geanta, cu un zâmbet larg pe faţă, în timp ce se apropia. Belle i-a zâmbit şi Gloria a sărutat-o pe obraz, cu buzele de vedetă de cinema pictate în roşu-sângeriu.

— Îi place păsării noastre cântătoare în Rangoon?

— Nu prea am avut timp să văd mare lucru, dar da, îmi place la nebunie. Se întâmplă atât de multe aici.

S-a oprit o clipă şi şi-a şters fruntea cu mâna.

— Dar, Doamne, ce cald e! Mă întrebam unde pot merge să beau ceva. Mor de sete.

— Ştiu eu un locşor. Şi, dacă tot suntem aici, o să-ţi cumpărăm o pălărie. O să găsim la Rowe. Doar biletul, sunt sigură. Cât suntem acolo, trebuie să-ţi iei o copie după catalogul lor. Practic, poţi să-ţi cumperi orice.

— Sună grozav.

— Şi e frumos înăuntru. Evantaie peste tot, podele răcoroase de gresie în alb şi negru peste tot *şi* te servesc numai englezi. E un Harrods din Orient, draga mea.

Belle a zâmbit.

— Eşti foarte amabilă.

— Draga mea, te înşeli. Adevărul e că mă faci curioasă. Vezi tu, mă plictisesc foarte repede. A oftat îndelung şi languros, ca şi cum voia să dovedească asta. Iar tu pari să ai nevoie de cineva care să-ţi poarte de grijă.

Belle avea senzaţia că ar putea deveni un fel de jucărie pentru femeia mai în vârstă şi avea să fie la fel de repede lăsată din mână pe cât fusese luată; cât despre purtatul de grijă, se obişnuise de mult să aibă singură grijă de ea însăşi. Totuşi, dacă asta voia să-şi închipuie Gloria, aşa să fie. Şi-a potrivit pasul cu al

Gloriei şi au pornit, traversând grădinile din Fytche Square şi întorcându-se pe Merchant Road.

— Chestia galbenă de pe faţa lor? a întrebat Belle. Ce e?

— Se numeşte *thanaka.* Ele cred că face bine tenului şi le apără de soare.

— Pare că usucă foarte tare. Ai încercat-o?

— Nu e pe gustul meu, dragă.

Iar Belle şi-a dat seama că obrajii sculptaţi ai prietenei sale nu aveau să fie niciodată pângăriţi de remedii locale.

Odată ajunse la bar, Gloria a comandat două pahare mari de Pimm’s.

— Oh, nu alcool, a spus Belle.

Nu avea încredere în alcool. Dacă te putea schimba în bine, putea să te schimbe şi în rău. Se obişnuise să-şi refuze unele lucruri încă de la opt ani, când i-a picat fisa că putea trage de o ciocolată mai mult decât oricine altcineva doar cu puţin autocontrol.

— E… destul de devreme, a adăugat ea. Pot să iau un ceai?

Gloria a râs.

— Ceai! E ceva complet revoltător aici, asta dacă nu-ţi place cu lapte condensat. Ştiu că unora le place.

— De ce cu lapte condensat?

— Populaţia birmană consideră că e dezgustător să mulgi vaca. În orice caz, voiai să bei ceva, şi pentru mine asta înseamnă un singur lucru.

Belle a privit-o cu o expresie hotărâtă.

— Doar limonadă. Sincer.

Gloria a clătinat din cap şi s-a uitat la ea, prefăcându-se tristă.

— Tu pierzi. Pimm’s de aici e cel mai bun din oraş. Dar nu contează, spune-mi ce-ai mai făcut.

— Nu prea multe. Mă obişnuiesc cu locul, de fapt.

Gloria a zâmbit, aruncându-i o privire care sugera că era mulţumită de ea însăşi.

— Ei bine, trebuie să-ţi spun ceva care ar putea să te intereseze.

— Continuă.

A doua seară, înainte de primul spectacol, Belle relua ordinea cântecelor în minte în timp ce se machia. S-a uitat la imaginea ei în oglinda din vestiarul puternic luminat şi s-a dat cu rujul vişiniu, care scotea în evidenţă roşul şi auriul din părul ei, deşi încă nu se hotărâse ce să facă în privinţa părului. Să-l lase desfăcut? Să-l strângă?

Avea emoţii? Puţin, dar învăţase să-şi folosească emoţiile când cânta. Mai important decât atât, simţea o fericire nouă şi sălbatică şi era absolut hotărâtă să facă o impresie bună. Avea să înceapă cu unele dintre preferatele ei – un semn bun. Îi plăcea Billie Holiday, desigur, dar şi Bessie Smith, regina bluesului. Oricare dintre cântecele lor erau preferatele oamenilor, dar alesese *Nobody Knows You When You're Down and Out* şi *Careless Love.*

După ce a salutat dansatoarele, s-a concentrat atât de tare, încât nu le-a observat cum se schimbau în cealaltă parte a camerei. Dar acum îşi dădea seama că numele ei era pomenit în şoapte cam prea sonore, în mod sigur, cu scopul să ajungă la urechile ei. Nu a dat vreun semn că le-a auzit şi a continuat să se machieze.

Şoaptele au continuat, iar Belle a înţeles că spuneau că primise slujba doar fiindcă o cunoştea pe Gloria de Clemente. S-a întors şi s-a uitat la feţele încruntate ale celor patru fete.

— De-abia o cunosc, a spus ea zâmbind, sperând să alunge proasta dispoziţie. Serios.

Rebecca o privea fix.

— Ce altceva o să spui? Annie a noastră trebuia să primească slujba şi deodată apari tu, sosind pe acelaşi vapor cu doamna de Clemente.

— Iar eu te-am văzut ieri la bar cu ea, a adăugat fata pe nume Annie. Foarte apropiate.

— Am cunoscut-o pe Gloria prima dată pe vapor.

— Gloria, nu? Pe noi nu ne lasă niciodată să-i spunem *Gloria.*

Belle a simţit că începe să se înfurie şi s-a ridicat în picioare.

— Oh, pentru Dumnezeu, e ridicol! Am văzut un anunţ pentru slujba asta şi m-am înscris la fel ca toată lumea.

— Da, iar eu sunt regele Angliei, i-a întors-o Rebecca.

Annie a pufnit în râs şi a simţit că-şi încleştează fălcile când s-a întors cu faţa spre ea.

— Poate n-ai primit *tu* slujba pentru că pur şi simplu nu ai fost destul de bună. Ţi-a trecut vreodată asta prin cap?

— Ţie ţi-e uşor să spui. Am mai văzut noi de-astea ca tine aici!

— De-astea ca mine? Nu ştii nimic despre mine. Nimic!

Belle simţea cum i se aprind obrajii, aşa că s-a calmat înainte să vorbească din nou.

— Acum, dacă nu vă supăraţi, trebuie să mă pregătesc de spectacol.

S-a aşezat rigidă, încercând să nu-şi arate supărarea, şi a încercat să se detaşeze de ele. Modul ei de a scăpa de un conflict fusese întotdeauna să se

adâncească în gânduri, şi se pricepea la asta. Dar sperase că relaţia cu colega ei de cameră avea să fie mai amicală, iar schimbul neplăcut de replici o deranja. După ce a respirat adânc de câteva ori, şi-a recăpătat controlul, dar tot îşi făcea griji că neplăcerea asta avea să-i dăuneze prestaţiei. Desigur, tocmai de asta o făcuseră. Ei bine, a naibii să fie dacă bătuse atâta cale doar ca să lase nişte fete geloase şi răzbunătoare să-i strice ploile! Avea să iasă pe scenă, să zâmbească şi să cânte din toată inima.

5.
Diana, Cheltenham, 1921

În timp ce privesc pe fereastră parcul Pittville şi văd porumbeii – forme mici şi negre ce mărginesc acoperişul unei case din partea opusă a vastului parc –, o aud pe fiica mea cum îşi strigă tatăl. Cred că îi e foame. Mă simt cuprinsă de energie, aşa că-mi iau capotul şi cobor cele trei etaje până în măruntaiele casei. Sunt sigură că avem ouă şi pâine. O să-i fac ouă moi cu batonaşe de pâine prăjită – preferatele ei. Dar când năvălesc în bucătărie, împiedicându-mă din cauza nerăbdării, mă întâmpină aroma tocanei de vită şi ştiu că întrerup ceva când o văd cum stă la masa curată de pin împreună cu doamna Wilkes, menajera noastră. Sunt aproape una de cealaltă şi mă privesc fix. Le privesc şi eu, căci vreau să le arăt că locul acesta e al meu. Eu trăiesc aici de cel mai mult timp.

Mintea îmi zvâcneşte şi anii se dau înapoi, la zilele de demult când casa era a tatălui meu şi apoi la mine, după moartea mamei din cauza unei gripe cumplite. Tata s-a dus să stea în Bantham, în Devon, la reşedinţa noastră de vară, unde a rămas izolat. Îi e

dor de mama, şi eu chiar m-am străduit să-l vizitez, dar a devenit prea dificil să călătoresc. Dar înainte, când eram mică, eram destul de fericită în casa asta veche.

Mi-aş dori să păstrez deschisă fereastra către trecutul mai sigur pentru mai mult timp, însă doamna Wilkes se ridică şi fereastra se trânteşte, iar eu mă trezesc readusă în prezent.

— Am mai rămas. Sper că nu vă supăraţi, doamnă, dar fata trebuie hrănită.

Dau din cap, dar simt critica din vocea ei.

— Draga mea, spun eu întorcându-mă spre copil. Vrei să-ţi citesc o poveste în seara asta?

Ea ridică ochii şi se uită direct la mine.

— Nu, mulţumesc, mami, mi-a promis tati că-mi citeşte.

Îmi muşc buza şi înghit în sec. Pe urmă, mă întorc pe călcâie şi o iau spre scări, cu pleoapele umede.

Oamenii de aici mă privesc neliniştiţi şi-mi spun că e din cauza nervilor. O dată am auzit-o pe menajeră bârfind cu băiatul de la livrări – cu băiatul de la livrări! „E o martiră a nervilor ei.” Dar nu e din cauza nervilor – mă tem de voce.

Întorcându-mă în camera mea, ploaia loveşte în geam şi parcul pare mohorât, în vreme ce înserarea se transformă în noapte. Încă mai disting luminile caselor din cealaltă parte a parcului, iar acele dreptunghiuri mici de aur, ce strălucesc ca nişte faruri, îmi dau speranţă. Îmi imaginez familii fericite, cum se întoarce soţul de la serviciu, aruncând pălăria şi îmbrăţişându-şi soţia. Copiii, poate trei la număr, coboară scările strigând: „Tati, a venit tati acasă!” Iar soţia îi trimite în camera de joacă, pentru ca tati să citească ziarul în timp ce soarbe în linişte un whisky

Laphroaig.

— Bei ceva, dragule? spune ea, nebănuind fragilitatea lucrurilor.

6.

În seara celui de-al doilea spectacol, înainte ca fetele să se întoarcă în vestiar după primele două dansuri, Belle şi-a căutat caietul în geantă, apoi a scos articolele tăiate din ziare. Când citise articolul prima dată, fusese foarte curioasă şi, ca să fie sinceră, încă mai era. În urmă cu un an, când murise tatăl ei, avusese sarcina deloc de invidiat de a-i aşeza în cutii cărţile din vasta lui bibliotecă. Articolele tăiate din ziare, vechi şi îngălbenite, fuseseră bine ascunse într-o carte prăfuită şi, dacă n-ar fi alunecat de acolo pe când Belle termina de împachetat, n-ar fi aflat niciodată despre asta. Ea le ascunsese în caieţelul ei ca să le păstreze şi acolo rămăseseră. Citind acum primul dintre cele două articole, a clătinat din cap, încă nevenindu-i să creadă.

The Rangoon Post, **10 ianuarie 1911**
RĂPIT DIN GRĂDINĂ – CAZUL BEBELUŞULUI DISPĂRUT

Cu nespusă durere şi cu regret, acest corespondent are sarcina de a vă relata dispariţia unei fetiţe nou-născute. Elvira Hatton, copila în vârstă de trei săptămâni, este fiica stimatului nostru membru în Ministerul Justiţiei, domnul Douglas Hatton, şi a soţiei sale Diana. Fetiţa a dispărut ieri din căruţul lăsat la umbra unui tamarin din grădina familiei Hatton din Golden

Valley, în Rangoon. Poliţia lansează un apel către martori să se prezinte cât mai urgent la secţie.

Când au intrat celelalte fete în cameră, pline de energie, Belle s-a uitat la ceasul de la mână şi a pus articolele tăiate din ziar înapoi în geantă. Avea cinci minute la dispoziţie, aşa că a ales o rochie lungă până în pământ de culoarea fildeşului, din crep, cu mărgele la gât şi pe talie, şi a îmbrăcat-o. S-a uitat încă o dată în oglindă, apreciindu-şi înfăţişarea de spectacol. Îi luase ceva vreme să se obişnuiască cu un machiaj atât de puternic; altfel, după voia ei, se machia foarte puţin şi îşi lăsa părul pe umeri, cu onduleurile lui naturale. Apoi şi-a desăvârşit aspectul cu un ruj roşu lucios şi şi-a prins părul în părţi, cu două agrafe cu strasuri.

Câteva clipe mai târziu, a păşit pe scenă, încărcată de emoţie, ştiind că nodul din stomac avea să dispară după ce începea să cânte, exact cum se întâmplase şi-n seara precedentă.

Primul număr a fost primit cu entuziasm, deşi era dezamăgită de numărul de persoane din public. Însă era o seară de joi şi, după aceea, la bar, Gloria, îmbrăcată în satin negru şi cu un rubin adevărat la gât, i-a spus că doar în weekend veneau mai mulţi oameni. Când Belle o văzuse în oraş, ea îi povestise că fratele ei, care avea o funcţie importantă în administraţia din Birmania, avea să vină sâmbătă special ca să o asculte pe Belle cântând. Şi apoi i-a dat vestea grozavă despre care pomenise doar în treacăt zilele trecute: fratele ei avea cunoştinţe în industria de divertisment din America, aşa că, dacă Belle îşi juca mâna cum trebuie… ei bine, se putea întâmpla orice.

— Serios? Ştii cine sunt? Aceste cunoştinţe?

Belle, neputând ascunde fiorul pe care îl simţea, se întreba ce cărţi aveau să-i pice în mână.

— Mă tem că nu. Dar, draga mea, eşti minunată! Felul cum a explodat orchestra, mai ales trompeta, iar apoi vocea ta. Jur că vocea ta e ca mierea! Şi ce ritm! Fabulos. Toţi erau în picioare. Uită-te la tine! Ochii îţi strălucesc, pielea luceşte. Aş zice că ţi-ai găsit pasiunea.

Belle s-a înfiorat de plăcere, dar a spus doar că era uşurată că totul mersese atât de bine.

— Tot ce trebuie să faci în lumea asta este să crezi în tine şi, dacă nu poţi face asta… ei bine, ai încredere în mine.

Gloria a râs, iar Belle i s-a alăturat, dar în acelaşi timp a văzut-o pe Rebecca privind-o cu o căutătură înciudată. Belle i-a zâmbit scurt, dar cealaltă s-a încruntat şi s-a întors cu spatele.

— Ce e? a întrebat Gloria, observând-o.

Belle a făcut o grimasă.

— Celelalte fete sunt puţin dificile. Nu-i nimic.

— O să-şi revină.

— Au impresia că am primit postul doar pentru că te cunosc.

Gloria a ridicat din sprâncene.

— Aş putea să rezolv eu?

— Sincer, aş prefera să mă ocup singură.

Belle a ezitat înainte de a continua.

— De fapt, a spus ea în cele din urmă, după ce a decis că merita să încerce, ar fi ceva cu care mă poţi ajuta.

Gloria i-a zâmbit călduros.

— Nimic nu-mi place mai mult decât să-mi ajut o prietenă. Ia spune.

— Părinţii mei au locuit cândva în Birmania. Mă

întrebam dacă m-ai putea pune în legătură cu cineva care i-ar fi putut cunoaşte.

— N-ai spus asta până acum!

— Nu.

— Şi cum se numesc?

— Păi, Hatton, desigur, ca pe mine.

Gloria a mijit puţin ochii.

— Ah, da. Mă întrebam de ce mi-e cunoscut numele ăsta.

— Douglas şi Diana, aşa se numeau.

Gloria părea uluită.

— Înseamnă că ai locuit şi tu aici? Nu mi-am dat seama.

— Nu. S-a întâmplat înainte să mă nasc eu. A fost foarte trist, de fapt.

S-a oprit, neştiind dacă să continue, dar apoi a vorbit mai departe.

— Au pierdut un copil.

Gloria a privit-o cu subînţeles.

— Sunt atâtea boli infecţioase aici.

— Nu. Vreau să spun că au pierdut un copil. La propriu. A dispărut din grădina de aici din Rangoon, în 1911.

— Doamne sfinte, ce şocant!

— Deci n-ai auzit de asta?

Gloria părea că ezită, ca şi cum ar fi nesigură, pe urmă a înclinat capul şi a scotocit după ceva în geantă o vreme mai îndelungată decât era necesar, după părerea lui Belle, scoţând într-un târziu tabachera şi o brichetă.

— Păăăi… a spus ea, lungind vocala în timp ce-şi aprindea ţigara. Nu eram aici pe atunci, dar să ştii că-mi sună cunoscut. Cred că am citit în ziar. S-ar putea ca fratele meu Edward să-şi amintească. Mai bine îl

întrebi pe el.

A şovăit puţin, s-a oprit brusc şi a cercetat cu atenţie figura lui Belle.

— Dumnezeule, de asta ai venit aici?

— Nu. Am venit doar pentru slujbă. Şi s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Douăzeci şi cinci de ani, aşa că nu m-am gândit că e ceva rău că am venit.

Belle s-a hotărât să nu mai spună nimic despre părinţii ei, dar nu putea să nu-şi amintească cum rătăcea prin casa lor enormă, avându-le doar pe mama ei şi pe doamna Wilkes drept companie. Iar momentele când o urâse pe maică-sa cu o furie de neoprit, plină de freamăt, se terminaseră întotdeauna prost. Ba chiar îi spusese mamei că ar fi vrut să fi murit.

— Ce n-aş da să ştiu la ce te gândeşti, a rostit Gloria.

— Oh, nimic deosebit. Spune-mi despre tine.

— Un lucru pe care trebuie să-l ştii despre mine e că nu spun niciodată adevărul. Din principiu.

Belle a început să râdă.

— Şi singurul meu scop în viaţă e să încalc regulile.

— Pe mine mă prinde întotdeauna cineva când fac asta.

Gloria, stăpâna zâmbetului fermecător şi al sprâncenei ridicate sarcastic, a zâmbit.

— Oh, şi eu sunt prinsă, draga mea, tot timpul. Totul e să nu-ţi pese când eşti prinsă. Bravada, drăguţo, acesta e secretul. Pur şi simplu, mă doare-n cot.

Belle a râs din nou, gândindu-se că bravada era, de fapt, ceva foarte familiar pentru ea.

7.

Sâmbătă seara, Belle l-a întâlnit pe Edward, fratele Gloriei, care părea la prima vedere o persoană binevoitoare. Când Gloria le-a făcut cunoştinţă în timpul pauzei, el a privit-o pe Belle cu ochii lui negri şi scânteietori, apoi i-a întins mâna. Deşi nu era înalt – ochii lor erau la acelaşi nivel –, ea s-a simţit deodată tulburată. N-ar fi putut s-o spună în cuvinte, dar înfăţişarea lui avea ceva ce mai văzuse şi altă dată, ceva puţin demodat, ce-i amintea de unul dintre cei mai încântători prieteni ai tatălui ei. Obişnuit cu o viaţă privilegiată, Edward avea încrederea şi prestanţa cuvenită, pe lângă, din câte bănuia ea, impresia înnăscută că era îndreptăţit să fie aşa. Părul său brunet, încărunţit pe la tâmple – o trăsătură elegantă – şi ceva din figura lui şi din culoarea castanie a ochilor săi îi aminteau de o vulpe fermecătoare. *Probabil avea în jur de cincizeci de ani*, şi-a spus ea. După ce a observat toate aceste lucruri într-o clipă, s-a întrebat ce ar putea observa el la ea şi a ridicat mâna să-şi netezească părul neascultător.

— Aşadar, a spus el, în sfârşit, am onoarea să o cunosc pe cea mai recentă protejată a surorii mele. Sunt încântat.

Belle simţea cum căldura i se răspândeşte în piept şi în obraji. În afară de pistrui, acesta era marele dezavantaj al tenului ei.

— Mă bucur să vă cunosc, a spus ea şi şi-a fluturat mâna. Doamne, ce cald e, nu-i aşa?

— Am putea merge în grădină. Sau poate să stăm mai aproape de ventilatorul de lângă bar, deşi acolo e mult mai zgomotos.

Ea a dat din cap.

— Am doar o jumătate de oră la dispoziţie până la numărul următor.

— Şi felicitări pentru prestaţia ta. Pur şi simplu, splendidă. Lumea îţi stă la picioare, draga mea.

— Nu ţi-am spus eu? a intervenit Gloria.

Belle a zâmbit cu modestie.

În timp ce el comanda de băut, whisky pentru Gloria şi limonadă pentru Belle, cele două femei i s-au alăturat sub ventilatorul din tavan. Dar sala plină, ce răsuna de râsete şi de voci ridicate, atingea un crescendo în jurul barului.

— Dacă mă gândesc mai bine, a strigat Gloria la urechea lui Belle, hai să ieşim afară. Nu ne auzim nici gândurile aici.

— Dar fratele tău?

— Ne găseşte el. Oricum, voiam să-ţi spun ceva.

— Oh, da?

Când au ajuns în curte, Gloria s-a întors spre Belle.

— Am vorbit cu Fowler despre celelalte fete.

Îngrozită, Belle şi-a dus mâna la gură. *Exact asta era problema când te lua cineva sub aripa ei*, şi-a spus. *Dacă nu ai grijă, începe să se comporte de parcă îi aparţii*.

— Nu fi prostuţă. O să stea cu ochii în patru, atâta tot.

— Dacă spune ceva, mai mult o să înrăutăţească lucrurile.

Gloria a întins mâna exact când Edward a apărut urmat de un ospătar.

— Scuze că întrerup discuţia între fete.

A făcut o pauză, apoi a râs uşor.

— Draga mea, să nu o laşi pe Gloria să-şi vâre nasul – pentru că aşa va face, să ştii.

Zâmbetul de pe faţa surorii lui a şovăit puţin şi Belle s-a întrebat dacă nu cumva zărise o urmă de animozitate între cei doi. Poate cei doi nu se înţeleg întotdeauna bine, s-a gândit ea, deşi ar fi ceva normal între fraţi şi surori. Nu ştia.

— Hai, surioară, a spus Edward. Bea ceva.

În timp ce-şi sorbeau băuturile, Belle îi studia pe cei doi fraţi, în special pe Edward. Statura lui subţire era mai degrabă atletică decât slabă, iar mâinile lui erau elegante. El i-a zâmbit – zâmbea deseori –, dar oare îi citise gândurile? Era ceva şi în ochii lui. Ochi seducători, care te atrăgeau mai mult decât ţi-ai fi dorit. Îşi putea chiar imagina că şi-ar dori să fie aproape, în ciuda diferenţei de vârstă. Sau – amintindu-şi de relaţia ei cu Nicholas, care fusese producătorul ultimului ei spectacol şi tot un bărbat mai în vârstă – *aproape* că putea să-şi imagineze. Edward saluta diferiţi prieteni cu mişcări pompoase din cap, la fel cum făcea şi Gloria.

— Pare că-i cunoaşteţi pe toţi, a spus Belle.

— Presupun că da, a recunoscut el. Ascultă, Gloria mi-a spus că ţi-ar plăcea să întâlneşti nişte oameni care i-ar fi putut cunoaşte pe părinţii tăi.

Belle a dat din cap.

El a privit într-un punct fix deasupra capului ei înainte de-a se uita drept în ochii ei. Era tulburată. Când îl întâlnise pe Nicholas, simţise acelaşi lucru, un fel de furnicătură în stomac. Deşi fuseseră împreună aproape un an, trăiseră separat, iar ea îşi dorise în continuare să călătorească, să vadă lumea. Aşa că atunci când el i-a propus să se aşeze la casa lor şi să-i devină soţie, îl refuzase. Ştia că majoritatea fetelor ar fi dat orice pentru o asemenea partidă, dar tatăl ei o educase să fie independentă, şi ea preţuia acest lucru.

Cu Nicholas, ar fi sfârşit prin a gândi ce gândea el, prin a crede ce credea el. Deşi, dacă era sinceră, nu era numai asta: adevărul era că nu-l iubise suficient de mult. Aşadar, când spectacolul a luat sfârşit, Belle dispăruse din viaţa lui. Dacă ar fi făcut-o mai devreme, şi-ar fi riscat slujba.

— Există şi o doamnă de Clemente? a întrebat ea, iar cuvintele i-au scăpat înainte să le poată opri.

O, Doamne, de ce spusese aşa ceva?

El a clipit o secundă, surprins.

— Ei bine, da. E Gloria, desigur, care a revenit la numele de fată după ce căsnicia ei s-a încheiat.

Gloria a zâmbit, băgându-se în vorbă.

— După cum îţi poţi imagina, se creează nenumărate confuzii când cei nou-veniţi trag concluzia că sunt soţia lui Edward.

Edward a ridicat din sprâncene, ca şi cum ar fi vrut să spună că scopul Gloriei fusese dintotdeauna să creeze confuzii.

— Şi mai e soţia mea, care trăieşte în Anglia cu copiii.

Gloria privea amuzată, iar Belle a răspuns bâlbâindu-se, conştientă că obrajii ei se făcuseră stacojii.

— Nu-l lăsa pe fratele meu să te zăpăcească, fetiţo. O face doar ca să se distreze.

Edward a clătinat din cap.

— Belle, draga mea, vei descoperi că sora mea, care este, desigur, o femeie bună în multe privinţe, poate fi puţin capricioasă.

Gloria a oftat.

— Dacă o să crezi aşa ceva, o să crezi orice.

— În fine, despre ce vorbeam? a întrebat el.

Belle a intervenit.

— Despre oamenii care i-ar fi putut cunoaşte pe părinţii mei.

— Ah, da, mi-a spus Gloria.

— Aşadar, credeţi că există cineva?

— Ei bine, s-a întâmplat cu mult timp în urmă, mulţi dintre cei mai vârstnici s-au pensionat şi s-au întors în Marea Britanie.

Ea i-a zâmbit cu toată căldura.

— Mi-ar face mare plăcere dacă aţi afla.

El a dat din cap.

— Voi face tot posibilul.

— O simplă curiozitate, eraţi cumva aici în 1911?

— Trebuie să fi fost, dar e posibil să mă fi întors la scurt timp. Bănuiesc că a fost o situaţie neplăcută. Lucram la Londra, dar nu puteam refuza oferta de a lucra aici în cadrul poliţiei militare.

— Şi încă mai lucraţi pentru ei?

El a strâmbat gura într-o parte.

— Nu chiar.

— Destul, a spus Gloria, tăindu-le vorba. Tu ai nevoie de prieteni. Mulţi, mulţi prieteni. În curând se va da o petrece la clubul de înot. Ce-ar fi să vii ca invitată a mea când termini aici.

— Mi-ar plăcea, a răspuns Belle. Dar nu va fi prea târziu?

Gloria a râs.

— Câţi ani ai, Belle? Douăzeci şi unu? Douăzeci şi doi?

— Douăzeci şi trei.

— Ei bine, mai ai multe de învăţat.

— Sora mea încearcă să spună că, din cauza căldurii, activităţile noastre sociale tind să înceapă – şi să continue – mai târziu decât s-ar întâmpla acasă.

Edward i-a atins braţul.

— Ar fi plăcut să te revăd.

În timp ce el şi Gloria se întorceau să salute un prieten, Belle i-a urmărit în continuare cu coada ochiului, dar şi-a amintit deodată de tatăl ei, probabil pentru că vorbiseră despre perioada în care părinţii ei locuiseră în Birmania. Îl vedea atât de clar – ochii ce îi scânteiau când o vedea, fălcile încleştate când se concentra asupra unei cărţi. Era un om bun, dar întotdeauna avusese o latură inflexibilă, chiar şi atunci, iar ea învăţase să nu se certe cu el.

A observat că Gloria o studia cu o expresie curioasă.

Belle s-a adunat şi a zâmbit cu toată faţa.

— Îmi aminteam ceva, a murmurat ea.

— Eu nu-mi amintesc nimic. O fac dinadins. Trebuie să te bucuri de viaţă, iar eu asta vreau să fac, la naiba!

Belle a pufnit în râs, dar a redevenit serioasă.

— Ce s-a întâmplat cu soţul tău?

— Cine spune că-mi amintesc?

— Dar ştii?

— Cum spuneam…

Pe urmă, a izbucnit într-un hohot prelung de râs, ochii sticlindu-i de neastâmpăr.

— Hai să facem un pact. Promite-mi că vii la petrecerea de la piscină, iar eu promit să-ţi dezvălui povestea mea sordidă.

Belle a râs şi ea.

— Cum aş putea să refuz?

Mai târziu, singură în dormitorul comun, Belle încă se mai gândea la tatăl ei. Îşi amintea că fusese cât pe ce să bată la uşa biroului său, dar auzise voci ridicate. Cu mintea răvăşită, rămăsese încremenită,

ascultându-i pe părinţii ei cum se ceartă.

— Ce sunt sentimentele? îl auzise spunând. Nimic, doar ceva ce inventezi. Nu există niciun motiv pentru care să-ţi pierzi controlul.

În acel moment, probabil că mama aruncase ceva prin cameră, pentru că Belle a auzit o bufnitură puternică, apoi pe mama ei plângând.

Tatăl a continuat să vorbească, dar pe un ton mai ridicat.

— E produsul imaginaţiei tale, Diana. De ce nu înţelegi?

Belle nu credea că o spusese ca să fie crud; era, pur şi simplu, felul în care învăţase el să înfrunte lumea.

A lăsat amintirea să se estompeze şi s-a schimbat în cămaşa ei de noapte preferată, gata de culcare. Rebecca încă nu venise, iar ultima oară o văzuse la bar împreună cu unul dintre membrii formaţiei. Deşi hotărâse să nu privească în urmă, Belle a profitat de ocazie să-şi deschidă caietul la spate, unde strecurase al doilea articol tăiat din ziar. A întins mâna să-l prindă când a zburat afară şi s-a uitat cu atenţie la conţinut.

The Rangoon Post, **15 ianuarie 1911**

MAMA ACUZATĂ – CAZUL BEBELUŞULUI DISPĂRUT

Într-un demers fără precedent, doamna Diana Hatton a fost dusă în custodia poliţiei pentru a fi interogată în legătură cu dispariţie fetiţei sale Elvira. Mai mult decât atât, acest jurnalist a primit informaţia, dintr-o sursă anonimă, că doamna Hatton avea un comportament dubios înainte de

dispariţia copilei. Potrivit surselor noastre, există indicii îngrijorătoare că va fi acuzată de crimă în scurt timp. Fără îndoială, vor apărea mai multe detalii, iar The Rangoon Post va fi întotdeauna primul care vă va aduce noutăţi în acest caz.

Belle îşi dorea să nu fi găsit niciodată afurisitele alea de articole din ziare şi era supărată că le adusese cu ea. Nu voia să se întrebe de ce-i ascunseseră părinţii ei tot ce se întâmplase. Nici nu îndrăznea să se gândească la felul în care pierderea aceea o afectase pe mama ei. Pur şi simplu, nu putea. Pentru că, dacă o făcea… ei bine, ar fi trebuit să-şi schimbe perspectiva asupra întregii sale copilării. A clătinat din cap. Nu era bine. Era aici dintr-un singur motiv: să cânte. Desigur, era curioasă – cine n-ar fi fost –, dar în niciun caz nu avea să rămână ancorată în trecut. Lumea era la picioarele ei, asta îi spusese Edward, iar ea avea să profite de asta din plin.

8.
Diana, Cheltenham, 1921

Când am fost pusă sub acuzare, lumea mea a fost distrusă, de parcă ar fi fost tăiată în două de o secure. În ziua incendiului, se apropia furtuna. Eu adormisem în casa de vară din fundul grădinii. Oricare ar fi fost medicamentul pe care mi l-a dat Roger, soţul lui Simone şi medicul nostru, a fost suficient de puternic încât să mă sedeze. În orice caz, trebuie să fi dat din greşeală peste lampa cu ulei. Nu ştiu cum. Dar îmi amintesc că m-am trezit şi mă simţeam ameţită, apoi am adormit la loc. Oare m-am ridicat o clipă în picioare înainte de asta? Oare atunci am dat peste

lampă? Nu-mi amintesc. Însă ţin minte fumul şi pe Douglas, care m-a scos afară. În ultimul moment, aşa au spus.

Pe urmă, Simone a stat cu mine.

Focul acela m-a distrus. Poliţia a crezut că l-am strângulat intenţionat ca să ascund cadavrul bietului meu copil. Cercetaseră casa de vară mai înainte, de bună seamă, dar nu scoseseră şi scândurile din podea. Odată ce focul a distrus tot, nu au mai putut găsi nimic.

M-au interogat iar şi iar.

— Ai văzut ceva neobişnuit în ziua în care *susţii* că ai găsit căruciorul gol? m-a întrebat poliţistul chel, cu ochi ageri.

Am clătinat din cap.

— V-am spus deja că nu.

M-am uitat în ochii lui, sperând să găsesc o fărâmă de compasiune acolo, dar nu era nimic acolo în afară de o expresie impasibilă, pe care o folosea ca să mascheze ce credea cu adevărat despre mine.

M-a furnicat pielea. Nu era doar din cauza căldurii. Deşi m-am străduit, am sărit în picioare şi am simţit cum mânia explodează în mine.

— De ce nu căutaţi persoana care mi-a răpit copilul? De ce nu mă lăsaţi în pace?

El a întins mâna, ca şi cum voia să mă împingă la loc, dar s-a oprit brusc când am tresărit.

— Haide, doamnă Hatton… Diana, ţi-am mai spus, o atitudine agresivă nu ajută cu nimic cazul dumitale. Te rog, ia loc.

— Cazul? am şoptit. Am devenit un caz? Sunt acuzată?

— Deocamdată nu faci decât să ne ajuţi cu cercetările. Acum, să revenim la ziua cu pricina. Ai

simţit că ar putea fi ceva în neregulă? Şi în ziua aceea erai în casa de vară, nu-i aşa, cu căruciorul la vedere? Eşti sigură că supravegheai copilul? Chiar vrei să spui că nu ai auzit şi nu ai văzut nimic?

Am clătinat din cap, amorţită de epuizare.

Întrebările au curs toată ziua. Iar şi iar. La ce oră ai ieşit în grădină? De cât timp era copilul singur? Pe cine ai văzut în grădină? De ce n-ai cerut ajutor imediat?

Teme-te de bezna ascunsă în mintea omului. Gândul mi-a răsunat atât de puternic în cap, încât pentru o clipă am fost sigură că-l rostisem, dar poliţistul se uita la mine cu un zâmbet nesincer, acel zâmbet care nu-ţi ajunge la ochi.

— Fă-mi pe plac, doamnă Hatton, a spus el cu braţele încrucişate la piept, ostil, fără să mai zâmbească. Existau probleme în căsnicia dumitale înainte de întâmplarea asta?

N-am îndrăznit să-l privesc în ochi.

Credeam că am totul: o casă frumoasă în Rangoon, un soţ grijuliu, casa părintească în Anglia şi o grădină la care lucram zi de zi. Nu ştiam nimic despre problemele din căsnicia noastră, cu excepţia uneia foarte mari, dar nu aveam de gând să-i mărturisesc poliţistului aşa ceva.

— Doamnă Hatton?

— Da?

— Îţi iubeşti soţul?

Tăcerea s-a prelungit cu o fracţiune de secundă prea mult.

Servitorii trebuie să-i fi spus că mă purtam ciudat de când se născuse Elvira. E greu să-mi amintesc cu exactitate. Tot ce ştiu este că o iubeam atât de mult, încât credeam că o să mi se rupă inima, şi totuşi…

acele crize de plâns pe care nu izbuteam să le calmez. M-au sfâşiat în bucăţi. Orice aş fi făcut, nu reuşeam s-o liniştesc, nici să mă controlez. Plângeam întruna şi mi-era atât de ruşine, încât deseori mă duceam în casa de vară să mă ascund.

Cât despre ce s-a întâmplat cu Elvira… nu ştiu.

9.

Gloria nu pomenise că avea să fie o petrecere la lumina lunii, iar Belle s-a mirat şi mai mult când a remarcat că afişul de pe poartă menţiona că accesul se face doar pe baza unei invitaţii oficiale. Auzea murmurul înăbuşit al conversaţiilor plutind spre ea, după cum bănuia, din cealaltă parte a clădirii. Când a deschis poarta, o chinezoaică a ieşit din biroul umbrit şi i-a întins mâna.

— Nu am cartonaş cu invitaţie, a spus Belle. Dar am fost invitată.

Femeia a clătinat din cap.

— Doar cu cartonaş, a spus ea într-o engleză stricată.

Belle s-a întrebat ce era de făcut.

— M-a invitat doamna de Clemente. Aţi putea merge s-o căutaţi?

Femeia a ridicat din umeri, însă nu s-a mişcat.

Fusese o zi deosebit de lungă şi Belle era obosită. Se trezise devreme şi, deşi o invitase pe Rebecca să bea cafeaua împreună cu ea, fata nu apăruse la cafenea. Mai târziu, urmaseră repetiţii prelungite cu formaţia şi cu dansatoarele. În majoritatea serilor, dansatoarele îşi făceau numărul cu orchestra, dar în serile de spectacol creau un număr care să se potrivească pieselor cântate de Belle. Trebuise să

danseze împreună cu ele şi repetiţiile fuseseră dificile. Ele se comportaseră corect, dar distant, şi ea trecuse prin câteva momente de panică crezând că ar putea să-i joace o festă, dar în cele din urmă spectacolul fusese reuşit şi, bucuroasă că se terminase, Belle s-a simţit uşurată.

Consumase o cantitate mare de energie nervoasă şi, când chinezoaica s-a întors cu spatele, a decis să nu mai încerce, ci să se întoarcă în camera ei şi să meargă la culcare. Nu mai avea nicio importanţă.

Când s-a întors, întrebându-se dacă putea găsi o ricşă prin preajmă, un bărbat înalt s-a apropiat. În lumina albastră a lunii, era greu să-i distingă tenul, dar a remarcat trăsăturile colţuroase şi zâmbetul larg.

— Bună, a spus el. Nu intri?

Ea i-a explicat ce se întâmplase.

— Nicio problemă. Vei fi invitata mea.

— Eşti sigur?

El i-a zâmbit pieziş.

— Sigur. Apropo, eu sunt Oliver, Oliver Donohue.

Şi i-a întins mâna.

— Ei bine, mulţumesc. Eu sunt…

El nu a lăsat-o să-şi termine vorba.

— Ştiu cine eşti, domnişoară Hatton. Te-am văzut cântând în seara asta. La un moment dat, ai improvizat. Foarte impresionant.

— Ah.

— Aşadar, mergem?

El a scos invitaţia, apoi a întins braţul voind s-o conducă.

— Eşti american, a spus ea când au ocolit clădirea spre zgomotul petrecerii, care devenea acum tot mai puternic.

Nu i-a auzit răspunsul fiindcă, atunci când au

apărut de după colţ, a surprins uimită scena din faţa ei. Era mult mai frumoasă şi mai festivă decât se aşteptase. Piscina strălucea în reflexiile colorate ale felinarelor de hârtie atârnate în copacii care înconjurau apa. Pe terasă, lămpile cu ulei luminau chipurile oamenilor adunaţi în grupuri, iar luminiţele atârnau deasupra intrării în casa de lângă piscină. Când Belle a auzit muzica în surdină, a observat câteva cupluri dansând strâns îmbrăţişate.

— Nu mă aşteptam să arate atât de frumos, a spus ea.

— Englezii nu-şi precupeţesc eforturile niciodată.

L-a privit întrebându-se dacă nu era vreo urmă de critică în vocea lui, dar el zâmbea larg. Acum lumina era mai bună, aşa că putea să-i vadă ochii luminoşi şi albaştri, mărginiţi de gene negre, imposibil de lungi. S-a forţat să nu fixeze ochii aceia cu privirea. Avea nasul drept şi puternic, părul şaten răvăşit, greu de aranjat, şi era foarte bronzat. *E altfel*, şi-a spus ea, remarcând amuzamentul lui abia ascuns, ca şi cum viaţa îi oferea nesfârşite prilejuri de distracţie.

El s-a dus la bar ca să ia ceva de băut şi, în lipsa lui, ea a privit în jur, zărindu-i pe Gloria şi pe Edward, care râdeau de ceva în cealaltă parte a piscinei. Când Gloria i-a făcut semn cu mâna şi a început să se îndrepte spre ea, Belle, recunoscând că spera să mai petreacă puţin timp de una singură cu americanul, a simţit o fărâmă de dezamăgire.

— Ai reuşit. Mă bucur, a spus Gloria. Cum a fost spectacolul?

— Bine, mulţumesc.

Oliver s-a întors cu un pahar de şampanie pentru Belle şi o bere pentru el. Ea a ezitat, cântărind lucrurile, dar în cele din urmă a întins mâna şi a luat

paharul.

— Oh, a remarcat Gloria, observ că l-ai cunoscut pe jurnalistul nostru american.

Oliver s-a înclinat cu o pedanterie prefăcută.

— Corespondent extern pentru *Washington Post*, la dispoziţia dumneavoastră.

— Şi a celorlalţi, a adăugat Gloria cu o nuanţă de sarcasm în glas.

Oliver a ridicat din umeri şi, ignorând-o pe Gloria, i s-a adresat lui Belle.

— Doamna de Clemente se referă la articolele mele din *Rangoon Gazette*.

— Care nu sunt foarte măgulitoare la adresa noastră, aş putea adăuga, a subliniat Gloria.

— A noastră? a întrebat Belle.

— Englezii, dragă. Tu şi cu mine.

A întins braţul spre toată adunarea.

— Noi, toţi. El crede că Birmania ar trebui să aparţină birmanilor. În fine, sunt oameni cu care trebuie să vorbesc.

S-a întors spre Oliver.

— Nu pune monopol pe îngeraşul ăsta. Şi ea trebuie să vorbească cu nişte oameni.

A sărutat-o pe Belle pe obraz, a dat din cap în treacăt către Oliver, apoi s-a îndepărtat.

— Mă mir că nu te-a târât după ea, a spus el cu o expresie crispată.

— Se pare că nu e cea mai mare admiratoare a ta, dar a avut dreptate?

El i-a zâmbit.

— Bineînţeles. Nu ascund faptul că nu susţin mândria pe care o simt englezii faţă de imperiul lor, nici nu aprob faptul că sunt orbi la problemele morale născute din colonialism.

— Ah, a răspuns ea. Aşadar, în acest caz, dacă nu te deranjează că te întreb, de ce eşti aici?

— Ei bine, asta e întrebarea. O adevărată dilemă, nu-i aşa?

Ea a mijit ochii uitându-se în sus la el, apoi a clătinat din cap.

— Ăsta nu e un răspuns.

El a zâmbit şi ochii i s-au luminat.

— Poate că vreau să privesc cum arde Roma.

— Serios?

El a ridicat din umeri.

— Mă fascinează Birmania. E sursa celor mai bune rubine din lume, pe lângă resurse nesfârşite de tec, ulei şi orez, din care – aş putea să adaug – englezii au făcut averi colosale. Dar vremurile se mai schimbă şi vreau să fiu prin preajmă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că zilele englezilor sunt numărate.

— Nu pare să fie aşa, a zis ea, privind în jur la feţele lipsite de griji din mulţime.

— Orbi, cu toţii. Dar rămâi pe aproape. O să vezi. Greva studenţilor de acum şaisprezece ani a sugerat acest lucru.

— O grevă?

— Personalul din consiliu şi administraţie era format numai din englezi şi numit de guvern. Studenţii detestau chestia asta.

Ea a ridicat din umeri.

— Nu poţi să-i condamni.

El a dat aprobator din cap.

— Exact. Aşa că, în ciuda ameninţărilor din partea guvernului, greva s-a extins şi s-a stins doar parţial când s-au produs schimbări.

A urmat o pauză lungă, în timp ce el o privea, şi, simţind că se îmbujorează, şi-a dus mâna la obraji. Ce privire directă avea! Poate era utilă pentru un jurnalist.

— Şi de atunci?

— Birmanii care lucrează la Secretariat sunt plătiţi mult mai prost decât colegii lor englezi, şi asta e o altă sursă de nemulţumire.

— Cred şi eu.

— Crezi? a întrebat el.

— Desigur.

— Ai fi printre puţinii care o fac. Mulţi englezi cred şi acum că singurul mod de a menţine autoritatea este să-i trateze pe birmani ca pe nişte fiinţe inferioare. Iar unii care au trăit aici aproape toată viaţa nu vorbesc nici măcar o boabă de birmană.

Ea a clătinat din cap.

— Asta e greu de crezut.

— Sigur că da, a spus el. Este considerată aproape o insultă să fii acuzat că eşti probirman.

— Dar tu eşti probirman?

— Cred că da. Lucrurile se schimbă, dar nu suport felul în care unii englezi tratează Birmania ca şi cum ar fi o Anglie mai mică.

S-a oprit, parcă hotărându-se dacă era cazul să spună mai mult.

— Şi?

— Ei bine, dacă vrei cu adevărat să ştii…

— Vreau.

— Mai e vorba şi despre suprimarea brutală, exploatarea, munca forţată, suferinţa celor deposedaţi. Nu e în regulă. Nimic din toate astea.

S-a oprit din nou.

— Dar nu mă face să mă ambalez. Mai bine spune-

mi care e povestea ta?

Ea a avut o clipă de neliniște. La urma urmei, omul lucra la un ziar, iar tatăl ei nu avusese niciodată încredere în jurnaliști.

— Totul e o poveste pentru tine? a întrebat ea într-un târziu.

El a început să râdă.

— Scuze, o să reformulez. Ce-ar fi să-mi spui despre tine?

Ea și-a înăbușit îndoielile și, cât au discutat despre trecutul lor, s-a simțit tot mai atrasă de el. Venea din New York, dar nu voise să se implice în afacerea familiei de import-export, ci preferase să vadă lumea și să scrie despre ea, alegând în cele din urmă să lucreze ca independent pentru diferite ziare. Avusese noroc, spunea el, cu o mică moștenire care fusese suficientă să-i finanțeze primii doi ani, în timp ce se punea pe picioare.

Ea i-a povestit despre Cheltenham și despre cariera ei, pe urmă, fără să vrea, s-a trezit vorbind despre părinții ei și sora ei, pe care nu o cunoscuse niciodată. El a ascultat cu atenție, de parcă erau doar ei doi acolo, iar ceva din atitudinea lui o făcea să-și dorească să spună și mai multe. Atenția lui părea să-i smulgă cuvintele aproape fără efort, iar ea se bucura că a găsit pe cineva care îi place cu adevărat și care părea s-o placă, la rândul lui. I-a povestit chiar și că părinții ei locuiseră cândva în Golden Valley.

S-a lăsat tăcerea între ei. El părea că se gândește la ceva și ea spera să nu fi spus prea multe.

— Dacă vrei, putem face o plimbare prin zona în care au stat. Poate aflăm dacă-și amintește cineva ceva. O să-ți placă. Golden Valley e grădina orașului Rangoon și, din anumite locuri, poți chiar să vezi

pagoda Shwedagon.

Ea a dat din cap, mişcată de bunătatea lui.

— Mi-ar face plăcere. Dar mai e ceva. Nu ţi-am spus tot.

— Nu e nevoie.

— Dar vreau să-ţi spun. Adevărul e că mama mea a fost arestată în legătură cu dispariţia surorii mele. Am tăietura din ziar.

El a ridicat din sprâncene.

— Probabil părinţii tăi au supărat pe cineva dacă au fost denunţaţi. De obicei, englezii strâng rândurile, mai ales în vremurile alea. Pare dubios. Ai putea să verifici la poliţie. Ei au dosarele şi pot să te pun în legătură cu una dintre cunoştinţele mele.

— Serios?

Ea s-a oprit o clipă.

— Să fiu sinceră, nu sunt sigură că vreau să aflu mai multe, dar ar fi frumos să văd unde au locuit cândva.

— O să-ţi las un bilet la hotel cu numele cunoştinţei mele. În ce zi eşti liberă?

— Miercuri.

— Ce-ar fi să facem o excursie în Golden Valley?

Ea i-a zâmbit, dar a văzut că el privea undeva în spatele ei.

— Devreme? a întrebat ea.

— Sigur. Uite, fratele Gloriei vine spre noi. Eu şi el… mă rog, să spunem că nu ne înţelegem prea bine.

El i-a atins mâna o clipă şi ochii ei au început să strălucească.

— Ne vedem miercuri dimineaţă. La opt e bine? Înainte să se facă prea cald.

Ea a dat din cap, mulţumită de ea însăşi.

— Şi, apropo, nu ştiu dacă te-a avertizat cineva să

te fereşti de câini. Unii sunt turbaţi. Şi ai grijă pe lângă barurile de pe docuri. Majoritatea adăpostesc bordeluri şi localuri unde se consumă opiu.

— Doamne sfinte, nu mi-a spus nimeni.

— Ar fi trebuit să ţi se spună. Oraşul a fost construit iniţial pe un teren mlăştinos, aşa că epidemiile de holeră izbucneau aproape în fiecare an. Nu e poate treaba mea, dar te sfătuiesc să rămâi în zonele locuite de englezi şi în centrul oraşului, măcar atunci când nu eşti însoţită.

Când a plecat Oliver, Edward s-a apropiat de ea – arăta elegant într-un fel relaxat. A salutat-o în stilul său fermecător obişnuit, dar ea sesizase o expresie stranie, pe care el părea acum că încearcă s-o ascundă. Fusese ceva mai mult decât o simplă antipatie faţă de Oliver?

— Aşadar, a spus el, mă bucur că eşti aici. Voiam să-ţi spun că cel mai bun loc în care să întâlneşti pe cineva care a fost aici pe vremea părinţilor tăi este clubul Pegu. E fortăreaţa angajaţilor din administraţie. Ce zici, duminica viitoare la prânz?

— Eşti foarte amabil.

— Nicidecum. Acum ştiu că sora mea ar vrea să-ţi vorbească. Vrea să te ducă la Colţul de Bârfă.

Belle a izbucnit în râs.

— Sună oribil.

— De fapt, e un loc plăcut, cu privelişte spre Lacurile Regale. Unde se întâlnesc femeile.

O strângea de braţ şi vorbea cu căldură, privind-o drept în ochi.

— Ascultă, ştiu că trebuie să fie dificil, dar nu vrei să trăieşti în trecut.

Ea s-a încruntat.

— Nu asta fac… sincer. Eram doar curioasă, nimic

mai mult.

— Păi, asta e bine.

Ea s-a uitat în jur şi nu a mai adăugat nimic.

— Bine, a repetat el şi a bătut-o cu palma pe umăr. Ei bine, să ai o săptămână minunată. Să te distrezi.

— Aşa voi face.

— O să te vizitez duminica viitoare la douăsprezece. Şi, nu uita, dacă ai nevoie de ceva, mă poţi suna oricând. Hotelul o să-ţi dea numărul meu.

Ea i-a mulţumit, dar ceea ce-i stârnise cu adevărat imaginaţia era jurnalistul american şi oferta lui de a o însoţi în Golden Valley.

10.
Diana, Cheltenham, 1921

Îmi plăcea grădina noastră privată din spatele casei, în Golden Valley. Trandafirii în iunie şi iulie, tufele de steaua Crăciunului cu florile ei de un roşu aprins, floarea flamingo, florile violet de ochiul-boului, înconjurate de nori mari de fluturi de un albastru-deschis şi frumosul abanos-de-munte cu frunzele sale în formă de inimă, florile albe şi roz. Şi păsările, mai ales cele de un verde luminos, şi ulii care străbăteau cerul albastru şi senin sus, deasupra arborelui străvechi de padauk, care fusese acolo cu mult timp înainte să fie casa construită.

Când ne-am mutat, îl întrebasem pe grădinarul birman cum se numea *padauk* în engleză. El a spus că nu avea nume în engleză, dar mi-a zis că făcea parte din familia mazării şi producea un lemn asemănător cu cel de trandafir. S-a oferit să-l taie, dar i-am spus să n-o facă. Mă bucur că i-am spus asta, pentru că în aprilie – când vremea e atât de călduroasă şi de plină

de praf, încât am crezut că nu voi supravieţui – s-a umplut de flori şi a devenit auriu peste noapte. Şi, în timp ce aroma delicată a copacului plutea în aerul înserării, eu şi Simone stăteam afară, privind şerpii care trăiau în copaci şi alungând cu mâna insectele ce zburau în jur. Ne beam ginul tonic şi râdeam de ciudăţeniile soţilor noştri şi uneori ajungeam să ne ameţim destul de tare. Ne trezeam pe atunci la cinci dimineaţa ca să scăpăm de căldură şi dormeam aproape toată ziua.

Grădinarul mi-a mai zis că era sărbătoarea Thingyan, sau festivalul apei, iar de Anul Nou birman, toţi cei care îndrăzneau să iasă din casă se trezeau cu o căldare de apă turnată în cap. Nu e tocmai rău, mi-am zis, dată fiind vremea, deşi Douglas ne-a avertizat în privinţa asta, şi nu era bine niciodată să nu fii de acord.

Casa noastră era frumoasă. Văruite în alb, dormitoarele aerisite captau briza de pe veranda ce înconjura casa şi îmi petreceam deseori după-amiezile odihnindu-mă pe un şezlong în salonul de la etaj, unde curentul de aer mai alunga zăpuşeala. Toate podelele de lemn erau închise la culoare şi lustruite atât de bine, încât jur că-ţi vedeai chipul reflectat în ele. Obloanele de lemn, verde-deschis la început, s-au transformat repede într-un verde mai palid, care-mi plăcea mai mult. Palmierii înalţi ţineau umbră în faţa casei, iar tufele şi plantele tropicale străjuiau iazul arcuit, aflat într-o parte.

Printre ceilalţi copaci aveam şi un arbore bodhi, un salcâm şi un tamarin umbros unde *ayah*[3] aşeza căruciorul scumpei mele.

3 Cuvânt provenit din limba arabă, care desemna o doică angajată de europeni în India sau în alte colonii britanice (n. tr.).

Nu voi uita niciodată ziua în care au săpat în grădina mea îndrăgită şi au dragat iazul, ucigând peştii şi distrugând plantele, şi ce-a găsit poliţia după atâta bătaie de cap, săpând cât au fost în stare pe căldura aceea cumplită!

11.

Luni dimineaţă devreme, împotriva oricărui raţionament, Belle a plecat spre secţia de poliţie. Se gândea la discuţia cu Oliver Donohue şi, amintindu-şi ochii aceia de un albastru pătrunzător, şi-a dat seama că abia aştepta să-l revadă miercuri. În ciuda poziţiei sale anticoloniale, avusese ceva generos în atitudine şi simţea că poate avea încredere în el. El se ţinuse de cuvânt, lăsându-i un bilet la recepţie cu numele cunoştinţei sale: Norman Chubb. Aflase deja că funcţiile inferioare din cadrul poliţiei erau ocupate de *sikhs*[4], însă englezii ocupau posturile de conducere, iar acest bărbat era detectiv, aşa că trebuia să fie bine.

A intrat în clădirea impunătoare şi a cercetat holul. Erau patru uşi închise, care arătau ameninţător. A bătut la cea mai mare, sperând că această uşă grea, într-o nuanţă închisă de maroniu, era cea bună. Tăcere. A aşteptat, apoi a bătut din nou, dar a rămas uimită când o voce furioasă a urlat l-a ea „s-o şteargă dracului”. I s-a tăiat respiraţia şi inima a început să-i bubuie, dar, neînduplecată, a încercat din nou şi, de data asta, a deschis uşa, descoperind dincolo de ea o încăpere mică, în care un bărbat masiv cu părul rărit, de un roşu-aprins, stătea aplecat deasupra unui birou

4 Adepţi ai sikhismului, religie monoteistă apărută în secolul al XV-lea în India (n. tr.).

enorm, încărcat cu teancuri de hârtii, într-o dezordine îngrozitoare.

— Pentru Dumnezeu, a spus el fără să ridice privirea. Ce naiba s-a mai întâmplat acum? Nu vezi că încerc să trag un pui de somn?

Ea a tuşit.

— Scuzaţi-mă.

El a ridicat capul brusc, iar ea, văzându-i faţa, s-a gândit că trebuie să aibă în jur de cincizeci şi cinci de ani.

— Tu cine naiba eşti? a întrebat el.

— Mă numesc Annabelle Hatton. Îl caut pe domnul Norman Chubb.

— Chiar aşa? Şi pot să întreb ce fel de relaţie ai cu detectivul Chubb?

— Nu am nicio relaţie. O cunoştinţă mi-a dat numele lui.

— Şi cine o fi persoana aceea?

— Oliver Donohue.

— Ah, jurnalistul american.

— Îl cunoaşteţi?

— Tu ce crezi? El a făcut o pauză, apoi a adăugat: Toţi îl cunoaştem pe Oliver Donohue.

— Detectivul Chubb e aici?

— Nu.

Belle a ezitat, simţind că se încinge şi devine incredibil de lipicioasă, neştiind dacă să plece acum şi să se întoarcă atunci când avea să revină Chubb, dar în cele din urmă a decis să vorbească cu acest domn.

— Pot să iau loc? a întrebat ea politicos şi i-a arătat bărbatului un zâmbet care spera să fie câştigător.

Reacţia lui a fost să arate cu degetul spre scaunul din faţa biroului lui, aşa că ea s-a aşezat, netezindu-şi

rochia umedă cu gesturi nervoase şi simţindu-se ca la şcoală, când era dusă în faţa doamnei Richards.

— Ce treabă ai cu el?

Ea se holba la obrajii lui rumeni şi la mustaţa aspră. Un bărbat atât de gras, se gândea ea, cu aspect porcin în jurul ochilor, înveliţi cum erau în faldurile de carne. A ocolit întrebarea pe care voia cu adevărat să o adreseze, întrebând mai degrabă dacă era ocupat.

— Întotdeauna, domnişoară… ăăă?

— Hatton.

— Ah, da. Ei bine, domnişoară Hatton, mereu sunt ocupat.

— Îmi pare foarte rău că vă întrerup.

A făcut o pauză.

— V-ar deranja dacă mi-aţi spune cum vă numiţi, vă rog?

El s-a îndreptat pe scaun, dându-şi cu mâna peste fruntea umedă şi apoi prin păr.

— Eu sunt inspectorul Johnson, superiorul lui Chubb. Orice sperai să-i spui lui, poţi să-mi spui şi mie.

— E o problemă delicată.

— Dă-i drumul, domnişoară. Cum spuneam, sunt destul de ocupat.

Belle se îndoia de spusele lui, dar a zâmbit spăşită şi a trecut la subiect, spunându-i că voia să ştie dacă există informaţii despre un copil care a dispărut din grădina unei case în Golden Valley.

El şi-a mişcat corpul masiv şi a scotocit prin hârtiile de pe birou cu viteza unui melc.

— Nu-mi amintesc, a spus într-un târziu. S-a întâmplat de curând?

Ea a clătinat din cap.

— În 1911.

Lui i-a căzut faţa şi s-a înroşit şi mai tare, apoi s-a înecat de râs.

— Stai să văd dacă am înţeles, a spus el după ce şi-a mai domolit veselia. Mă întrebi despre un lucru care s-a întâmplat acum douăzeci şi cinci de ani?

— Da.

El şi-a ţuguiat buzele.

— Şi ce vrei să afli?

Ea a privit lumina puternică a soarelui ce pătrundea prin fereastra mică, protejată de gratii, după cum a observat, apoi s-a întors din nou spre el. Era mai bine să nu îl supere, deşi îi venea greu să îl ia în serios pe bărbatul acesta care părea nesăbuit.

— Părinţii erau mama şi tatăl meu. Copilul ar fi fost sora mea mai mare.

— Ah, înţeleg, iar scopul pentru care vrei să vezi dosarele? Părinţii mai trăiesc?

— Nu. Tata a murit de curând, dar m-am tot gândit la ce s-a întâmplat aici.

— Ei bine, domnişoară… Hutton, pot să-ţi spun că eu eram aici pe atunci şi-mi amintesc ceva despre asta. Dacă nu mă înşel, cazul a rămas nerezolvat, deşi existau nişte teorii. Şi zvonuri. O, da.

— Şi care au fost acelea?

— Cred că cea mai convingătoare idee a fost că un vraci dintr-un trib Wa de canibali plătise ca să fie luat copilul.

— Dar de ce?

El a pufnit continuând:

— Eşti sigură că vrei să afli?

Ea a dat din cap.

— Se crede că voia să folosească organele pentru leacuri.

Ea s-a înfiorat fără să vrea.

— Altă idee era că o bandă de infractori a răpit copilul ca să-l vândă unei familii bogate din Siam. Nimic concludent. Unii vorbeau că ar fi putut fi o crimă din răzbunare comisă de o persoană condamnată de tatăl tău.

— Credeţi că a murit copilul?

— Mă tem că da.

Ea şi-a ales cuvintele cu grijă înainte de a vorbi.

— Şi mama mea?

— Dacă-mi amintesc bine, mama ta a fost pusă în arest la domiciliu.

— I s-a dovedit nevinovăţia?

El a strâmbat gura dintr-o parte în alta.

— A fost cam ciudat, de fapt. Cred că urma să fie acuzată, dar dintr-odată ea şi tatăl tău au plecat din Rangoon. Nimeni nu ştia ce se întâmplase. Ei bine, aşa zic eu că nimeni, dar cineva trebuie să fi ştiut. Totul s-a făcut în mare taină.

— În acest caz, ar fi posibil să văd dosarele anchetei?

El a privit-o îndurerat.

— Din păcate, nu. Au fost distruse într-un incendiu câţiva ani mai târziu. Întreaga secţie a trebuit reconstruită.

Ea s-a întrebat o clipă dacă era adevărat, dar apoi şi-a alungat gândul. Ce motiv ar fi avut să mintă? Se uita la el, sperând că va dezvălui mai multe. Dar el nu i-a dat nimic de înţeles, a respirat adânc şi a pufnit, cu o explozie zgomotoasă.

— A fost o plăcere să te cunosc, domnişoară Hutton, a spus el.

Înţelegând aluzia şi nedorind să forţeze lucrurile, ea s-a ridicat imediat în picioare.

Părea mulţumit că ea era pe cale să plece, s-a

ridicat de pe scaun şi a condus-o spre uşă.

Belle s-a întors grăbită la hotel simţindu-se iritată de întâlnirea ei cu poliţistul. Păruse a fi de ajutor, însă avea în continuare senzaţia că nu-i spusese tot adevărul despre evenimentele din ziua aceea din 1911. A lăsat sentimentul deoparte şi apoi, trecând printr-o zonă cu magazine aglomerată, s-a oprit. Îşi dorea să vadă ceva care să nu fie britanic şi, cu toate că Oliver o avertizase să aibă grijă, se afla în mijlocul unei străzi principale, aşa că i s-a părut că este în siguranţă.

Faţada arăta ca un şir de tarabe sărăcăcioase cu mâncare, aşa că la început nici măcar nu-şi dăduse seama că era intrarea într-un bazar, dar cumva mirosurile de mirodenii ce veneau dinăuntru o tentau să-l exploreze. Împărţite între numeroasele alei întunecoase din interior, mizeria, zgomotul şi mulţimea de oameni ar fi trebuit să fie respingătoare. Însă în timp ce se apropia tot mai mult de centru, împinsă şi îmbrâncită, dar niciodată în mod agresiv, a observat că era mai degrabă un depozit uriaş din căpriori. Fiecare alee, străjuită de tarabe, era plină ochi de mărfuri, printre care *longyi* şi şaluri, precum şi alte stofe şi mătăsuri. Acestea îi plăceau foarte mult, dar de câte ori atingea unul, proprietarii tarabelor – în cea mai mare parte indieni, îmbrăcaţi în cămăşi şi în pantaloni albi – ieşeau în mod înfricoşător de unde stăteau ghemuiţi pe o bancă, în spate, şi o rugau să cumpere. De bună seamă, nu ştia ce spuneau ei, dar era uşor de înţeles. Bâiguia cum că se va întoarce mai târziu şi trecea mai departe căutând aromele puternice care o atrăseseră acolo.

Urma o zonă în care fete birmane, frumos

îmbrăcate cu *longyi* şi jachete scurte, stăteau în spatele sacilor uriaşi cu diferite cereale. Fetele înclinau capul ruşinoase, apoi râdeau cu faţa ascunsă în palme. Belle nu ştia ce fel de cereale erau şi, când a încercat să le întrebe cum poate ajunge la mirodenii, au chicotit şi mai tare, certându-se între ele, arătând în direcţii opuse. A trecut de tarabele care vindeau bucăţi de lemn din care se făcea *thanaka*, pasta galbenă ciudată cu care femeile îşi acopereau faţa, precum şi de tarabele cu seminţe şi cu nuci.

Condusă mai ales de nas, în cele din urmă a dat peste tarabele cu arome ameţitoare. Coşurile imense cu pulberi ce străluceau în nuanţe de roşu, galben şi portocaliu îi atrăgeau privirea, la fel ca sacii de ardei de toate culorile şi mărimile. Mirodenii stranii, maronii şi noduroase erau aşezate lângă castroanele de rădăcini, iar când a dus una la nas şi a mirosit-o, i-a adus aminte de biscuiţii cu ghimbir. Erau şi tarabe care vindeau piei de tigru, cranii de animale şi alte părţi din diferite schelete, deşi nu ştia ce anume erau.

Dar miresmele îmbătătoare o încântau, amintindu-i că era în Birmania şi că nu părea câtuşi de puţin a fi Marea Britanie. A cumpărat puţin ghimbir şi o punguţă de pulbere roşie cu cea mai minunată aromată, căutând apoi ieşirea. Însă piaţa colosală era înşelătoare şi nu a reuşit să-şi găsească drumul înapoi. După un moment de panică, a decis să aleagă orice direcţie şi să meargă până zărea în faţă lumina zilei. În cele din urmă, cărbunele ars i-a dat de ştire că era aproape şi, când a ajuns la o deschizătură s-a împiedicat de tarabele cu fructe şi legume, dintre care unele îi erau complet necunoscute. A cumpărat un pepene verde mare, cu gândul să-l împartă cu Rebecca. Apoi, trecând pe lângă o ţărancă ce duhnea

a vin de orez, care vindea pătrăţele murdare din ceea ce părea a fi o budincă tare de orez, s-a trezit înapoi pe stradă. O pasăre albastră cu ciocul mare şi portocaliu stătea plină de sine pe acoperişul unei ricşe. Simţindu-se foarte mândră de ea însăşi, l-a strigat pe vizitiu şi l-a rugat s-o ducă înapoi la hotel.

Pe coridorul întunecat din faţa camerei, un bărbat înalt păşea spre ea. Când a trecut pe lângă ea, a dat din cap, apoi a mers grăbit mai departe. *Poate un angajat*, şi-a spus ea, *deşi e cam ciudat să vezi un bărbat, mai ales eurasiatic, pe coridorul unde locuiesc numai fete*. Când a intrat în cameră, a văzut-o pe Rebecca şezând pe podea cu picioarele încrucişate, citind din caietul lui Belle, locul în care-şi notase cele mai intime gânduri din când în când şi în care erau ascunse articolele tăiate din ziare. A păşit în faţă şi, într-un val de furie, l-a smuls din mâinile fetei.

— Cum îndrăzneşti?! E ceva personal.

Rebecca se uita de jos la ea.

— Nu te ambala aşa. L-am găsit deschis pe jos. Scuze, nu credeam că o să te superi.

— Eşti o mincinoasă nenorocită. Nu l-am lăsat pe jos.

— Jur.

— Nu. Poate nu eşti tu cea mai deşteaptă de pe lume, dar nu trebuie să fii vreun geniu să-ţi dai seama că un caiet cu numele meu e privat. Sau oamenii nu scriu de unde vii tu?!

Rebecca s-a ridicat în picioare.

— Nu-i nevoie să fii mojică. Am spus că-mi pare rău.

Belle a simţit cum i se înroşesc obrajii, pe urmă, fără de veste, lacrimile au început să-i curgă pe faţă.

Şi le-a şters furioasă, dar lacrimile curgeau mai departe.

Rebecca s-a apropiat, i-a pus mâna pe umăr şi a strâns-o uşor.

— Hei, nu te supăra. E doar o carte.

— Dar e… a scâncit Belle, nevrând să spună tot. Doar pentru mine şi sunt lucruri…

Rebecca a îndreptat-o spre pat.

— Stai jos. O să-ţi aduc un coniac.

— Eu nu prea… a început ea, dar cealaltă fată ieşise deja din cameră.

Belle nu reuşea să-şi înăbuşe lacrimile, încercând să-şi pună ordine în gândurile învălmăşite. Dacă citise Rebecca acuzaţia din articolul tăiat din ziar? Se mustra singură, dorindu-şi să fi lăsat articolele în cufăr. Şi dacă Rebecca ştia tot? În timp ce imaginile i se derulau în minte, simţea că tot ce ţinuse înăuntru până atunci ieşea acum la suprafaţă. Moartea tatălui ei, descoperirea îngrozitoare despre sora ei dispărută, poliţistul, felul în care se purtaseră celelalte fete cu ea.

În copilărie, avusese nevoie de cineva cu care să stea de vorbă când se simţea tristă, dar nu avusese pe nimeni. Doamna Wilkes făcuse tot ce putuse, dar ea era o femeie energică, una care nu tolera aiureli. Modul ei de a se adapta la lumea nedreaptă fusese să-şi găsească o ocupaţie. Belle îşi amintea ochii ei strălucitori şi posteriorul amplu. Draga doamnă Wilkes, care făcea plăcinte delicioase cu mere Bramley, ce creşteau în livada mică de la capătul grădinii, pe care le păstra şi în borcane cu capac. Simţindu-se ceva mai bine, Belle şi-a şters ochii şi, pentru prima dată, a încercat să şi-o imagineze pe sora de a cărei existenţă nu ştiuse niciodată. Un

bebeluş. Doar un bebeluş.

Rebecca s-a întors, s-a aşezat lângă Belle şi i-a pus în mână un pahar de coniac.

În timp ce bea, căldura îi inundă corpul. Poate era timpul să se răzgândească în privinţa alcoolului – la urma urmei… nu era mama ei.

— Şi acum, a spus Rebecca încet. Despre ce e vorba?

— Credeam că am lăsat caietul sub pernă.

— Sincer, era pe jos.

Belle a dat din cap.

— Am plecat în grabă. Presupun că e posibil să fi căzut.

— Şi?

— Toţi mă urăsc.

— Fetele?

Belle se smiorcăia, nefericită.

— Da.

— Nu-ţi face griji. Vorbesc eu cu fetele.

Rebecca i-a întins o batistă.

— E curată. Haide acum, ce s-a întâmplat? Nu poate fi doar atât.

Belle asculta zumzetul traficului ce venea dinspre stradă. Apoi, pentru a doua oară în aceeaşi zi, s-a trezit povestind cum murise tatăl ei, cum descoperise povestea copilului dispărut. Şi-a tras nasul, surprinsă că în ciuda eforturilor ei de a nu-i păsa, totul devenise deodată foarte real pentru ea. Rebecca ştia să asculte şi a aşteptat tăcută până când Belle a terminat de băut.

— Aşa, povesteşte-mi despre caiet, a spus ea într-un târziu. De-abia dacă am citit ceva când ai intrat.

— Sunt lucruri despre mama mea.

— Trăieşte încă, nu-i aşa?

Belle nu găsea un răspuns potrivit.

— Fraţi şi surori?

— Nu am.

Rebecca a cuprins-o cu braţul de după umeri.

— Biata de tine. Şi acum ai venit aici, iar noi suntem răutăcioase cu tine.

— Nu contează.

— Ba da. Şi lucrurile o să se schimbe. Promit.

Belle a schiţat un zâmbet inexpresiv.

— Sunt atât de emotivă. Scuze.

— Ai multe pe cap.

— Am cunoscut un bărbat care afirmă că mă poate duce la fosta casă a părinţilor mei.

— Cine?

— Oliver Donohue. E jurnalist.

— Şi încă unul delicios, a replicat Rebecca şi a început să râdă. Şi îi plac femeile, din câte am auzit.

— Aşa e?

Rebecca a ridicat din umeri şi s-a ridicat în picioare.

— Nu ştiu mai multe decât tine. Hai, şterge-ţi ochii, dă-ţi cu apă pe faţă şi pune-ţi o rochie drăguţă. Te scoatem în oraş, domnişorică.

— Dar sunt umflată la faţă şi am repetiţii.

— Mai sunt ore bune până atunci. Haide. Ah, aproape am uitat – asta e pentru tine, a spus ea, ridicând un plic şi întinzându-i-l lui Belle.

— De la cine e?

— Habar n-am.

Rebecca i-a zâmbit.

— Încearcă să-l deschizi.

În timp ce deschidea plicul, Belle spera să fie de la Oliver. Nu era. L-a citit de două ori înainte să ridice ochii.

— Te-ai făcut albă la faţă, a spus Rebecca încruntată. Ce spune?

Belle i l-a dat, iar Rebecca a citit cu glas tare:

— „Crezi că ştii în cine să ai încredere? Mai gândeşte-te.”

— Oh, Doamne! a exclamat Belle, şi un fior de teamă i-a străbătut corpul. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că cineva vrea să te sperie.

— Dar la cine crezi că se referă?

Vocea îi suna răguşit.

Rebecca a clătinat din cap, apoi s-a uitat la Belle.

— Ar putea fi un avertisment autentic.

— Dar nu crezi că ar fi aşa?

— Nu. Cum spuneam, cred că e un idiot care încearcă să te sperie.

Belle nu era convinsă de asta. În mod sigur o speriase. Mai mult decât atât, o îngrozise şi acum nu ştia ce să creadă.

— Întrebarea e de ce, a replicat Rebecca.

A urmat un moment de tăcere înainte să adauge:

— Aşadar, dintre toţi oamenii pe care i-ai cunoscut până acum, în cine ai încredere?

Belle nu a răspuns, dar s-a gândit la întrebarea ei. După câteva clipe, s-a uitat la Rebecca.

— Am văzut un bărbat pe coridor. Eurasiatic. El a adus plicul?

— N-am văzut. L-a strecurat sub uşă.

— Ce păcat.

— Hai, să dăm uitării biletul ăsta prostesc.

— Ar trebui să mă duc la poliţie?

— Să te duci să behăi la ei şi ce să le spui? „Cineva mi-a trimis un bilet răutăcios.” Ţi-ar râde în faţă.

S-a oprit o clipă.

— Ascultă, după trataţia pe care ţi-am oferit-o, nu m-ar deranja să mă ameţesc şi eu un pic. Vii cu mine?

— N-am fost niciodată ameţită.

— Fir-ar!

12.
Diana, Cheltenham, 1921

N-au găsit nimic când au săpat în frumoasa mea grădină din Birmania, absolut nimic, în afară de un botoşel, aşa că ce rost au avut toate? Aici, când primele semne ale zorilor pătrund prin perdele, aud corul păsărilor care întâmpină ziua. Stau la fereastră vreme îndelungată privind cum soarele străluceşte deasupra vârfurilor copacilor. Când mă uit în jos de la fereastră, văd un bărbat cu pălărie gri de fetru şi un impermeabil bleumarin cum apare la intrare. Ezit. E încă devreme. Au venit deja după mine? Când aud vocile jos în casă, dau fuga la uşă şi o deschid puţin, conştientă că paşii mei ar putea face scândurile să scârţâie. Clopoţelul de la intrare sună şi, după ce se deschide uşa, aud vocile din nou. De data asta, din hol şi ceva mai puternice decât înainte, deşi încă înăbuşite, nu suficient de tare ca să aud ce spun.

Mă prind de tocul uşii şi, cu toate că sunt năucită de nelinişte, ies pe palier. Pe urmă, sprijinindu-mă de balustradă, mă uit în josul scării. O uşă din interior se închide şi holul se goleşte – e linişte deplină. Oftez uşurată şi mă întorc în cameră. Poate omul acela era un coleg de-al lui Douglas şi nu are nimic de-a face cu mine.

Camera asta de la ultimul etaj, cu pereţii înalţi, mi-a devenit închisoare – sau poate o sursă de consolare? În orice caz, sunt în siguranţă aici sus.

Dacă înghit tabletele pe care mi le dă menajera cu un pahar de apă dimineaţa şi seara, spun că nu sunt un pericol pentru mine însămi… sau pentru altcineva. Zâmbesc. Dacă-mi amintesc să le înghit şi nu le pun doar sub limbă…

Aud vocile din nou şi mă întorc pe palier în vârful picioarelor. Din locul în care stau, îl văd pe bărbatul cu impermeabil bleumarin. Acum se uită în sus la mine. Zâmbeşte, înclină capul şi începe să urce scările.

În ciuda ceţii din creierul meu, sunt sigură de un lucru.

Nu sunt pregătită să mă duc.

13.

Belle s-a oprit în faţa templului ca să-l privească. Vedea un spaţiu mare în interior, acolo unde stâlpi roşii, împodobiţi cu scrieri în chineză şi cu imagini, susţineau acoperişul cu căpriori din lemn. S-a uitat către Rebecca – ea o luase deja înainte.

— Ce-i asta? a întrebat ea.

— Un templu chinezesc. Intră dacă vrei.

Belle a încuviinţat din cap şi a făcut câţiva paşi înăuntru, dar în aceeaşi clipă a fost învăluită de mirosul copleşitor de tămâie şi fum ce se ridica din bolurile umplute cu beţişoare. A tuşit în timp ce încerca să se obişnuiască cu mirosul, observând paravanul auriu ce înconjura imaginile cu lei chinezeşti şi diverşi idoli, pe care nu-i putea identifica. Poate Confucius sau Buddha? Crizanteme galbene şi roşii stăteau în vaze, pe mese sculptate de abanos, şi deasupra lor felinare în aceleaşi culori atârnau de grinzi.

Un bărbat în robă s-a apropiat de Belle şi, într-o engleză stricată, a întrebat-o dacă voia să i se prezică viitorul. Încurajată de mişcările energice ale Rebeccăi din cap, a acceptat şi i s-a spus să formuleze o întrebare. Nu reuşise să uite de bilet, aşa că a întrebat dacă exista o persoană în Rangoon în care nu trebuia să aibă încredere. Ghicitul s-a dovedit a fi o treabă complexă, implicând beţe de lemn şi un obiect rotund din lemn, vopsit în roşu, compus din bucăţi care arătau ca nişte felii de portocală. Răspunsul a fost doar că pusese întrebarea greşită şi că în curând avea să facă o călătorie.

Ea şi Rebecca s-au privit una pe cealaltă, iar Rebecca a ridicat doar din umeri şi a spus:

— Norocul tău!

Când au plecat de la templu, au trecut pe lângă ceainăriile de la colţul străzilor şi tarabele de mâncare, ajungând în cele din urmă la zona zgomotoasă din spatele falezei, unde Gloria îi spusese că trăiesc chinezii. Dând peste labirintul de alei ascunse, pline de miros de iasomie şi de orez prăjit, Belle nu putea să uite avertismentul femeii mai în vârstă.

Trebuie să-ţi iei viaţa în propriile mâini.

— Suntem în siguranţă? a întrebat Belle, simţindu-se neliniştită printre oamenii care ocupau străzile pline, ce dădeau senzaţia de claustrofobie.

Rebecca a râs şi şi-a dat părul blond pe spate.

— Poate nu de una singură, dar stai pe lângă mine. O să fii în regulă, promit.

— De ce am venit aici?

— În primul rând, o să guşti cea mai bună mâncare chinezească pe care ai mâncat-o vreodată, iar, în al doilea rând, o să-ţi oferi o plăcere.

Belle nu i-a spus că nu gustase niciodată mâncare chinezească.

S-a uitat la numeroasele clădiri cu magazine, acolo unde casele înguste de lemn se înghesuiau unele în altele, majoritatea având o prăvălie la parter – unde vindeau mâncare, legume, peşte, ornamente şi altele – şi deasupra, camerele de locuit. Nedumerită de limba neînchipuit de ascuţită a vânzătorilor ambulanţi chinezi, privea cum găinile care cotcodăceau şi purceii care guiţau în cuştile de bambus sporeau larma. În timp ce se fereau de câinii care hălăduiau pe străzi în căutare de resturi şi de copiii neatenţi care alergau printre biciclete şi printre picioarele pietonilor, simţea cum tot locul vibra de viaţă.

Odată intrate în inima cartierului, mirosul de iasomie s-a estompat, iar străzile asudau de izul amestecat de cărbune ars, peşte prăjit şi canale. Rebecca mergea în faţă fără să privească în urmă, iar Belle s-a întrebat din nou cu îngrijorare dacă putea să aibă încredere cu adevărat în colega ei de cameră. Dacă dispărea şi o lăsa aici pierdută? Însă Rebecca s-a oprit şi a făcut o plecăciune în faţa unei prăvălii micuţe, ascunse pe o stradă dosnică şi care şerpuia în spatele unei alei mai mari.

— Ta-daaam! a rostit ea cu un zâmbet şi un gest bombastic.

Belle s-a uitat la vitrină, uimită să vadă şiruri întregi de mătăsuri împăturite, în culori strălucitoare, de la culoarea apusului din Birmania, sclipind în roz pal şi galben, la nuanţele delicate şi perlate de albastru.

— E cea mai bună, dar şi cea mai ieftină din Rangoon. Englezilor nu le place aici, aşa că plătesc mai mult la Rowe. Intrăm?

— Fii sigură.

Rebecca a împins uşa elaborat sculptată şi clopoţelul a sunat.

Înăuntru, Belle a rămas ţintuită, apoi şi-a trecut degetele peste vălătucii de mătase înflorată, care i-au aprins simţurile.

— Mi-ar plăcea, dar ce să fac cu ea?

— Aici intervin eu. Am o prietenă chinezoaică ce lucrează ca ospătăriţă la Silver Grill… ai fost acolo până acum?

Belle a clătinat din cap.

— Ei bine, trebuie să mergem, dar adevărul e că prietena mea mi l-a prezentat pe proprietarul magazinului, iar fiica ei coase minunat. Poate să copieze orice creează cei mai buni creatori de modă.

— Şi unde e?

Rebecca a început să râdă.

— La etaj. Şi are o droaie de reviste. O să-ţi ceară şi preţul din zonă sau unul asemănător. Urci, îţi alegi modelul, ea îţi spune câţi metri să cumperi şi apoi îţi alegi materialul.

— Putem urca acum?

— Ştiam c-o să vrei. Nu le-am spus celorlalte fete de locul ăsta.

— Şi de ce mi-ai spus mie?

— Erai foarte necăjită. Nimic nu se compară cu o rochie nouă, mai ales dacă nu te costă enorm. Nu te simţi vinovată. Şi voiam să mă revanşez faţă de tine.

Lui Belle îi venea s-o îmbrăţişeze.

Au urcat scara îngustă de lemn şi, la etaj, Belle a cunoscut-o pe Mai Lin, croitoreasa. După ce a răsfoit câteva numere din *Vogue*, s-a oprit la o rochie diafană prinsă după gât, croită în bie, ce alunecă pe şolduri, dezvăluind îndrăzneţ spatele complet gol. A ales o

jachetă de seară care să se potrivească cu rochia, de formă pătrăţoasă, pentru seri mai răcoroase sau un pahar servit după spectacol.

După ce li s-a servit ceai de plante în ceşti mici de porţelan, Belle a stat să i se ia măsura, pe urmă au coborât la parter să-şi aleagă mătasea. Uluită de atâtea culori superbe, Belle nu se putea hotărî. După ce s-a gândit bine şi s-a răzgândit de câteva ori, a ales o mătase argintie simplă, dar frumoasă, presărată cu cea mai deschisă nuanţă de albastru.

— Şi acum, mâncarea, a spus Rebecca, de îndată ce Belle a plătit.

— Tu nu-ţi cumperi material azi?

Rebecca a clătinat din cap.

— De data asta, nu. Am plătit pentru o rochie nouă săptămâna trecută.

Când au ieşit din prăvălie, Belle a privit în lungul străzii.

— Haide, nu rămâne în urmă, a strigat Rebecca, luând-o deja înainte, dar ceva îi atrăsese atenţia lui Belle sau mai bine zis *cineva*. De cealaltă parte a străzii, Edward mergea alături de o femeie cu părul roşcat. Belle era cât pe ce să ridice mâna şi să-i facă semn, dar, adâncit în conversaţie, el nu o văzuse. Când au trecut mai departe, lui Belle i s-a părut ceva familiar la femeia aceea, dar nu reuşea să-şi dea seama ce anume era. Pe urmă, şi-a dat seama că femeia îi amintea puţin de mama ei. Dar oare asta era tot? Oare exista vreo şansă cât de mică? Era posibil să fie Elvira? Şi-a alungat gândul, considerându-l prea puţin probabil.

14.

Miercuri, Belle a îmbrăcat o rochie turcoaz din bumbac şi a pufnit-o râsul când Oliver a apărut cu o cămaşă de aceeaşi culoare, care-i scotea ochii albaştri în evidenţă. Au luat tramvaiul şi au ajuns la porţiunea de drum străjuită de copaci, unde trăiseră cândva părinţii ei. În timp ce treceau de casele coloniale mari, construite pe o parte, orientate către pădure, îşi potrivea în tăcere mersul după paşii mari ai lui Oliver. Clădirile fuseseră construite la începutul secolului pentru cei buni şi importanţi şi erau distanţate unele de altele prin grădini mari, cu garduri înalte. Prin aleile îngrădite de porţi, Belle vedea grădinari indieni care udau peluzele, în timp ce chinezoaice tinere măturau terasele şi ştergeau mobila de grădină din răchită.

— Te-ai întâlnit cu Norman Chubb? a întrebat Oliver deodată, arătându-i zâmbetul lui pieziş obişnuit.

Ea a clătinat din cap.

— Nu era acolo. Am vorbit cu un anume inspector Johnson.

— Ah, bănuiesc nu a fost de prea mare ajutor.

— Mi-a spus că toate dosarele lor au fost distruse într-un incendiu.

El a pufnit pe nas.

— Ce convenabil!

— Nu-l crezi?

El a ridicat din umeri.

— Tu ce părere ai?

Ajunseseră la numărul nouăsprezece.

— Aproape am ajuns, a spus el. Douăzeci şi trei, spuneai?

Trecând mai departe, ea a dat din cap, dar nu a putut răspunde. I se părea ciudat să ştie că părinţii ei se plimbaseră probabil pe strada asta, aşa cum făcea

ea acum. Ce rol avea să joace ea în povestea lor, dacă era vreunul de jucat?

Când numărul douăzeci şi trei a apărut în faţa lor, a rămas pironită locului.

— Dar pare abandonată, a remarcat ea, privind palmierii înalţi ce umbreau faţada casei. Nu mă aşteptam la asta.

— O să încerc la poartă, a sugerat Oliver, dar la o privire mai atentă a observat un lacăt ruginit care ţinea închisă poarta din fier forjat, dar foarte corodat. O fi şi altă intrare?

— Poate mai locuieşte cineva aici.

El a ridicat din bărbie.

— Poate, deşi pare puţin probabil.

Au privit amândoi vopseaua scorojită de pe uşi şi ferestre şi pereţii cu tencuiala pătată, care probabil fuseseră cândva de un alb imaculat. Veranda care înconjura primul etaj era acum distrusă în unele locuri, iar obloanele de lemn atârnau în unghiuri ciudate, nemaiputând proteja ferestrele murdare. De fapt, arătau ca şi cum nu mai fuseseră trase de când plecaseră părinţii ei.

— Trebuie să fi fost încântătoare cândva, a spus Belle, simţind un val de tristeţe.

— Un palat. Trăiau pe picior mare.

Ea s-a uitat la el şi a citit adevărul în ochii lui.

— Ştiu că nu eşti de acord.

— Nu e vorba de oameni anume, sistemul nu-mi place. Venim în aceste ţări şi ocupăm totul, ca şi cum e dreptul nostru dat de Dumnezeu.

L-a urmărit mergând pe lângă balustradele năpădite de ierburi. O clipă mai târziu, el a strigat:

— E o deschizătură aici.

Neştiind dacă să meargă după un bărbat pe care

de-abia îl cunoştea în locul acesta părăsit, şi încă unul cu reputaţia lui, şi-a încetinit paşii. Se aşteptase să găsească o locuinţă locuită, perfect întreţinută, ca toate celelalte, se aşteptase să o privească din stradă.

— Intri tu primul? a întrebat ea.

— Sigur.

Acest loc uitat o neliniştea, dar în cele din urmă s-a apropiat de deschizătura prin care dispăruse Oliver.

— Ai grijă, a strigat el. Sunt rugi de mure.

A observat că el croise un fel de potecă şi, deşi nu-l vedea, o încuraja acum să vină după el. Încă mai şovăia şi, după câteva clipe, el s-a întors în stradă.

Se uita la el.

— Ştii, nu mi se pare bine. E ca şi cum aş spiona viaţa de odinioară a părinţilor mei.

El a venit spre ea şi a întins mâna.

— Poţi să intri sau ne întoarcem. Oricum ar fi e în regulă.

Ea a respirat adânc, gândindu-se ce să facă, apoi a expirat încet.

— Să mergem înăuntru.

Au intrat în grădină, au urcat şi au rămas pe treptele ce duceau la uşa din faţă cândva grandioasă, acum albită de soare: lemn masiv, dar care avea nevoie disperată de lac. Ajuns pe treptele de sus, Oliver a bătut la uşă mai întâi încet, apoi mai tare.

Dinăuntru nu se auzea niciun sunet cum că ar deschide cineva.

Simţindu-se brusc cuprinsă de energie, Belle a sărit de pe trepte şi a plecat în viteză, uitându-se în urmă spre el doar o dată.

— Haide! O să arunc o privire în spate.

El a ajuns-o din urmă şi au alergat, unul lângă altul, de-a lungul potecii de pietriş ce ocolea casa. Un

iaz secat îi urma conturul, complet sufocat de buruieni, iar în spatele casei au găsit o terasă lată, ce dădea spre grădinile întinse.

— Doamne sfinte, a spus ea, oprindu-se şi privind grădinile. E o junglă.

Oliver se uita acum înăuntru prin singura fereastră prăfuită, neacoperită de scânduri. Asemenea celorlalte, şi aceasta trebuie să fi fost acoperită, dar cineva îi smulsese scândurile.

— Se pare că nu suntem primii.

— Se vede ceva?

— Mai e ceva mobilă înăuntru.

Belle a venit lângă el.

— Eşti sigur că nu mai locuieşte nimeni aici?

El a privit-o întrebător.

— O să încerc o uşă. OK?

Ea a acceptat tăcută şi el s-a apropiat de cea mai mare, apoi de alta mai mică, aflată într-o parte a casei. A apăsat pe clanţă, dar nu s-a mişcat, aşa că s-a lipit cu umărul de uşa scorojită şi a împins cu putere. De data asta, s-a mişcat.

— Nu e încuiată, a spus el. Doar blocată. Cred că pot s-o împing.

Ea i-a zâmbit încurajator.

El a mai împins de câteva ori şi, în cele din urmă, uşa s-a deschis cu un scârţâit strident.

— Haide.

I-a întins mâna, dar ea a rămas în spate, cu o expresie şovăitoare pe faţă.

— Nu e nimeni aici, a adăugat el. Sunt sigur.

— Nu e vorba de asta… nu ştiu. Mi se pare că-mi bag nasul unde nu trebuie.

A ridicat din umeri şi i-a zâmbit crispată.

— Cum am spus mai devreme, putem pleca. Şi e

posibil ca părinţii tăi să nu fi fost ultimii care au locuit aici.

Ea a clătinat din cap.

— Ceva îmi spune că ei au fost ultimii.

Au intrat în camera întunecoasă.

— O lanternă, a spus el şi a băgat mâna în buzunar.

Deodată, o rază a luminat peretele cu rafturi soioase din spate. Belle scotea câte un icnet de câte ori îndrepta lumina spre alte părţi ale camerei. Pânzele de păianjen atârnau în falduri grele de candelabru şi în colţurile întunecoase. Câteva scaune rupte erau aşezate la întâmplare pe o masă şubredă, un morman de gunoi se adunase în vârful lor. Podeaua acoperită de gresie, înnegrită de un strat gros de insecte moarte şi praf, trebuia curăţată. Ziare vechi, încălţări şi nişte ambalaje murdare zăceau abandonate, iar aerul mirosea a mucegai. A moarte.

Au trecut prin camerele de la parter, acolo unde plantele din exterior invadaseră interiorul, căţărându-se şi răsucindu-se pe tocurile ferestrelor. *Exotica rochiţa-rândunicii*, şi-a spus Belle, *sau cel puţin ceva care reuşise să pătrundă cu forţa prin cele mai înguste crăpături*. Greu de imaginat cum arătase cândva acest loc. Podelele de lemn ar fi fost lustruite ca să sclipească, dar acum păşeau peste scândurile lipsă şi trebuia să aibă grijă la cele putrezite. Mobila uitată era lipită de pereţii încăperilor mari, cu tavane înalte, din faţă, lucruri grele şi dificil de mutat, aşa că nimeni nu-şi bătuse capul cu ele. Aici, ferestrele nu fuseseră zăbrelite şi se vedea că orice lucru care se putea transporta, măsuţe de cafea sau veioze, dispăruse. Au văzut şi alte buruieni printre crăpăturile din tencuiala de pe pereţii pătaţi.

Mirosul de mucegai şi de descompunere îi urmărea dintr-o cameră în alta şi în fiecare dintre acestea, Belle se oprea să adulmece aerul. Trist. Atât de inexplicabil de trist. De îndată ce înţelesese că locuinţa era abandonată, se aşteptase la un loc încărcat de secrete – ceea ce, având în vedere câţi ani trecuseră, fusese puţin probabil. Dar nu exista nici măcar o rămăşiţă din tensiunea îngrozitoare care inundase probabil cândva locul, doar o urmă de melancolie mai persista.

Oliver o luase înainte, dar acum se întorcea spre ea plin de entuziasm, iar ea s-a trezit zâmbind când el şi-a trecut mâna prin părul vâlvoi. *Nu mă pot abţine să-l plac*, şi-a zis ea, *orice ar fi zis Rebecca despre faptul că îi plăceau femeile*. Era atât de plin de viaţă. Mai liber, mai deschis decât coloniştii britanici cu datoria şi cu onoarea lor, care făceau mereu doar ceea ce trebuie. Preţ de o clipă, s-a gândit să-i povestească despre biletul anonim.

S-a uitat din nou în jur. Părea că părinţii ei plecaseră în grabă. Poate fuseseră nevoiţi să fugă? Gândul a înfiorat-o.

— Eşti bine? a întrebat Oliver şi acum vedea că în ciuda atitudinii sale relaxate, exista şi o tandreţe în zâmbetul lui.

Stăteau acum în holul de la intrarea imensă, cu faţa către scara largă.

— Mahon, a remarcat el. Îngrozitor să-l vezi aşa. Vrei să urcăm?

Ea a încuviinţat.

Cu grijă, au urcat până la palierul mare cu galerie, cu şase uşi deschise către camere luminate de soare.

— E mai bine, a spus ea zâmbind.

În prima încăpere, ferestrele erau mânjite de jeg,

dar încăperea era încă mobilată cu un pat mare, fără saltea, şi două şifoniere ce păreau greoaie. Belle îşi imagina că una dintre aceste camere trebuie să fi fost dormitorul părinţilor ei. În a doua cameră, a văzut uşile de sticlă deschizându-se spre verandă. Poate era acesta? A încercat clanţa şi, când uşa s-a deschis cu un scârţâit, a păşit afară, având grijă să evite găurile din podeaua verandei. Priveliştea era minunată, iar Belle şi i-a închipuit pe părinţii ei stând în acelaşi loc, privind către ceea ce fusese cândva grădina lor frumoasă.

Întorcându-se înăuntru, Oliver a deschis o uşă dintr-o parte a camerei.

— Vino să vezi, a îndemnat-o el.

Ea s-a apropiat şi s-a oprit în pragul unei cămăruţe goale, ce dădea spre o baie. Oare această cameră fusese a copilului? Nu se văzuse nicio urmă lăsată de mama ei prin casă până acum, dar asta? Asta era diferită. Aici simţea prezenţa mamei ei atât de puternic, încât îi era greu să creadă că nu era acolo. Avea ceva aparte. Ceva înmiresmat.

Oliver deschisese uşile dulapurilor, dar nu găsise decât nişte frunze şi petale uscate. Le-a strivit între degete şi, în timp ce fărâmiţau şi cădeau, mirosul s-a împrăştiat.

— Ierburi, cred, a spus el, şi poate trandafiri.

Ea a venit lângă el şi s-a uitat la dulap.

— Dar acela?

S-a aplecat şi a tras de mânerul de fildeş al unui sertar îngust, de jos. Părea încuiat. El a scos un briceag din buzunarul de la haină şi, după câteva minute de încercări, a reuşit să deschidă sertarul. L-a tras puţin.

— Nimic, a anunţat el.

— Lasă-mă să încerc. Am mâini mai mici.

Belle a băgat mâna până în spatele sertarului şi a găsit ceva moale, care părea să fie blocat acolo. A tras uşor, apoi mai tare, şi a scos ceva ce trebuie să fi fost cândva faşa albă de muselină a unui copilaş, îngălbenită acum şi înfăşurată pe un obiect solid.

— Hristoase! a spus ea şi a ridicat-o în mână. Ce veche e!

— Ce-i înăuntru?

Ea a desfăcut uşor muselina şi, când a văzut ce ţinea în mână, i-au dat lacrimile.

15.
Diana, Cheltenham, 1921

În timp ce bărbatul în impermeabil albastru urcă scările, îmi doresc cu disperare ca Simone să fi fost aici. Ea mi-a dat un dar pentru Elvira când mă simţeam abătută – o zornăitoare frumoasă din argint – şi era atât de drăguţă, încât am crezut-o când mi-a spus că vremurile grele vor trece. Fusese asistentă şi încerca mereu să vadă partea bună a lucrurilor. Ea ar şti ce să-i spună bărbatului în impermeabil – eu nu mă gândesc decât să fug şi să mă ascund în baie. Chiar şi eu ştiu că n-ar fi corect să procedez aşa, deşi nu pot să nu mă gândesc că, totuşi, cu cât par mai nebună, cu atât va fi mai bine pentru toată lumea.

Bărbatul ajunge în capul scărilor şi întinde mâna.

— Doamnă Hatton, sunt doctorul Williams.

— Ştiu cine sunteţi, spun, recunoscându-l pe bărbatul viclean, cu părul încărunţit şi ochii apoşi, de un albastru-deschis. Ne-am mai întâlnit. Sunteţi domnul cu nebunia.

— Sunt, într-adevăr, deşi tindem să preferăm

termenul de psihiatru. Mergem?

Şi arată spre uşa mea, apoi zâmbeşte cu braţele încrucişate pe piept, studiindu-mă.

Intrăm, iar el se aşază pe unul dintre cele două scaune de lângă măsuţa mea de cafea.

Camera pare deodată înăbuşită şi vreau să mă uit pe fereastră, aşa că mă duc într-acolo, întorcându-mi privirea de la el, cu spatele rigid.

— Mă întrebam cum vă descurcaţi cu noile medicamente. Deşi e puţin amar, Veronalul este tolerat de obicei mai bine decât bromurile şi are şi gustul mai puţin neplăcut. Îl luaţi zilnic?

Mă întorc cu faţa spre el şi dau din cap. Ei bine, toată lumea minte, nu?

— Mă face să mă simt ameţită, spun eu apoi, amintindu-mi efectul medicamentului din cele câteva ocazii în care-l luasem.

— Altceva?

Scutur din cap. El mă priveşte şi eu mă gândesc: *Nu am încredere în tine.*

— Aţi avut ghinion, spune el.

Fac un pas spre el înfuriată.

— Ghinion?! Aşa se numeşte acum când pierzi un copil? „Oh, cât ghinion, ei, nu mai contează acum, poţi oricând să faci altul, nu-i aşa?”

— Aţi avut alt copil.

— Nu asta e ideea.

— Nu vreţi să staţi jos lângă mine? Spuneţi-mi care e ideea.

Mă gândesc la asta. E ciudat, nu-i aşa, că de obicei poţi să-ţi dai seama în cine să ai încredere? Conversaţia asta nu mă ajută deloc să mă răzgândesc.

— Doamnă Hatton?

Îmi arată un zâmbet chinuit, stingher, de parcă

zâmbetul îi este puţin străin.

— Foarte bine.

Şi mă duc să mă aşez în faţa lui, cu spatele la fereastră, privindu-i totodată faţa. Destul de plăcută, presupun, dar groaznic de banală. Cu un gest studiat, delicat, îşi ia şi apoi îşi aşază ochelarii la loc pe nas. Ce dor îmi e de frumuseţe, îmi spun, dar încă reuşesc să-i zâmbesc.

— Soţul dumneavoastră îmi spune că nu aţi ieşit din casă.

Încerc să-mi controlez răspunsul, dar, în cele din urmă, pierd bătălia şi mă ridic, spumegând de nervi.

— Iar vorbeşte aiurea? Ei bine, se înşală. Am fost în parc. Chiar des, de fapt. Îmi place să privesc dădacele cum împing cărucioarele.

— Serios?

Îi simt iritarea, deşi nu o arată.

— Credeţi că mint?

Izbucnesc, căci cum aş putea să-i spun adevărul? Cum să-i spun că nu îndrăznesc să ies din casă, că însuşi gândul mă face să tremur atât de tare, încât trebuie să mă aşez pe podea şi să mă agăţ de picioarele scaunului ca să simt că încă sunt legată de pământ?

El clatină din cap.

— Sigur că nu. Nu vreţi să luaţi loc din nou?

E prea grijuliu cu mine, temător chiar, şi nu-mi place senzaţia de… superioritate din partea lui, asta e.

— Sunt în regulă, îi spun şi merg spre uşă, dar cu capul pe jumătate întors, urmărindu-i reacţia.

El îşi drege glasul şi îmi arată iar zâmbetul acela înfiorător.

— Nu vreţi să-mi răspundeţi la întrebare, vă rog? Când aţi ieşit?

Mă fixez pe propriile picioare şi bombăn.

— Am fost în parc. Nimeni nu m-a văzut plecând, de asta nu ştiu.

Îmi dau seama că vorbesc ca un copil obraznic şi încerc să-mi controlez tonul.

— Scuze, n-am vrut să fiu grosolană.

Se uită la podea înainte de a ridica din nou ochii spre mine.

— Vocile astea, ce spun?

Şovăi, uluită. Nimeni nu m-a luat la întrebări pe subiectul ăsta până acum, aşa că mă aşez. De obicei, vor să mă prefac că nu sunt adevărate.

— Oh, ştiţi…

— Dar nu ştiu, de asta am întrebat.

— Îmi spun lucruri diferite.

Nu vreau să-i povestesc că uneori mă înspăimântă sau râd de mine ori mă acuză de lucruri înfiorătoare. Uneori îmi şoptesc şi eu că trebuie să stau complet nemişcată pentru că trebuie să le aud. E obligatoriu să le aud. Nu e nimic mai rău decât să ştiu că sunt acolo, dar nu pot să aud veninul pe care îl varsă.

El îşi strâmbă gura şi urmează o tăcere prelungă până vorbeşte iar.

— Voiam să discut cu dumneavoastră despre Grange. După cum probabil ştiţi deja, este o instituţie privată în Dowdeswell. Eu…

Aşadar, asta e. Motivul pentru care a venit. Câtă nevoie am acum de Simone! Când, of, când vine?

— Nu, izbucnesc eu. Nu merg.

— Nu vă forţează nimeni să mergeţi. Pur şi simplu, eu şi soţul dumneavoastră credem că sunteţi prea mult timp singură aici.

— Şi dacă refuz?

16.

Rozul auriu al dimineţii răcoroase se transformase într-o zi îngrozitor de fierbinte. Belle se simţea ameţită – un val respingător de căldură a cuprins-o în timp ce se uita la zornăitoarea copilului din argint şi fildeş. Mingea de argint îşi pierduse puţin din luciu, dar nu atât de mult pe cât te-ai fi aşteptat, iar mânerul de fildeş, deşi îngălbenit, era intact. L-a ridicat la lumină.

— Uite, o inscripţie.

A dat cu vârful degetelor pe litere minuscule.

— Trei inimi şi literele *D*, *D* şi *E*. Diana, Douglas şi Elvira. Mama, tata şi sora mea.

Pe o parte a mingii de argint era un căţel ce lătra *ham-ham-ham*. Pe cealaltă parte, erau gravate o pasăre şi cuvintele *Cine l-a ucis pe Cock Robin?.* Şi-a înăbuşit un suspin. Sora aceasta pierdută devenise deodată foarte reală.

Oliver i-a atins mâna încet.

— Hai să mergem afară. Ai nevoie de aer.

S-a bucurat să lase în urmă căldura umedă din casă. Tot cald era şi afară, dar aerul era mai proaspăt. Se uita la abundenţa încâlcită, care fără îndoială fusese cândva o grădină luxuriantă.

— Crezi că asta e tot?

El a ridicat din umeri.

— Greu de spus.

Ei i-a atras atenţia o deschizătură în tufele care păreau să creeze o barieră în spatele ierbii înalte.

— Crezi…

— Că ar putea duce undeva?

Soarele îi ardea gâtul acum şi îl simţea pe spate, prin rochia subţire de bumbac. În timp ce începeau să-

şi croiască drum prin iarbă, ceva legat de faptul că se afla în grădina aceea o atrăgea spre trecut. O vedea pe mama ei mergând în faţă, scăldată în lumina soarelui, şi îndreptându-se spre aceeaşi deschizătură dintre tufe. Belle şi-ar fi dorit să-i pună mâna pe umăr şi să o strige pe nume. Oare ar fi fost totul diferit dacă ar fi putut?

Dar momentul a trecut.

Oliver era acum înaintea ei, dând la o parte iedera şi plantele crescute în exces.

— E o potecă, a strigat el cu glas entuziasmat.

În timp ce mergea în urma lui, pe Belle a străfulgerat-o durerea când spini ascuţiţi din arbuştii umezi i-au zgâriat braţele şi picioarele. Apoi, când bătai de aripi i-au dezvăluit prezenţa păsărilor, a simţit că se apropie de ceva cu adevărat important.

Dincolo de cărare, când a ieşit la lumină, a întors privirea spre toată întinderea. Au încercat să ocolească această parte a grădinii, însă înaintarea lor era îngreunată de sălbăticia plantelor tropicale. Şi a copacilor, a numeroşilor copaci. El a arătat spre un salcâm masiv şi întins, cu trunchiul marmorat, care părea să se răsucească şi să se întoarcă în bătaia vântului până se termina în coroana extinsă, ce adumbrea pământul de sub ea.

— Ce-i acela? a întrebat ea, arătând cu degetul spre un copac înalt de cel puţin nouă metri şi lat de vreo doisprezece.

— I se spune „Mândria Birmaniei”. E un abanos-de-munte.

Ea a dat din cap şi au inspectat grădina mai departe, alungând insectele care le bâzâiau prin păr şi pe la ochi. Într-un colţ, un lujer cu pâlcuri de flori roşii se înălţa prin coroana altui copac, în căutarea

soarelui. Mai departe, se aflau rămăşiţele unei clădiri care părea înnegrită şi distrusă.

— Trebuie să fi fost casa de vară, a spus ea. Distrusă de foc. Ce păcat!

Ceva mai departe, i s-a tăiat respiraţia văzând un copac care avea cea mai mare circumferinţă.

— Tamarinul, a spus Oliver.

Ea privea cu ochii mari la frunzişul uşor, verde aprins al copacului masiv, de cel puţin douăzeci şi cinci de metri înălţime. Trunchiul se despicase în trei, ceea ce însemna că acum coroana era gigantică. Atâta umbră pentru un copil în cărucior.

El a remarcat că ea amuţise.

— Eşti bine?

Ea a dat din cap şi s-a apropiat de casa de vară incendiată. Oliver a mers după ea, începând să smulgă plantele agăţătoare.

— Nu o să găseşti nimic acolo, a spus ea.

— Poate că nu.

Dar continuă, oprindu-se doar ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte.

— Te ajut şi eu, a spus ea.

El îşi suflecase mânecile şi, văzându-i braţele bronzate, musculoase, în timp ce lucra, i-a venit să zâmbească. Trecuse foarte mult de când îi făcuse atât de multă plăcere să fie în compania unui bărbat şi şi-a dat seama că prezenţa lui o ajuta să se simtă stabilă – dacă ar fi fost singură aici ar fi fost prea mult pentru ea. El era mai mult decât bărbatul degajat pe care îl cunoscuse prima dată, iar asta îi plăcea.

În timp ce privea la grădina secretă, zgomotele oraşului se stingeau şi doar cântecul păsărilor îl acompania pe Oliver în timp ce smulgea şi mai multe plante. Simţindu-se toropită, uitând de faptul că se

oferise să-l ajute, se uita la fluturii cu aripi galbene, care pluteau deasupra tufişurilor din spatele grădinii, unde se zăreau ruinele unei porţi, sufocată acum de plante agăţătoare. În aceeaşi clipă, l-a auzit pe Oliver strigând-o pe nume.

A alergat într-acolo şi el a ridicat o cutie înnegrită de metal.

— Era înfiptă în pământ, sub ce a mai rămas din scândurile din podea.

I-a dat-o ei.

Ea a încercat să deschidă capacul, dar acesta nu ceda.

— Am un briceag, a spus el. Ar putea să meargă.

— Eşti pregătit pentru orice?

— Depinde. Aş putea fi.

Şi i-a zâmbit larg. El i-a întins briceagul şi ea a reuşit, puţin câte puţin, să deschidă capacul. Când s-a uitat înăuntru, primul lucru pe care l-a văzut a fost o fotografie îngălbenită cu părinţii ei strângându-se în braţe, cu zâmbete largi şi fericite pe faţă.

A simţit valul fierbinte de ranchiună luptându-se cu dorul pe care încercase întotdeauna să-l ascundă. Nu o iubise pe mama ei. Se convinsese să facă asta. Se oţelise. Nu-i păsa nici că mama ei nu o iubise. Dar trăise cu o minciună.

Gândindu-se la Diana, se uita la crengile uşor lăsate ale tamarinului, ferindu-şi ochii cu mâna de razele străpungătoare de soare, prea strălucitoare, ce pătrundeau printre frunze. Intensitatea luminii, pe lângă bâzâitul puternic din aer, o făceau să se simtă ciudat şi a întins mâna spre Oliver.

Când el a strâns-o o clipă de mână, a înţeles un lucru fără îndoială. Orice se întâmplase în grădina aceasta, orice se petrecuse sub acest copac, o

schimbase pe mama ei şi, totodată, îl schimbase şi pe tatăl ei. Avea senzaţia subită şi stânjenitoare că înţelegea cum fusese mama ei înainte ca tragedia să-i distrugă viaţa şi mintea. Şi-a cuprins corpul cu braţele, simţind durerea, pentru că, oricât de mult ar fi vrut să creadă că nu era aşa, povestea lor *era* şi povestea ei.

17.
Diana, Cheltenham, 1921

Câtă vreme nu sunt în apele mele, lui Douglas îi este mai greu. Încă miroase la fel ca întotdeauna, a apă de colonie Trumper's Wellington. Aş recunoaşte oriunde amestecul de chimion, de portocală şi neroli. Dar acum, când vorbim, doar ne certăm şi n-am nicio şansă să câştig în faţa unei minţi logice. Asta mă doare foarte tare. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât gândurile mi se învălmăşesc în minte. Ca să le fac să înceteze, cobor la parter şi ies în grădină, lângă ferestrele-uşi din salon. În ciuda frigului cumplit al după-amiezii, mă linişteşte să văd păsările înfoindu-şi penele în cădiţa lor de pe terasă. Iubesc păsările. Cântecul lor mă înviorează şi îndrăznesc chiar să sper puţin. Speranţă. Cât de frumos e acest cuvânt!

Poate că lucrurile se vor schimba. Poate chiar o să-mi amintesc ce s-a întâmplat în Golden Valley. Şi dacă îmi amintesc, poate nu e atât de rău pe cât mă tem.

Soarele e fragil şi palid azi, dincolo de cerul cenuşiu. Cât de ciudat că în ziua asta rece de iarnă, când se anunţă şi zăpadă, nu mă pot gândi decât la soarele galben şi strălucitor dintr-o zi petrecută în Rangoon. Uriaş, rotund, chinuitor de fierbinte. Mă

orbeşte şi acum şi, cu toate că închid ochii să mă apăr de el, rămâne blocat în spatele pleoapelor.

Cât despre Douglas, ei bine, într-o clipă eram iubită, iar în clipa următoare n-am mai fost. O ascunde, desigur, dar văd dincolo de zâmbetele neliniştite şi de cuvintele lui concise până unde jalea s-a strecurat în adâncul lui. E pustiu acum, plin de găuri, dar îmi amintesc buzele lui lipite de-ale mele, tandreţea ochilor săi şi felul în care mă iubea până când simţeam că ne contopim într-o singură fiinţă.

Îmi spun că vreau să-mi amintesc ce s-a întâmplat, chiar vreau, dar de câte ori încerc, o coardă de durere îmi înconjoară capul şi mintea mi se transformă într-un dezastru alunecos. Toţi doctorii spun acelaşi lucru. Orice s-a întâmplat, nu-mi dau voie să văd şi am ascuns totul faţă de mintea mea conştientă.

Însă mai visez şi acum. Şi totuşi visele nu oferă limpezime, fiecare fiind diferit de cel de dinainte. Nu-mi amintesc să mă fi întors în Anglia. Tot ce-mi amintesc este că într-o clipă eram în arest la domiciliu în Rangoon, iar în următoarea, sau cel puţin aşa mi s-a părut, eram din nou aici.

18.

Pentru vizita la clubul Pegu de duminică, Edward purta un costum de pânză bine croit şi deschis la culoare, iar Belle avea o rochie de zi cu buline albe şi albastre, prinsă în talie cu o curea de piele roşie. Îşi legase părul la spate şi-şi pusese pe cap o pălărie albă cu borul lat, cu o panglică roşie asortată la curea. Deşi nu se hotărâse încă ce simţea faţă de Edward, îşi dorea totuşi să arate cât mai bine şi să lase impresia potrivită.

Pe drum, au trecut de edificiile coloniale obişnuite, cu faţadele împodobite cu arcade elaborate, console şi coloane – clădiri care consolidau puterea şi invincibilitatea faţă de alţii. Urmau apoi casele private, cu streşinile adânci, menite să ţină umbră de soarele birman, aspru cu pielea delicată a englezilor.

— Destul de frumos, nu-i aşa? a întrebat Edward şi, înainte să apuce să-şi adune ea gândurile, a vrut să afle ce mai face, aşa că i-a povestit despre interviul cu inspectorul Johnson.

El a mijit ochii negri, s-a încruntat şi apoi s-a gândit o clipă.

— E un băiat de treabă, dar ar fi trebuit să mă consulţi mai întâi. Te-aş fi prezentat oficial. Am cunoştinţe importante, după cum poţi să-ţi imaginezi.

— Lucrezi pentru poliţie?

— Nu chiar. Sunt consilierul comisarului, printre altele. În orice caz, vei fi mulţumită să afli că am făcut şi nişte cercetări.

— Şi? a întrebat ea, gândindu-se că părea foarte mulţumit de el însuşi.

— Se pare că mama ta se purta ciudat în perioada când a dispărut copilul şi asta a dus la acuzaţii de vinovăţie şi, în cele din urmă, la arestul la domiciliu.

— Cât de ciudat?

El şi-a încreţit bărbia, apoi a mângâiat-o ca şi cum nu voia să vorbească.

— Te rog!

— Cred că a fost găsită scormonind cu degetele în pământ îmbrăcată în cămaşă de noapte.

I-a explicat apoi că avea mâinile şi unghiile negre de la pământ, ceea ce a stârnit bănuieli că, de fapt, căuta locul în care îngropase copilul. Belle şi-a imaginat scena îngrozitoare – mama ei stând în

genunchi şi plângând.

— *Ayah* a povestit că fetiţa plângea neîncetat şi neliniştea copilului o tulbura cumplit pe mama ta, atât de mult, încât o dată a făcut o criză de nervi. Concluzia era că încercase să o facă să tacă, dar mersese prea departe.

Belle clătina din cap uluită.

— Poliţia a săpat în toată grădina şi nu a găsit decât un singur botoşel roz de copil.

— Al Elvirei?

— Îmi imaginez că da. N-am reuşit să aflu ce s-a întâmplat până la urmă, în afară de faptul că părinţii tăi s-au întors în Anglia. Nici măcar n-au vândut casa înainte se plece.

— Aşadar, nevinovăţia mamei a fost dovedită?

El a clătinat din cap, făcând o grimasă.

— Nu chiar. Cazul a rămas deschis o vreme. Se pare că nu s-a dovedit nimic, nici într-un sens, nici în altul.

— De ce au eliberat-o?

— Presupun că întregul caz a fost atât de tulburător pentru autorităţi, încât au hotărât că nu puteau face altceva. Nu aveau dovezi concrete sau, cel puţin, nu găsiseră nimic concludent. Cred că întreaga poveste a fost băgată sub preş cu mult timp în urmă.

Belle a oftat.

— Inspectorul Johnson mi-a spus că dosarele poliţiei au fost distruse de un incendiu.

— Corect.

— Şi atunci de unde ştii toate astea?

El a ridicat din sprâncene.

— Cum am spus, am cunoştinţe importante.

Ea a dat din cap.

— Ştii, m-am dus să văd casa.

El a părut surprins.

— De una singură?

Ea a scuturat din cap, dar din motive pe care nu şi le putea explica nu a vrut să-i spună că se dusese cu Oliver. Nici nu i-a dezvăluit planurile lor de a se întâlni din nou când avea ea următoarea zi liberă.

— Era într-o stare deplorabilă, a spus în schimb.

— Da, cred că da. Îţi dai seama că acum ar putea fi a ta.

— Serios?

— Cum ţi-am spus, ei n-au vândut-o.

— De unde ştii?

El a şovăit o clipă.

— Se cam ştie. Ar trebui să parcurgi toate căile legale la biroul arhivarului, desigur, să dovedeşti că eşti cine spui că eşti şi să oferi certificatul de deces al tatălui tău, cam aşa ceva.

Belle se străduia să asimileze toate informaţiile. Mai devreme era doar o străină în locul ăsta şi în secunda următoare putea deveni proprietara acelei case uriaşe.

— Probabil vei dori să vinzi. Dă-mi de ştire dacă ai de gând. Nu m-ar deranja s-o cumpăr chiar eu. Bineînţeles, are nevoie de reparaţii. De multă muncă.

Ea a dat din cap şi, vrând să schimbe subiectul, a întrebat pe cine se putea aştepta să cunoască la clubul Pegu.

La periferia oraşului, s-au apropiat de club. Belle a văzut clădirea mare, în stil victorian, împrejmuită de copaci şi înconjurată de o verandă umbroasă, iar aerul era încărcat de flori de iasomie şi de plumeria. Edward i-a explicat că fusese construită din lemn de tec în anii 1880 pentru ofiţerii britanici din armată şi angajaţii din administraţia civilă. Şi avea reputaţia de

a fi unul dintre cele mai cunoscute cluburi pentru domni din sud-estul Asiei, precum clubul Tanglin din Singapore.

— Doar pentru membri, a adăugat el, şi în cea mai mare parte oficiali din guvern, din armată şi afacerişti de seamă. Din păcate, e mai curând o relicvă în zilele noastre. Se schimbă vremurile, nu-i aşa, şi câteodată e cu atât mai păcat.

— Numai pentru domni?

— Nu mai e aşa, cel puţin nu în weekend. Oamenii spuneau despre locul ăsta că e adevăratul aşezământ al puterii în Birmania.

Au intrat în club, acolo unde podelele de parchet bine lustruit şi ventilatoare mari din tavan alungau aerul cald.

Cu mâna ferm aşezată pe spatele ei, Edward a condus-o pe lângă sălile de biliard şi apoi pe lângă o sală mare de mese până într-o încăpere întunecoasă, dar primitoare, din spatele clădirii. Ea a privit feţele plictisite ale bărbaţilor de vârstă mijlocie ce pufăiau din trabucuri sau se ascundeau în spatele ziarelor, în timp ce soţiile lor zâmbeau şters şi beau gin cu gheaţă.

După ce s-au făcut comozi şi s-au aşezat amândoi în fotolii de piele maronie, uzată, el a propus să încerce cocktailul Pegu înainte de prânz.

— E băutura noastră reprezentativă. Gin cu suc de lămâie verde şi trandafiri.

Ea a încuviinţat, după ce aflase deja că era imposibil să nu bei alcool în ţara asta, dar şi-a promis să se limiteze la un singur pahar. Nu se îmbătase cu Rebecca în ziua în care merseseră în cartierul chinezesc, nu îndrăznea să meargă atât de departe, însă băuse două sticle de bere şi fuseseră de ajuns.

Băuturile au ajuns în pahare scoase de la gheaţă cu o felie de lămâie verde şi, când Belle a băut o gură, i s-a părut că avea gust de grepfrut.

— Foarte revigorant, a spus ea, în timp ce ginul îi fierbea în sânge, urcându-i-se direct la cap.

Au rămas tăcuţi câteva minute, iar Belle a privit la cei din jur. Arătau exact aşa cum îi descrisese Edward şi erau îmbrăcaţi formal, deşi era duminică. Cele câteva femei, purtând în mare parte rochii înflorate cu guler înalt şi vizibil şterse, vorbeau cu voci stinse, în timp ce zumzetul mai puternic al vocilor era evident bărbătesc.

— Clubul a fost denumit după Pegu, un râu din Birmania, a spus el.

— E un local doar pentru englezi?

El s-a încruntat.

— Mă tem că suntem cam de modă veche. Fără asiatici. Ştiu că lucrurile se schimbă şi că unii cred că ar trebui să ne schimbăm odată cu ele, dar…

A întins braţele, ridicând din umeri, cu palmele în sus.

S-a gândit la ce-ar fi spus Oliver. Exact asta detesta el la coloniştii englezi şi poate că avea dreptate. Nu accepta nici atitudinea arogantă antibirmană, iar ea înţelegea că aceşti oameni izolaţi se simţeau obligaţi să susţină puterea şi superioritatea britanice cu orice preţ.

Edward şi-a dres glasul, trecându-şi un deget pe sub gulerul cămăşii. Ea ar fi jurat că el părea puţin emoţionat, dacă n-ar fi ştiut că nu este aşa.

— Ascultă, Belle, a spus el, speram să-mi permiţi să te invit la o cină liniştită într-o seară. Doar noi doi.

Luată prin surprindere, s-a uitat fix la el.

— Să ne cunoaştem mai bine, a continuat el cu un

zâmbet larg pe faţă. Ar fi atât de neplăcut? În următoarea seară când eşti liberă?

— Nu… adică, sigur că n-aş… doar că…

Nu şi-a sfârşit propoziţia.

— Sau poate preferi să mă însoţeşti la următoarea cină la reşedinţa guvernatorului?

A dat să răspundă, însă Edward a privit-o ca şi cum s-ar fi scuzat şi s-a ridicat în picioare.

— Ah, iată-l pe bătrânul Ronnie Outlaw. S-ar putea să-ţi fie de ajutor.

Şi Belle s-a ridicat în picioare.

Bărbatul care s-a apropiat de masă era în mod evident pensionat. Mergea şchiopătând uşor şi ţinea în mână un baston cu măciulie de argint. O mustaţă mare şi căruntă compensa lipsa părului din alte locuri; el s-a îndreptat când Edward l-a bătut cu palma pe spate, explicându-i apoi că Belle spera să cunoască nişte persoane care i-ar fi putut cunoaşte pe părinţii ei, soţii Hatton, pe vremuri.

Ronnie Outlaw a mijit ochii albaştri şi apoşi, în timp ce lua loc într-un fotoliu.

— I-am cunoscut puţin, însă eram detaşat la Mandalay pe atunci, aşa că drumurile nu ni s-au încrucişat. Au sfârşit oarecum prost aici?

A ridicat din sprâncene şi s-a uitat la Edward, care a încuviinţat dând din cap.

— A supărat câţiva oameni importanţi cu hotărârile lui, pe când prezida instanţa?

Edward a încuviinţat iar din cap.

— Şi tu de unde eşti, domniţă? a continuat Ronnie.

— Din Cheltenham, a răspuns ea cu toată delicateţea de care era în stare.

— Colegiul pentru doamne?

Ea a dat din cap, însă tot timpul s-a întrebat pe

cine supărase tatăl ei.

Ronnie a rămas tăcut câteva secunde, iar Belle se gândea dacă asta era tot ce avea de dezvăluit, însă deodată i s-au luminat ochii.

— Să-ţi spun ceva. Când ne-am mutat în sfârşit în Rangoon, soţia mea Florence s-a împrietenit cu o femeie, Simone nu ştiu cum… Simone… fir-ar să fie, cum se numea? Soţia unui doctor. În fine, sunt aproape convins că această Simone era prietenă apropiată a mamei tale.

— Ştiţi unde locuieşte?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar cred că Florence încă mai corespondează cu ea. Ascultă la mine, de ce nu o rogi pe sora lui Edward să te ducă la Colţul de Bârfă? Toate fetele se întâlnesc acolo. Poţi să stai la taifas cu Florence, să-i spui că ai studiat la Cheltenham şi o să devii prietena ei pe viaţă.

— Oh, da?

A făcut o scurtă pauză înainte să vorbească din nou.

— Fiica noastră, Gracie, a stat acolo, la internat, timp de patru ani.

— Locuieşte la Cheltenham acum?

Ronnie s-a uitat în podea, apoi din nou în sus la ea.

— Din păcate, nu. S-a îmbolnăvit de malarie când era aici. N-a trecut de cincisprezece ani.

— Îmi pare foarte rău.

— Mulţumesc.

A urmat o pauză în care Belle se gândea ce să spună. Din fericire, a intervenit Edward, mulţumindu-i lui Ronnie pentru ajutor şi oferindu-i un *stengah*, o băutură din whisky şi sifon în părţi egale, servite cu gheaţă.

— Gloria mi-a spus că ai cunoştinţe în industria divertismentului, a spus ea după ce Ronnie şi-a terminat băutura şi i-a lăsat singuri.

— Da, da, am. Pot să pun o vorbă bună pentru tine dacă doreşti.

Ea i-a zâmbit.

— Mi-ar plăcea foarte mult. Ştii, după ce voi pleca din Birmania.

— Aşadar, îmi spui care e visul tău?

— Să călătoresc şi să cânt în continuare ca să-mi câştig pâinea, desigur.

— Îmi plac fetele independente, a spus el râzând şi s-a aplecat în faţă, strângând-o de umăr.

Când Belle a ajuns pe coridorul ce ducea la camera ei, s-a oprit. Îl rugase pe Edward să o lase la mică distanţă de hotel ca să aibă puţin timp de gândire. Era prea cald, fusese o greşeală. Până acum, în afară de Rebecca, nimeni nu ştia despre biletul anonim, dar se gândea şi acum la el. Prezicătoarea îi spusese că întrebarea pusă de ea – în cine putea să aibă încredere – nu fusese potrivită şi că avea să facă în scurt timp o călătorie. Deocamdată, nici vorbă de aşa ceva. Probabil că oricum erau doar vorbe goale.

Sperase să ia o gură de aer proaspăt, însă în clima înăbuşitoare a ajuns să se întoarcă acasă cu rochia îmbibată de sudoare. După-amiezile erau de-a dreptul insuportabile. Nu era de mirare că majoritatea englezilor dădeau fuga acasă pentru un pui de somn, deşi căldura pătrundea chiar şi prin cele mai groase ziduri. Înainte să plece, Edward îi amintise de invitaţia lui de a-l însoţi la cină la reşedinţa guvernatorului. După ce ea-i mulţumise şi acceptase să meargă, el păruse absolut încântat şi spusese că avea să o anunţe

la timp despre dată. Ea s-a hotărât atunci că putea să-i spună despre bilet.

19.

În următoarea seară liberă, Belle o aştepta pe Gloria în holul hotelului. Urmau să plece cu maşina la Colţul de Bârfă, deşi Belle nu era tocmai sigură de ce simţea în privinţa asta. Deşi voia să afle dacă Florence Outlaw mai păstra legătura cu prietena mamei ei, Simone, toată povestea o făcea totodată să şovăie. Mai devreme în aceeaşi zi sunase la sediul *Rangoon Gazette* unde aranjase să se întâlnească cu Oliver şi aflase cu dezamăgire că era plecat din oraş pentru un articol şi nu ştiau când avea să se întoarcă.

„Crezi că ştii în cine să ai încredere? Mai gândeşte-te.”

Avusese încredere în Oliver, nu-i aşa? Îl plăcea foarte mult. Dar Gloria?

Belle a clătinat din cap, apoi s-a aşezat pe o canapea în dungi, sorbind din apa cu gheaţă pe care o comandase şi, nu după mult timp, prietena ei îi făcea bucuroasă semn cu mâna din cadrul uşii ca o furtună cu pălărie, mănuşi, tocuri înalte şi parfum. Rochia ei era stacojie, cu un guler alb şi lat şi strânsă pe talie.

— Draga mea. Te rog, grăbeşte-te. O să pierdem tot ce e mai bun, a strigat ea la Belle.

Apoi, a adăugat şoptind ciudat:

— Deşi, sinceră să fiu, merg doar pentru că, dacă n-aş face-o, pe mine m-ar bârfi toate hoaştele alea.

Belle a zâmbit ironic.

— Sigur n-ar fi aşa! Ce-ar putea să spună despre tine?

Gloria a izbucnit în râs.

— Stai pe lângă mine, fetiţo, şi-o să-ţi spun.

Portarul le-a deschis uşa şi, de îndată ce s-au instalat pe bancheta din spate a maşinii, şi-au continuat conversaţia.

— De fapt, a rostit Belle, mi-ai promis că-mi spui povestea ta dacă merg la petrecerea de la piscină. Eu m-am ţinut de cuvânt.

Gloria a dat ochii peste cap.

— La fel şi eu. Şi iată că s-a întâmplat să te întâlneşti cu acel tip, Donahue.

— Oliver.

— Chiar el. Într-adevăr, e scandalos de atrăgător… ochii aceia albaştri care te cheamă la pat! Recunosc că am flirtat puţin – n-am făcut-o toate? Dar nu e…

S-a oprit.

— Nu e ce?

— Unul de-al nostru.

— Nu credeam că-ţi pasă.

Gloria şi-a luat o mină dispreţuitoare.

— Ei bine, nu, nu-mi pasă cu adevărat. Dar n-aş petrece prea mult timp cu el. L-ai văzut din nou, nu-i aşa?

Belle o privea cu atenţie.

— De unde ştii?

— Ironia acestui oraş este că într-un loc atât de plin de secrete ca acesta, e aproape imposibil să faci ceva fără ca lumea să afle.

Belle s-a încruntat.

— De ce ar interesa pe cineva?

— Oliver Donohue are o reputaţie.

— Cu doamnele, ştiu.

Gloria a început să râdă.

— Doamne sfinte! Asta e ceva obişnuit. Toţi cei de aici au aventuri. E aproape obligatoriu. Nu, n-aş vrea

să pun eu capăt unei prietenii abia începute, dar a fost amestecat în nişte treburi neplăcute.

— Neplăcute? Cum adică?

Gloria a ridicat din umeri.

— Sunt doar zvonuri, dar să spunem că s-ar putea să te expui unui pericol.

— Nu poţi să-mi spui doar atât.

— Nu ştiu mai multe, deşi e posibil să ştie fratele meu.

— Ştiai că Edward m-a invitat să iau cina cu el?

— Te place.

— Dar e căsătorit.

Gloria a hohotit de râs.

— Şi?

Belle simţea că se înroşeşte în obraji.

— Haide, dragă. Căsătoria lui e doar de formă. Şi e un om important. Te-ai putea descurca şi mai rău.

— Decât să fiu amanta cuiva?

— Nu fi atât de mironosiţă. E doar o cină.

— Te-a rugat el să mă convingi?

— Ei, eşti de-a dreptul neîncrezătoare.

— În orice caz, în cele din urmă am acceptat să luăm cina la guvernator.

Gloria a făcut ochii mari.

— Ei bine, e o onoare pentru tine.

S-au cufundat în tăcere, apoi maşina a oprit lângă lacuri şi şoferul a deschis portierele din spate. Când a coborât, Belle a aruncat o privire în jur. Aflase deja că Rangoon se trezea la viaţă după ceai, cu sau fără lapte condensat, iar ziua de azi nu făcea excepţie. Soarele îşi pierduse din intensitate, iar cerul era încă de un albastru splendid şi, dintr-un pavilion îndepărtat, sunetul fanfarei militare le-a întâmpinat la sosire. Pe măsură ce tot mai multe femei coborau din maşini

conduse de şoferi, devenea limpede că erau cele mai bogate şi mai privilegiate din cercul lor. Colţul de Bârfă era, de fapt, un loc uluitor cu vedere spre Lacurile Regale, iar Belle estima că erau cel puţin douăzeci de femei adunate deja, în timp ce zeci de grădinari indieni încă munceau.

— Nu-mi vine să cred cât de verde e, a spus Belle, uitându-se la întinderea vastă de peluze de un verde smarald, unde graurii englezeşti ţopăiau de colo până colo. De câte ori am impresia că mă obişnuiesc cu lucrurile, ceva nou mă ia prins surprindere.

— Folosesc apa din lac ca să păstreze spaţiul verde.

Copaci în diverse stadii de înflorire înconjurau lacul uriaş şi o mulţime de flori şi lujeri înşiraţi pe maluri străluceau puternic pe fundalul întinderii minunate de apă albastră.

— Despre ce vorbesc femeile? a şoptit Belle în timp ce înaintau.

— Deseori, despre cele mai recente ştiri. Ştii la ce mă refer. Ce se întâmplă în lume. Ne ajută să păstrăm legătura. Şi ştirile locale, desigur.

— Nimic mai personal?

— Ce-ar fi să salutăm şi o să afli.

Gloria a strâns-o uşor de umăr încurajând-o să meargă mai departe.

— Nu te muşcă.

Majoritatea femeilor purtau pălării frumoase şi erau îmbrăcate la modă în rochii cu modele discrete, croite pe talie, cu tiv la jumătatea gambei şi mâneci până la cot. Din păcate, acest stil nu prea le avantaja pe femeile mai mature şi mai corpolente, care erau mult mai în vârstă decât Gloria şi care, după părerea lui Belle, ar fi arătat mai bine dacă nu adoptau

slugarnic cele mai recente tendinţe. În grup erau şi câteva femei mai tinere care, asemenea unor fluturi coloraţi, pluteau şi treceau mai departe.

— Draga mea, aceasta este Annabelle Hatton, spunea Gloria iar şi iar, prezentând-o pe Belle unui şir întreg de femei.

Când a părut că se stabilesc la un grup restrâns de cinci persoane, conversaţia s-a îndreptat spre povestea unei barmaniţe.

— Deplorabil, a proclamat una dintre femeile mai vârstnice, care îşi făcea vânt cu o viteză tot mai mare, neputând să-şi ascundă bucuria din glas.

— Gândiţi-vă şi voi. O englezoaică să agaţe pe stradă, a adăugat alta.

— Ce-o mai urma. Şi aţi auzit… nici nu pot să spun.

Când femeia s-a oprit, Belle şi-a dat seama că era disperată să marcheze un punct în faţa celorlalte.

— Oh, spune-ne, Wendy.

— Nu ne poţi lăsa în suspans.

Wendy s-a uitat la fiecare pe rând.

— Ei bine, ştiu din surse sigure că agăţa hamali indieni.

În timp ce restul femeilor icneau de uimire, Gloria i-a făcut cu ochiul lui Belle, care nu se putea abţine să nu zâmbească.

După aceea, Gloria a luat-o pe Belle de acolo, îndrumând-o spre o femeie mică şi plinuţă, care ajunsese cu un minut mai devreme şi se îndrepta spre malul apei.

— Florence, a strigat Gloria, făcând energic din mână, după care i-a şoptit lui Belle: Cu *ea*, Florence Outlaw, voiai să vorbeşti, nu? Mi-a spus Edward.

Belle a dat din cap aprobator.

Florence Outlaw avea părul cărunt prins la spate şi tenul catifelat, rozaliu. I-a zâmbit larg Gloriei şi s-a apropiat cu pasul lent şi uşor, însoţită de un căţel alb în lesă.

— Florence, ea e noua mea prietenă foarte dragă, Belle.

— Mi-a pomenit soţul meu de tine. Ceva legat de Simone. Ce femeie frumoasă! Cu ochii de chihlimbar. Foarte neobişnuit.

— Soţul dumitale spunea că încă păstraţi legătura, a spus Belle. Mi-ar plăcea s-o cunosc.

— Oh, draga mea, nu e aici.

Belle s-a încruntat.

— Dar mai trăieşte?

Florence părea bucuroasă.

— Da, slavă Domnului, dar nu ţi-a spus Ronnie că s-a întors acasă de ceva timp?

— Acasă?

— În Anglia. Cotswolds. Am scris adresa pentru tine.

A băgat mâna în geanta mare, din material textil, şi a scotocit printre lucruri.

— Unde naiba e?

— O cunoştea bine pe mama mea?

Belle nu-şi amintea ca mama ei să fi avut vreodată prieteni.

Florence a ridicat privirea şi a dat din cap.

— Cele mai bune prietene, deşi ne întoarcem puţin în trecut. Te superi dacă ţii geanta deschisă cât caut?

Belle a apucat de geantă şi, după câteva clipe, Florence a găsit o bucată de hârtie.

— Ura! În sfârşit. Poftim, dragă. Sunt sigură că nu se supără dacă-i scrii. Doar menţionează numele meu.

— Mulţumesc. Mi-ar plăcea să o întreb dacă îşi

aminteşte ce s-a întâmplat când a dispărut sora mea.

Ceva mai târziu, Belle s-a trezit fără Gloria într-un grup mic de femei care discutau despre cei câţiva bărbaţi buni de însurat care încă locuiau în Rangoon. Una dintre ele s-a întors spre Belle şi, uitându-se la inelarul ei, i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Vai de mine! Nu eşti încă logodită?

— Nu, a răspuns Belle mândră de ea. Sunt cântăreaţă la Strand.

Femeia a pălit vizibil.

— Oh, nu. Nu, nu. Nu e bine deloc. Găseşte-ţi un soţ cât mai repede. Nu cred că vrei să munceşti ca să-ţi câştigi existenţa, deşi, dacă trebuie neapărat, sunt sigură că-ţi putem găsi o familie.

Belle s-a încruntat.

— Scuze, eu…

— O familie care să aibă nevoie de o guvernantă, dragă, ceva respectabil.

Una dintre celelalte femei a dat din cap şi Belle, râzând de atitudinile lor demodate şi respingătoare, s-a îndepărtat în grabă şi s-a apropiat de malul apei. Avea să-i scrie lui Simone în aceeaşi seară, sperând ca ea să fie mai luminată decât acele femei.

A remarcat nuanţa roşiatică de pe cer şi, în timp ce un stol de păsări negre traversa lacul, a privit spre soarele ce apunea în spatele pagodei Shwedagon aurii. Pagoda, acum de culoarea închisă a cuprului strălucitor, o încânta şi părea să fie un lucru viu, schimbându-şi culoarea în funcţie de momentul zilei. Complet absorbită de spectacol, a privit în continuare şi doar treptat a devenit conştientă că oamenii îşi luau la revedere – apusul fiind semnalul ca femeile să revină la maşini. Se uita la cer, lila sus, apoi galben, portocaliu, roz şi, în final, ceva mai închis, de un roşu-

vişiniu. *Aceasta e culoarea Birmaniei*, şi-a spus. Apoi a zărit-o pe Gloria înconjurată de licurici care sclipeau ca nişte mici diamante în întunericul tot mai mare şi s-a uitat la pasul legănat şi languros al femeii mai în vârstă, în vreme ce mergeau una spre alta. Deasupra lor, stelele care abia se iveau păreau de două ori mai mari decât în Anglia.

„Crezi că ştii în cine să ai încredere? Mai gândeşte-te."

În seara în care Belle s-a întâlnit cu Edward pentru a merge la cină acasă la guvernator, spera că rochia pe care şi-o făcuse în cartierul chinezesc să fie destul de elegantă. Ţinuta de seară pe care o purta Edward îi avantaja statura atletică şi zveltă, accentuând cumva şuviţa distinsă de păr cărunt de la tâmple. Nu prea fusese dornică să meargă şi îşi făcuse griji că ar putea fi neplăcut, dar când ea şi Edward au ajuns în clădirea opulentă, era cu totul nedumerită – şi nu într-un mod deosebit de bun.

— Finalizată în 1895, a spus Edward, remarcând uluirea ei când au coborât din maşină. Arhitectul, Henry Hoyne-Fox, spunea că e construită în „stilul renascentist regina Anne".

Ea a încuviinţat şi s-a uitat în continuare la turnurile înalte cu cupole şi arhitectura extravagantă, în timp ce stăteau unul lângă altul.

— Ţie îţi place? a întrebat ea precaută.

El a râs în hohote.

— Să-mi placă? Nu! Cred că e cel mai hidos exemplu de clădire complicată pe care am văzut-o vreodată.

În ciuda ezitărilor de mai devreme în privinţa prezenţei ei aici şi apreciind sinceritatea lui, a râs şi ea.

— Intrăm? Cred că se servesc băuturi pe terasă şi mai am nişte veşti pentru tine.

— De ce nu-mi spui acum?

El a ezitat, apoi a înclinat capul.

— E o poveste cam lungă.

— Nu mă deranjează.

— Ei bine, chestia e că un tip pe care-l cunosc a găsit un memoriu greşit îndosariat în registrele poliţiei.

El a continuat să vorbească în timp ce mergeau şi i-a spus că, la un moment dat, un birman fusese acuzat că a luat copilul, însă a fost eliberat ulterior. Cu toate astea, s-a dovedit că poliţia găsise probabil noi probe şi hotărâse să-l pună totuşi sub acuzare, însă înainte de asta el a murit într-un accident de motocicletă.

— Nimic din toate astea nu pare să fi fost publicat în presă, dar din ce înţeleg, există o părere solidă că poliţiştii erau convinşi de implicarea lui în dispariţia copilului, cel puţin într-un fel.

— Care erau probele? Pot să văd memoriul?

— Din nefericire, nu putem permite asta. Dosarele poliţiei sunt protejate, ştii cum e. Dar ţi-am spus tot ce trebuie să ştii. Curând după aceea, părinţii tăi au plecat acasă în Anglia.

— Şi asta a fost tot?

Studiind-o de la distanţă, el a înclinat capul încuviinţând.

— Da. Asta a fost tot.

Voia să accepte, dar ceva o împiedica.

— Numai că nu a fost aşa, nu? Eu tot nu ştiu ce s-a întâmplat, de fapt.

El a încuviinţat.

— Dar nu te linişteşte puţin să ştii măcar că mama

ta a fost eliberată fără a fi acuzată?

— Da, bineînţeles, a răspuns ea, dar tot se mai gândea la Elvira.

El s-a apropiat şi a luat-o de mână.

— Uite, mă întreb cum de mai speri să afli ce s-a întâmplat cu sora ta după atâţia ani, când poliţia a dat chix la vremea aceea. Contează atât de mult pentru tine?

— Păi, nu, la început nu conta, dar…

Vocea ei s-a frânt.

Îl vedea cum îşi ascunde zâmbetul.

— Ei, domnişoară, fără niciun dar.

O spusese vesel şi a urmat o scurtă tăcere înainte ca ea să continue.

— Mulţumesc pentru asta, a spus ea în cele din urmă.

El i-a zâmbit larg şi ea a început să se simtă mai relaxată în compania lui.

— Acum cred că e timpul să ne bucurăm de seară, nu crezi?

Nu se aştepta să se distreze la o cină atât de formală, dar, spre surprinderea ei, îi făcea plăcere să fie alături de Edward. Pe lângă faptul că îi cunoştea pe toţi, era un bărbat inteligent, ager, extrem de atent şi o companie excelentă. Cu toate astea, de îndată ce s-a terminat, şi-a dat seama că mai trebuia şi să îi scrie din nou lui Simone. Era dificil să-i scrie unei persoane pe care nu o cunoştea şi, deocamdată, făcuse trei încercări fără succes. Toate foile ajunseseră mototolite în coş. În seara asta, avea să fie directă şi să o întrebe pur şi simplu dacă îşi aminteşte de mama ei şi de evenimentele din 1911.

20.

Diana, Cheltenham, 1922

Când intră Simone pe uşă, simt că mi se umplu ochii de lacrimi. Deşi am jurat că nu o să plâng, mă simt atât de uşurată să o văd, încât nu mă pot abţine. Îşi lasă geanta pe jos şi într-o clipă mă cuprinde în braţe. Nu pot să pun în cuvinte cât de recunoscătoare sunt că încă îi pasă.

— Diana, spune ea şi, trăgându-se înapoi, mă priveşte cu atenţie. Ce faci?

— Vino la fereastră, spun eu, vrând ca ea să înţeleagă că fereastra asta către lume este colacul meu de salvare şi nu vreau să mi-o ia cineva. Toată lumea mea e acolo.

Ne apropiem şi privim către parc. S-a făcut o zi frumoasă de primăvară cu cerul albastru, generos şi nişte nori albi şi pufoşi. Atât de liniştit. De mângâietor. Ca marea într-o zi frumoasă de vară când valurile se rostogolesc alene şi întreaga lume e pe pace. Îmi amintesc cum, în fiecare vară, bucătăreasa pregătea un coş plin cu chifle cu smântână, sandviciuri cu castraveţi, plăcinte cu pui şi tarte cu gem. Toate lucrurile mele preferate cu care mergeam pe plajă la Bantham, în Devon.

Mă uit la profilul perfect al lui Simone, cu nasul drept, în timp ce aşteaptă să spun ceva.

— Ai vorbit cu Douglas? o întreb, sperând să spună că nu.

— Da.

— Deci, ţi-a povestit de cumplitul Grange?

Ea dă din cap şi mă cuprinde cu braţul de după umeri.

— Draga mea, nu crezi că te-ar ajuta să pleci o vreme de aici? Nu cred că-ţi face bine să stai închisă

aici ore întregi, de una singură.

Mă încrunt la ea, mai agresiv decât intenţionam.

— Nu mă duc.

— Te-ar putea ajuta. Ai primi îngrijiri de specialitate. Ai avea lucruri de făcut.

— Lucru de mână, pufnesc pe nas şi clatin din cap.

Nu-i povestesc că am auzit de aceste locuri îngrozitoare unde soţii îşi trimit soţiile pe care le-au iubit cândva.

— M-ar lăsa acolo să mor.

— Nu poate fi adevărat. Douglas n-ar permite una ca asta.

Încerc s-o opresc, dar durerea îmi străpunge pieptul.

— Douglas vrea să scape de mine şi tu ştii cum e el. După ce a luat o decizie, nu se mai răzgândeşte.

— Dragă, nu vrea să scape de tine. Te iubeşte.

Caut adevărul din glasul ei şi clatin din cap încă o dată. Pentru prima dată, observ firele argintii din părul ei blond.

— Îmi pare foarte rău de Roger, reuşesc să spun. A fost un soţ bun.

Ea dă din cap.

— Mi-e teribil de dor de el.

Schimbăm o privire şi mă alină faptul că încă ne înţelegem una pe cealaltă.

— Te-a iubit, îi spun.

— Da.

— Şi Douglas mă iubea. Acum vrea să mă închidă. Sunt o bătaie de cap. Vor să găsească un nume pentru boala mea, aşa că îi spun depresie psihică, ştii, din cauza…

Mă încurc în cuvinte.

— Din cauza? întreabă ea încet.

— Vocilor pe care le aud.

Mă uit la ea. Mereu mi-a fost o prietenă atât de bună, aşa că îi întind mâna.

— Vorbeşte cu Douglas, te rog. Spune-i că iau Veronalul.

Ea se încruntă.

— Şi-l iei? Cu adevărat?

Nu pot s-o mint şi îmi ţin respiraţia înainte să răspund.

— Mă face să mă simt îngrozitor. Dar o să-l iau, promit.

— Se teme să nu pleci undeva neînsoţită sau să rătăceşti noaptea prin casă când toţi dorm.

Simt un val de furie şi inima îmi bate mai repede.

— Nu sunt un copil.

— Se teme să nu cazi. Cel puţin la Grange ar fi cineva de pază.

Urmează o tăcere scurtă şi mă întreb la ce se mai gândeşte. În cele din urmă, mă întreabă dacă mă simt oribil tot timpul şi îi spun că vine în valuri. Zâmbeşte şi pare optimistă.

Încă o tăcere scurtă, în timp ce mă întreb dacă să-i spun.

— A avut o aventură, îi spun într-un târziu şi mă uit la ochii ei frumoşi de chihlimbar „atât de buni, de loiali, întrebându-mă dacă ştia, dar ea îşi duce mâna la gură şi pare realmente şocată.

— Când eram gravidă cu Elvira.

— Nu mi-ai spus niciodată.

Îmi amintesc ziua când l-am înfruntat, când a venit acasă mirosind a parfumul celeilalte femei şi cu o privire îngrozitoare de ruşine în ochi. Până atunci, nu crezusem că poate greşi cu ceva. Cel puţin, a avut decenţa de a părea ruşinat că l-am prins, dar, într-un

fel, mi-aş dori să nu fi ştiut, pentru că după ce a scăzut atât de mult în ochii ei n-am mai putut simţi acelaşi lucru. Din acel moment, a exista mereu sentimentul că s-a rupt ceva. Nu ştiu dacă şi Douglas simţea la fel. Dar nici când am ţipat la el nu a vrut să-mi spună cine era femeia.

— Din cauza ruşinii, adaug eu.

— Ruşinea lui?

— Ruşinea amândurora. Eram o femeie care nu şi-a putut păstra bărbatul.

— Deci ţi-a mărturisit? Cum ai aflat?

Ridic din umeri. Le bănuisem pe toate femeile din Rangoon, pe toate în afară de Simone, chiar şi pe femeia aceea îngrozitoare, soţia guvernatorului. Al naibii de făţarnică, de fapt, cel mai rău soi de englezoaică!

— Toate au trecut acum, spun. Mulţi bărbaţi au aventuri, nu-i aşa?

Simone oftează.

— Îmi scria un bilet în fiecare dimineaţă, ştii, şi îl găseam într-un plic aşezat pe tavă când valetul îmi aducea cu paşi moi ceaiul şi pâinea prăjită de dimineaţă.

Şi, la început, viaţa chiar părea frumoasă. Nimic nu ne putea atinge, atât de apropiaţi eram. Douglas, tăria mea, dragostea mea, cu totul al meu. Dar cu timpul m-am simţit cumplit de îngrădită, începusem să am senzaţia că nu pot respira.

— Oh, vremurile de la început, şoptesc eu.

— Ţi-e dor de ele şi în acelaşi timp, nu.

— Asta e. Tocmai asta e.

Rămânem tăcute o vreme.

— Dragă, nici măcar nu eşti îmbrăcată, spune Simone în cele din urmă, întrerupându-mi firul

gândurilor. Vrei să-ţi spăl şi să-ţi aranjez părul, apoi să-ţi aleg ceva drăguţ de îmbrăcat? Poate ieşim pe urmă la cafeneaua din parc pentru ceaiul de după-amiază.

Îi zâmbesc şi cu toate că sunt îngrozită, îi spun că n-aş putea cere ceva mai bun. Dar să ies din casă? Inspir. Expir. Inspir. Expir. Şi pe urmă, în clipa aceea, cu totul neaşteptat, simt că aş fi în stare.

— De când n-ai mai ieşit afară?

— De câteva săptămâni. Poate luni.

— Prea mult. Draga mea, chiar ţi-ar prinde bine să aibă cineva grijă de tine.

— Poate ai putea s-o faci tu?

Râd de parcă nu vorbisem cu adevărat serios.

Mă priveşte cu atenţie, alegându-şi cuvintele.

— Diana, eu chiar cred că poţi să te faci bine. Subestimăm de ce e capabilă mintea să facă.

— Crezi?

— Mai mult decât atât. O să vezi.

Îi zâmbesc şi un strop de speranţă creşte în mine.

— Gata. Deja te simţi mai bine. Promit că o să găsim o cale. Ai nevoie doar de un loc sigur.

Prezenţa veselă a lui Simone mi-a uşurat inima şi, plină de dorinţa subită şi surprinzătoare de ceva nou, văd umbrele înclinate ale copacilor. *Un loc sigur*. Exista un astfel de loc?

21.

După ce a pus la poştă scrisoarea pentru Simone şi a înfruntat şuvoiul clocotitor de ricşe, maşini, căruţe trase de boi şi biciclete, scăpând ca prin urechile acului de ciocnirea cu un tramvai electric, Belle a ajuns la birourile spectaculoase ale Secretariatului, ce

avea aspectul unei citadele. Acesta era centrul administrativ al întregului guvern colonial. Situat în grădinile vaste de pe strada Judah Ezekiel, complexul întins de clădiri era construit din cărămidă roşie, în stil victorian. Odată ajunsă înăuntru, Belle s-a trezit în faţa unui labirint de holuri şi de coridoare. Fiecare departament avea o plăcuţă – de la Venituri la Judiciar şi la Sanitar, pe lângă multe altele.

O armată de funcţionari, secretare, contabili şi alţi angajaţi alergau de colo până colo, dându-i din mers indicaţii scurte şi neclare, aşa că lui Belle i-a luat o veşnicie să găsească arhiva. Se temea că va întârzia la întâlnirea cu Oliver. Apăruse pe neaşteptate cu o seară înainte să o asculte cântând şi, deşi cuvintele din bilet – „Crezi că ştii în cine să ai încredere? Mai gândeşte-te…” – îi răsunau în minte, pentru că era posibil să se refere la el, se înţeleseseră să se întâlnească azi pentru încă o vizită în Golden Valley, de data asta cu cheile de la intrare.

Când a găsit în sfârşit arhiva, un bărbat plictisit şi prost îmbrăcat a ridicat ochii de la birou şi i-a făcut semn să ia loc. *Era straniu costumul acela şifonat*, şi-a spus ea, pentru că avea unghiile foarte îngrijite, aşa că era evident că îi păsa de înfăţişarea lui. Cât timp i-a explicat situaţia, el nu s-a uitat la ea, fixându-şi privirea într-un loc la câţiva centimetri mai sus de urechea ei dreaptă.

— Veţi avea nevoie de certificatul de deces al tatălui şi de testamentul lui.

Vorbise încet, aşa cum fac oamenii care te forţează să te apleci în faţă ca să depui numai tu efortul.

Ea a scos documentele din geantă şi i le-a dat peste birou. El le-a analizat şi a dat din cap.

— Văd că sunteţi singura beneficiară a întregii sale averi, a spus el cu o voce subţire şi plictisită.

A încuviinţat din cap, gâtuită din nou de emoţia pe care i-o stârnea moartea tatălui ei.

— Am nevoie de certificatul dumneavoastră de naştere şi de paşaport ca să dovediţi că sunteţi cine pretindeţi.

Ea şi-a adunat gândurile.

— Le am.

— Şi ceva care să demonstreze că tatăl dumneavoastră este acel Douglas Hatton din acte.

— Şi cum să fac asta?

El i-a aruncat o privire chinuită, ca şi cum întreaga experienţă de a munci la arhivă era insuportabilă.

— Păi, mai întâi trebuie să căutăm oficial documentele de înregistrare a terenului şi titlurile de proprietate. S-ar putea să existe un act de vânzare alăturat care să includă fosta adresă din Anglia.

— Putem să-l căutăm acum?

— Se percepe o taxă. Şi dacă totul este în ordine, va trebui să dovediţi şi că locuiţi aici.

— Am un contract de angajare.

El a dat din cap şi, când s-a aplecat să se uite din nou la testament, ea a remarcat începutul de chelie mascat de părul subţire, pieptănat pe deasupra.

— Contractul de angajare ar trebui să fie suficient, a spus el ridicând din nou privirea.

— Dar cheile de la casă?

— Bănuiesc că sunt la avocat. Va trebui să păstrăm o copie autentificată a testamentului. După ce găsim documentele, numele avocatului ar trebui să fie pe actul de vânzare. Dacă avocatul e şi notar public, are autoritatea să legalizeze.

— Şi pot să obţin acum o copie autentificată?

— Asta poate s-o facă secretarul avocatului.

— Doamne, sunt multe de rezolvat. Speram să primesc cheile astăzi.

El i-a zâmbit cu superioritate.

— Reveniţi în câteva zile şi verificăm detaliile din arhivă.

Întorcându-se la hotel, neştiind dacă Oliver trecuse deja pe acolo şi plecase, Belle aştepta pe verandă. Întârziase foarte mult, dar încă spera ca el să apară. Portarul indian a remarcat-o plimbându-se încolo şi încoace şi s-a oferit s-o ajute. Când l-a întrebat dacă văzuse un bărbat înalt, cu ochii albaştri pătrunzători şi părul şaten deschis, el i-a zâmbit.

— Domnul Donohue?

Ea a zâmbit.

— Îl cunoaşteţi?

— Da, îl cunosc. Un om bun. A dat de cap spargerii de la prăvălia soţiei mele când poliţia nu a făcut nimic. Ne-a ajutat pe mulţi dintre localnici să ni se facă dreptate. Cum spuneam, un om bun.

I-a spus apoi că Oliver nu fusese văzut în faţa hotelului în ultimele ore.

Când au ieşit trei dansatoare, râzând şi chicotind, au salutat-o pe Belle zâmbind şi făcându-i semn cu mâna. Rebecca se ţinuse de cuvânt, căci relaţia lui Belle cu dansatoarele îşi pierduse din răceală. Şi-a îndreptat umerii şi a aşteptat încă o vreme, dar apoi, simţindu-se dezamăgită, dădu să se întoarcă înapoi în cameră când l-a auzit pe Oliver strigând-o pe nume. S-a întors şi a simţit un val de bucurie când l-a văzut venind spre ea, mai bronzat decât oricând.

— Bună, a spus el, cu ochii albaştri strălucindu-i,

spera ea, de aceeaşi satisfacţie la vederea ei pe care o avea ea văzându-l. Editorul meu a insistat pe nişte schimbări de ultimă oră. Nu credeam că mai eşti aici.

Simţindu-se mai uşurată să-l vadă decât se aşteptase, i-a arătat un zâmbet larg.

— Luăm tramvaiul? a întrebat ea.

— Sigur, s-o luăm din loc.

Stând aproape unul de celălalt în tramvai, ea îi simţea intens prezenţa şi îi venea greu să-şi articuleze gândurile. Simţea şi el acelaşi lucru? Sau doar ea? În orice caz, era revigorată de apropierea lui, deşi puţin timidă. S-a mişcat puţin să-şi alunge furnicăturile de pe piele şi, după o clipă sau două, a reuşit să-i explice că nu avea cheile. Puteau să intre la fel ca înainte şi, dacă tot erau în zonă, ar fi putut găsi şi nişte vecini pe care să-i întrebe câte ceva. Cu toate că Edward îi sugerase că era o pierdere de vreme, îşi dorea tot mai mult să afle ce s-a întâmplat cu copilul. Şi, nu se ştie niciodată, poate că cineva îşi amintea ceva.

Deşi abia aştepta să vadă casa pentru a doua oară, Belle nu s-a putut abţine să nu se gândească iar la mama ei. Dar nu cea care trăia în camera de la etaj şi care o trezise cândva în miez de noapte insistând să-şi pună cizmele de cauciuc şi să iasă în grădină să taie flori. În locul ei, o versiune magică şi diferită a mamei ei îi ocupa imaginaţia. A zâmbit la gândul acela şi Oliver s-a uitat la ea.

— Ce e?

— Oh, nişte amintiri caraghioase. Atâta tot.

— Sunt sigur că amintirile tale nu sunt caraghioase.

Dacă ai şti, poate n-ai spune asta, s-a gândit ea, în timp ce mama din imaginaţia ei o ajuta la aritmetică, stând împreună la masa din bucătărie, tachinându-se

şi râzând de greşelile stupide pe care le făceau amândouă. Mama asta făcea picnicuri delicioase pe care le împărţeau pe un covor cadrilat lângă lac, înainte de a le da coaja raţelor şi gâştelor.

— Ai trăit la ţară? a întrebat Oliver, întrerupându-i gândurile.

Ea a clătinat din cap.

— Un oraş. Un oraş din Gloucestershire din perioada Regenţei.

— Şi eu am crescut la oraş.

Ea a izbucnit în râs.

— Nu cred că Cheltenham se compară cu New York. Dar ne duceam la ţară şi uneori la mare.

Singura dată când văzuse marea, de fapt, în timpul verii a fost când a mers la bunicul ei în Devon. Mamei i se păruse că plaja era prea neîngrijită, nisipul zgâria prea tare şi era prea aspru, marea era prea sălbatică. Şi îi dădea dureri de cap, aşa că plecaseră mai devreme acasă. *Acasă* în săptămâna aceea fusese căsuţa frumoasă a bunicului ei din Bantham, deşi el era un suflet tăcut şi solitar, care nu voia să joace jocuri şi îşi petrecea mai toată ziua singur în birou. Se mai duseseră o singură dată acolo şi atunci, de Crăciun.

Vocea lui Oliver i-a pătruns iar printre gânduri.

— Am ajuns, a spus el. Tot aluneci în visare.

Odată intrată în casă, Belle s-a simţit deodată uimită. Totul era la fel ca data trecută, când intraseră cu forţa şi totuşi era ceva diferit.

— Eşti sigură că eşti bine? a spus el, sesizându-i starea de spirit.

— Desigur. Sunt emoţionată.

Dar nu era doar emoţionată. Avea şi o mulţime de întrebări. Cum de îi tăinuiseră atât de multe? Cum era

posibil ca ea să nu fi ştiut niciodată că avusese cândva o soră? Şi acum, din pricina celor întâmplate aici, boala mamei ei începea să aibă sens. Îşi petrecuse toată viaţa judecând-o greşit pe Diana Hatton?

— Nu mi-ai explicat niciodată ce s-a întâmplat cu mama ta, a spus Oliver cu o privire receptivă în ochi.

Ştia la ce se gândeşte? În mod sigur, era destul de ager.

— Ştiu că tatăl tău a murit, desigur, a adăugat el.

Belle a ezitat. Nu era un subiect pe care îl discuta de obicei.

El i-a pus mâna pe braţ.

— Scuze. N-am vrut.

— Nu-i nimic, a spus ea, dar a aşteptat încă puţin ca să i se astâmpere emoţiile. Dar asta nu s-a întâmplat, iar ea se simţea în continuare agitată privind în jur. Camera mirosea a aer stătut şi i se părea că plămânii o împiedicau să respire cum trebuie. Preţ de o clipă, s-a simţit ca în copilărie, când lucrurile deveneau prea greu de suportat.

— A plecat, a spus ea destul de aspru.

— Unde? a întrebat el, nederanjat de tonul ei.

— Nimeni nu ştie.

— Cred că ţi-a fost greu.

Ea l-a privit în ochi.

— Nu. A fost o uşurare. Mă rog, aşa a fost în cea mai mare parte. E îngrozitor?

El i-a întâlnit privirea şi a clătinat din cap.

— Şi pe urmă a murit. În cele din urmă. Tata a fost cel care mi-a spus.

S-a oprit, dorindu-şi să alunge amintire urâtă a zilei ploioase, când tatăl ei îi dăduse vestea. Într-adevăr, într-un fel fusese o uşurare, iar ea nu i-a dat niciodată de înţeles cât de des o visa încă pe mama ei,

stând la piciorul patului cu un dor ciudat de semnificativ în priviri. Nu i-a spus nici că se trezise în fiecare zi cu obrajii uzi de lacrimi. Tatăl ei s-ar fi supărat să afle adevărul, aşa că-l minţise.

Şi-a înfipt unghiile în palme.

— Ascultă, te superi dacă schimbăm subiectul?

— Nicidecum. Mergem afară?

I s-a părut că el încercase s-o consoleze, poate s-o îmbrăţişeze, dar nu voia mila lui. Niciodată nu se împăcase cu sentimentele contrarii pe care le avea faţă de mama ei şi se îndoia că avea s-o facă vreodată.

Când îi scrisese lui Simone cu o noapte înainte, o cuprinsese un val de dor de casă şi ecoul lui rămăsese şi astăzi în ea. Şi totuşi, nu mai avea o casă la care să se întoarcă, nu mai exista o familie căreia să-i aparţină. Era pe cont propriu.

În timp ce-şi croiau drum printre plantele tropicale ce înconjurau casa, Oliver a întrebat ce avea de gând să facă după ce casa devenea a ei. Adevărul era că habar nu avea. Poate să i-o vândă lui Edward la un preţ scăzut? El îşi exprimase deja interesul şi nu prea era interesată să o restaureze. În afară de asta, cât timp avea să mai rămână ea în Birmania? Planul ei fusese să călătorească şi să cânte. Şi totuşi, casa era atât de frumoasă – sau măcar putea fi.

S-a gândit din nou la scrisoarea pe care i-o trimisese lui Simone. Când îl întrebase pe angajatul de la poştă cât avea să dureze să ajungă scrisoarea, el îi spusese că avea noroc, pentru că o expediase cu poşta aeriană şi avea să dureze doar vreo nouă zile. Pe mare sau pe calea ferată, ar dura cel puţin cincisprezece, poate chiar o lună. Aşa că erau puţine şanse să primească vreo veste timp de cel puţin douăzeci de zile, şi asta cu condiţia ca Simone să răspundă repede.

După ce a plecat din casă, Belle s-a uitat la păsărelele verzi de pe firele de telegraf din lungul drumului, păsări cu capul galben şi coada lungă, atât de frumoase. În ciuda sentimentelor ei confuze de mai devreme, acum se simţea veselă şi relaxată. Locul ăsta o făcuse aşa… locul ăsta cu casele lui frumoase şi vechi şi grădinile minunate. Dar apoi şi-a amintit ceva şi dintr-odată starea ei s-a schimbat.

— Tata a deranjat o persoană importantă, a spus ea deodată ca şi cum i-ar fi revenit memoria. Un bătrân pe care l-am cunoscut la Pegu mi-a sugerat asta.

— Ai fost acolo?

Ea a încuviinţat.

— Cu Edward de Clemente.

A făcut ochii mari, dar nu a întrebat-o decât dacă ştia ce făcuse tatăl ei şi pe cine supărase.

Când i-a spus că nu era sigură, el a ezitat de parcă se hotăra ce să spună, iar ei i s-a părut că el îi ascunde ceva.

S-a întors şi s-a uitat încă o dată la casă.

— O să mă întorc, casă veche şi frumoasă, a şoptit ea, şi atunci o să stabilim ce facem cu tine.

— Cred că te-ai îndrăgostit, a spus el.

Ea a simţit că se înroşeşte puternic.

Au trecut pe lângă un indian de vârstă mijlocie, care stătea în faţa porţii de la cea mai apropiată casă. *Un grădinar*, şi-a zis ea, judecând după haine.

Ea şi Oliver au schimbat o privire şi s-au apropiat de el.

— Bună dimineaţa, a spus ea, iar bărbatul a înclinat din cap. Mă înţelege? l-a întrebat ea pe Oliver, care doar privea amuzat.

— Da, doamnă, vorbesc engleza de mulţi ani, a

spus bărbatul.

A simţit din nou că se înroşeşte.

— Sigur. Scuze. Pot să vă întreb de cât timp lucraţi aici?

El a zâmbit cu mândrie.

— Toată viaţa mea am lucrat, doamnă.

— Şi când aţi început?

— Când eram copil. Aveam cincisprezece ani, aşa că trebuie să fi fost prin 1895.

— E ceva de atunci.

— Într-adevăr.

— Vă amintiţi cumva când a dispărut un copil din grădina de alături?

El s-a încruntat şi a vorbit cu un aer solemn.

— Ce vremuri cumplite au fost! Era poliţie peste tot.

— Şi ce credeau oamenii că s-a întâmplat?

— Mulţi englezi credeau că a fost chiar doamna.

— Şi dumneavoastră? Ce-aţi crezut?

El a clătinat din cap.

— O cunoşteam pe biata doamnă. Mereu era politicoasă cu mine, mă întreba de familie şi altele. Nu, n-am crezut niciodată aşa ceva despre ea.

— Şi ce credeţi că s-a întâmplat cu bebeluşul?

— Nu ştiu, dar birmanii din partea locului spuneau că bebeluşul a fost luat de forţe supranaturale invocate de familia înfuriată a unui om pe care-l condamnase soţul doamnei.

Oliver s-a uitat la Belle şi a dat din cap.

— Birmanii sunt foarte superstiţioşi.

— În ce fel?

— Ei bine, cred în *nat.* Spirite, cum ar veni. Îşi înalţă instrumente magice în faţa casei ca să împiedice spiritele rele să intre.

— Dar ce anume sunt *nat*?

— Orice, de la un spirit care trăieşte într-un copac până la o zeitate hindusă. Probabil am putea afla dacă tatăl tău a fost ameninţat vreodată cu un *nat*.

— Ei, haide, Oliver. Ce rost ar avea?

Ea s-a întors spre grădinar.

— Mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine.

El s-a înclinat, pe urmă a deschis poarta şi a intrat în curte.

— Aşadar, a spus ea. Acum ce facem?

Oliver a ezitat o clipă.

— Cafea, la mine? Am ceva să-ţi arăt.

Şi eu ţie, şi-a zis ea. Intrigată, a răspuns că ar fi încântată.

Apartamentul lui era într-un imobil construit în stil victorian. Salonul era văruit într-un alb plăcut, avea mobilă de ratan, pernuţe confortabile din mătase, de culoarea smaraldului, şi covoare persane verzi – părea neaşteptat de primitor, de parcă se bucurase de mâna unei femei. Patru lampadare înalte, cu aspect oriental, erau aşezate în colţurile încăperii şi răspândeau o lumină blândă, cu modele, pe podeaua de parchet. Perdelele albe, vaporoase, încadrau priveliştea frumoasă a copacilor înalţi de pe strada de vizavi, o măsuţă lustruită de cafea era în faţa canapelei şi un birou mic era lipit de un perete. Pe alt perete se aflau rafturi de tec până în tavan, pline de cărţi aproape până la refuz. Ea s-a plimbat de-a lungul rafturilor, uitându-se la titlurile cărţilor şi punând degetul pe cotoare.

— Ai gusturi eclectice.

— Trebuie să am în jocul meu.

— Joc? Asta înseamnă jurnalismul pentru tine? Un

sport?

El a zâmbit.

— Eşti foarte aspră cu mine.

Ea a râs.

— Aşa e?

El s-a dus în altă cameră, iar ea a auzit clinchetul veselei şi al tacâmurilor în timp ce pregătea cafeaua. După câteva minute, el s-a întors cu o tavă cu cafeaua deja turnată în ceşti delicate şi albe, însoţite de nişte biscuiţi neobişnuiţi, sau poate erau prăjituri.

El a văzut că se uita la ele.

— Sunt indiene. Încearcă una.

A ales una şi a muşcat din dulceaţa aromată.

— Şi ce voiai să-mi arăţi?

22.
Diana, Cheltenham, 1922

Douglas vine rareori în camera mea, dar azi a venit şi nu-mi pot imagina ce vrea. Nu, asta nu-i adevărat. Probabil a venit să vorbim despre Grange. Din nou. Îmi impun să rămân cât mai calmă cu putinţă, să nu-i dau motive să mă trimită de-acasă, dar în starea de agitaţie în care mă aflu nu mă pot abţine să nu mă plimb întruna prin cameră.

— Am vorbit cu Simone, spune el, şi remarc cât de adus de spate a devenit.

Întotdeauna existaseră nişte semne, pentru că e foarte înalt, dar acum e mai pronunţat.

— Oh?

— Pare să creadă că nu-ţi face bine faptul că eşti în casa asta.

Mă opresc în loc, simţind o gheară în piept.

— Nu mă duc la Grange.

El se încruntă.

— Nu te încrunta la mine, Diana. Înţeleg că nu vrei să te duci, dar, draga mea, mă tem că Simone are dreptate. Faptul că eşti aici nu te ajută.

Simt mirosul de chimion şi portocală pe pielea lui când înaintez şi mă uit la ochii lui frumoşi şi albaştri în spatele ochelarilor şi la faţa lui cândva dragă mie, dar nu spun nimic. De ce să-i uşurez sarcina?

— Nici lui Annabelle nu-i face bine.

El face o pauză.

— Ştiu că suferi, dar şi ea suferă. Nu vreau să fiu nemilos, dar mă întreb dacă îţi dai seama că se teme de tine? Insistă să aibă uşa de la dormitor încuiată noaptea şi câteodată nu se linişteşte până nu intru în camera ei.

— De ce? întreb, şocată de ce aud.

— Oh, draga mea, trebuie să ştii că se sperie când o trezeşti în toiul nopţii cu vreo idee nebunească.

— M-am gândit doar că ar fi frumos să culegem nişte flori.

— Acela a fost doar cel mai recent incident. Au mai fost şi altele şi, draga mea, acum e o fetiţă care e prea îngrijorată ca să adoarmă. Copila noastră frumoasă a devenit o fetiţă foarte neliniştită şi nu e drept. Trebuie să înţelegi.

Ochii mă înţeapă pentru că ştiu că e adevărat. Am văzut ochii ei mari şocaţi şi neajutoraţi şi asta m-a înfricoşat.

— Lucrurile nu mai pot continua aşa. Dacă fiica noastră te aude mergând prin casă în timpul zilei se ascunde, se face nevăzută.

Îmi acopăr faţa cu mâinile, nu vreau să-l văd în timp ce-mi povesteşte.

— Chiar săptămâna trecută, doamna Wilkes a

găsit-o în cămară. Broasca s-a blocat şi a rămas înăuntru, plângând pe rupte. Eu am de lucru şi nu pot să stau aici s-o supraveghez pe Annabelle. Doamna Wilkes nu poate sta mai mult de o noapte pe săptămână, prin urmare Simone a sugerat altă posibilitate pentru tine.

Trag aer în piept. Te rog. Te rog. Doar nu m-a trădat Simone? Nu-l lăsa să mă trimită la Grange.

El mijeşte ochii şi nu încearcă să-şi ascundă disperarea pe care o văd în ei.

— Te rog, Diana, ia loc. Mi-e greu să mă concentrez când te plimbi prin cameră.

Hotărâtă să îi las în continuare impresia potrivită, fac ce-mi spune şi mă aşez pe scaunul din faţa lui.

El oftează adânc.

— Simone s-a oferit cu amabilitate să aibă grijă de tine.

— Aici?

El clatină din cap.

— În satul ei.

Îmi simt inima uşurată şi îi zâmbesc.

— Adică să locuiesc cu ea? Ce minunat!

— Nu.

— Atunci?

— Stai să-ţi explic. Ştii că Simone a fost asistentă înainte să se mărite şi că soţul ei era doctor?

Dau din cap, îndemnându-l tăcută să treacă la subiect. Sigur că ştiu.

— Ideea e să-ţi cumpăr căsuţa de lângă ea…

— Nu! îl întrerup. Nu pot.

— Simone crede că poţi, cu ajutorul ei. O să fie lângă tine în fiecare zi până când simţi că te descurci.

— Şi dacă nu pot să, ştii tu… să ies?

El mă priveşte calm.

— Se va ocupa ea de toate. În acest fel, nu mai ai stresul de a fi aici.

Pufnesc, gâtuită, şi nu mă pot uita în ochii lui.

— Vrei să spui că *tu* o să te eliberezi de mine?

— Nu. Mă refer la faptul că povara de a-ţi face griji pentru Annabelle va dispărea. O să ai tot timpul şi tot ajutorul de care ai nevoie să te faci bine. O să fie mai bine şi pentru Annabelle. Înţelegi că trebuie s-o pun pe ea pe primul loc?

Dau din cap, mă uit în podea timp de un minut, pe urmă ridic privirea spre el.

— Pot să mă gândesc la asta?

— Sigur că da, dar, dacă accepţi să mergi, vor fi nişte condiţii.

— Şi care sunt acelea?

— Mai întâi, gândeşte-te şi mai vorbim pe urmă. Dar nu sta prea mult. E pe piaţă o căsuţă frumoasă şi va trebui să ne mişcăm repede s-o cumpărăm înainte s-o ia altcineva. Simone a văzut-o deja şi e sigură că o vei adora.

Caut urme de minciună în ochii lui. Acesta e bărbatul în care credeam cândva că pot să am încredere totală. Acum sesizez un oarecare subînţeles. Ce anume nu-mi spune?

— Şi o să vii în vizită?

Clatină din cap.

— Nu. Asta va fi una dintre condiţii.

— Câte condiţii sunt?

— Cum am spus, mai întâi, gândeşte-te.

23.

În timp ce Oliver se ridică, îndreptându-se spre biroul din tec lăcuit presărat cu hârtii şi cu toate

obiectele necesare scrisului, Belle continua să zâmbească.

— Îmi place casa ta, a spus ea. Locuieşti de mult aici?

— De câţiva ani.

— Ai făcut-o foarte confortabilă.

El i-a zâmbit.

— Mă bucur că vă place, doamnă.

La birou, a deschis un sertar şi a scos un dosar de carton maroniu.

— Aşadar, a spus Belle. Ce e?

El a inspirat adânc, apoi a expirat încet.

— Ai spus că cineva a sugerat că părinţii tăi au supărat o persoană importantă, că s-ar fi întâmplat ceva.

— Da.

— Păi, am petrecut o oră în arhiva de la redacţie şi am găsit ceva care ar putea să confirme acest lucru.

— Ai făcut asta pentru mine?

Înainte să poată continua, el a privit-o în faţă. Nu putea să nu se gândească la cât de mult îi plăceau zâmbetul strâmb şi stilul său nonşalant. Şi cum prezenţa lui părea mereu să insufle senzaţia de… de… ce era? Senzaţia că era în locul potrivit, oare?

— Orice fărădelege făcută de un colonist britanic este de obicei muşamalizată, chiar şi acum, dar pe atunci cu atât mai mult, aşa că trebuia să existe un motiv al naibii de bun pentru ca mama ta să fie acuzată în mod public.

— A fost vorba de ceva ce-a făcut mama?

— În parte, dar a început cu o hotărâre nepopulară dată de tatăl tău.

— Dumnezeule! Ce s-a întâmplat?

— Nu e în ordinea firească a lucrurilor.

Ea a oftat.

— Pentru Dumnezeu, spune odată.

— Tatăl tău a trimis la închisoare un ofiţer englez care a violat o indiancă. Toată comunitatea engleză a fost atât de indignată, încât hotărârea a fost anulată, dar în final reputaţia tatălui tău a fost grav afectată.

Belle îşi imagina expresia solemnă şi ochii blânzi ai tatălui ei, iar gândul că fusese tratat atât de nedrept o durea cu adevărat.

— Şi crezi că de asta au acuzat-o pe mama?

— Posibil. Dar mai e ceva. În timpul unui eveniment oficial la reşedinţa guvernatorului, mama ta a aruncat un pahar cu şampanie în soţia acestuia. Drept în faţă. N-am idee de ce, dar a fost consultată de un doctor şi sedată. Uite, aici sunt articolele din ziar.

Belle a răsfoit prin diferitele hârtii, dar, deşi uluită de veste, altceva o tulbura. Nu-şi dădea seama exact ce anume, dar ceva o făcea să se simtă neliniştită. S-a ridicat în picioare şi s-a dus să se sprijine cu spatele de peretele rece ca să se poată gândi.

— Ce e? a întrebat Oliver.

Când i s-au limpezit gândurile, şi-a dat seama că avea îndoieli în privinţa poveştii lui Edward. El îi povestise despre un bărbat care era pe cale de a fi acuzat şi care murise într-un accident de motocicletă, dar acum nu mai era sigură. Părea cam prea convenabil, un mod de a pune capăt rapid celor întâmplate ca să poată fi băgate sub preş şi date uitării.

Şi nici nu interpreta lucrurile în acelaşi fel ca Oliver. El sugerase că mama ei ar fi putut fi acuzată din cauza deciziei nepopulare a tatălui ei. Dar dacă purtarea mamei fusese atât de extremă încât să

arunce şampanie în faţa unei persoane importante, chiar înainte de a se naşte copilul, poate asta dovedea că fusese destul de nebună încât să-i facă rău copilului. Un asemenea gest, echivalent cu aruncarea şampaniei în faţa monarhului… ei bine, niciun om întreg la minte n-ar fi îndrăznit să-l facă.

Belle s-a dus să admire frumoasa privelişte a copacilor înalţi şi s-a gândit la Edward. Fusese un act de bunăvoinţă? Încercase să o protejeze de adevărul că mama ei chiar era vinovată? Îi oferise o scuză atât de vagă despre motivul pentru care nu putea citi chiar ea raportul. Sau oare povestea lui era adevărată, de fapt, pentru că, dacă mama ei fusese într-adevăr vinovată, nu i-ar fi dat drumul? Totul era atât de confuz, iar mintea ei cântărea îndelung toate posibilităţile până când simţi că ameţeşte. Pe urmă, amintindu-şi de biletul anonim, şi-a luat geanta, a căutat prin ea şi i-a întins biletul lui Oliver.

— Şi eu am ceva să-ţi arăt. E doar un bilet stupid, a spus ea cu nonşalanţă, ca să ascundă faptul că o deranjase cu adevărat.

El a luat biletul şi l-a citit cu glas tare.

— „Crezi că ştii în cine să ai încredere? Mai gândeşte-te.”

Apoi a ridicat privirea cu o expresie îngrijorată.

— Când ai primit asta?

— Cu ceva timp în urmă. Într-un plic strecurat pe sub uşă.

— Ai idee cine l-a trimis?

Ea a clătinat din cap.

— Dar de atunci te-ai tot întrebat în cine să ai încredere?

— Păi, da. Puţin.

— Inclusiv în mine?

Ea a ridicat din umeri, dar nu l-a putut privi în ochi când a răspuns:

— Nu chiar.

El s-a apropiat şi i-a pus o mână caldă pe ambii umeri.

— Oricine ar fi responsabil, e un lucru al naibii de crud.

Stânjenită, s-a mişcat uşor, dar apoi s-a uitat drept în ochii lui strălucitori şi s-a simţit mai bine. A văzut atâta decenţă şi transparenţă în ei, încât voia să-l îmbrăţişeze şi să rămână aşa multă vreme. Atât de multe lucruri în Rangoon păreau alunecoase şi imposibil de aflat. Povestea asta dintre ei, orice s-ar fi dovedit a fi, era diferită şi se bucura s-o accepte.

— Nu eşti singură, Belle. Sunt de partea ta. Îţi promit.

Forţa privirii lui a convins-o – dar dacă el era de partea ei, atunci cine anume nu era?

24.
Diana, Cheltenham, 1922

În clipa în care mă pierd din nou în amintirile despre Rangoon, Douglas intră iar în camera mea. Clipesc rapid şi mă forţez să mă întorc în prezent.

— Cum te simţi astăzi? întreabă el.

Îi analizez faţa impenetrabilă. Atât de calmă şi de controlată, încât mă inspir din atitudinea lui.

— Sunt bine, mulţumesc.

— Iei loc? întreabă el arătând către un scaun.

Apoi trece direct la subiect.

— Te-ai gândit la oferta lui Simone?

Dau din cap că da, dar nu recunosc cât de chinuitoare a fost pentru mine decizia asta şi nici

acum nu sunt complet sigură că e cea potrivită. Inspir adânc.

— Aşadar? spune el.

— Ei bine, ţinând cont de toate, cred că aşa ar fi cel mai bine.

— Mă bucur.

Cred şi eu, îmi zic, dar nu o spun cu glas tare. Încerc să vorbesc, să mă justific, dar mă opresc la mijlocul frazei, fiindcă îmi pierd şirul.

— Nu te-aş trimite dacă nu ai fi de acord, dar îţi va plăcea căsuţa, spune el ca şi cum nu mi-a auzit vorbele bălmăjite.

— Ai văzut-o?

— Da. E din piatră de Cotswold, la doar câţiva paşi de Simone şi are o grădină frumoasă care o înconjoară din trei părţi.

Zâmbesc, încântată de idee. Îmi plac foarte mult florile.

— Şi satul e perfect. Minster Lovell. Liniştit. Pe lângă el trece un râu. Simone cunoaşte un doctor bun care te va vizita acasă. Satul are un bar, o moară, un magazinaş la colţ de stradă şi o brutărie grozavă care îţi aduce produsele la uşă.

Încuviinţez din cap.

El înclină capul o secundă şi, înainte de a ridica privirea, observ cât de mult i s-a rărit părul. Dragul meu soţ e complet chel în creştet.

— Dar acum trebuie să discutăm condiţiile, spune el.

Are o expresie solemnă şi sesizez neliniştea din ochii lui. Cred că e îngrijorat de aceste condiţii ale lui.

Afară e mai multă gălăgie decât înainte. Mă ridic de pe scaun şi mă duc la fereastra deschisă. Se stârneşte vântul şi-l văd cum începe să biciuie copacii,

ca şi cum s-ar apropia furtuna. Zăresc lămpile care-şi împrăştie deja lumina aurie în saloanele caselor de pe cealaltă parte a parcului, cu toate că e abia jumătatea după-amiezii.

— Diana?

Mă întorc spre el.

— Da?

— Vino să te aşezi la loc, te rog.

Fac ce-mi spune şi-l privesc în faţă. De ce pare neliniştit?

— Chestia e că, după părerea mea, decizia pe care o luăm e în interesul lui Annabelle. Sper că înţelegi.

— Desigur.

Îmi fac vocea să sune rezonabil.

— Ar putea să pară aspru.

Clipesc de câteva ori, îngrijorată de-acum.

— Dar nu cred că o ajută pe fiica noastră să păstreze legătura cu tine.

— Elvira, mă aud spunând.

— Diana, e Annabelle, ştii asta.

Ce greşeală prostească! Simt că mă fâstâcesc pe moment şi vreau să-mi acopăr faţa cu mâinile. Dar toţi facem greşeli, nu-i aşa? Îmi dau seama că se aşteaptă să vorbesc.

— Sigur. Sigur. La ea mă… mă opresc, neputând să închei vorba.

Ochii lui par mai blânzi pentru o clipă.

— E mai bine dacă o cresc singur. Ştii, instabilitatea tulbură copilul. Nu înţelege de ce nu-ţi pasă de ea.

Simt căldura cum îmi înţeapă pleoapele.

— Îmi pasă.

— Sunt sigur că da, dar nu e de ajuns şi am stabilit deja că nu putem continua aşa. Propun să

înfiinţez un fond pentru tine care să fie administrat de Simone. Cred că e cea mai bună soluţie, nu doar pentru Annabelle, ci şi pentru tine.

Îmi muşc buza şi mă uit în podea, ştiind că el e cel care mă vrea plecată de aici.

— Te va ajuta să fii departe de aici, spune el, repetând cuvintele din mintea mea. Îi vom spune lui Annabelle că ai plecat, dar că nu ştiu unde. Că ai lăsat un bilet spunând că ar fi mai bine pentru noi toţi. Pe urmă, mult mai târziu, când te-a uitat de tot, o să-i spun că mama ei a murit.

Icnesc.

— Asta e condiţia?

El dă din cap.

— Trebuie să fie o ruptură clară şi totală. Vreau să crească liberă de, mă rog, liberă de…

Îi tai vorba.

— De mine.

Vocea lui are o notă de resemnare.

— Nu m-aş fi exprimat atât de brutal, dar da, presupun că asta e esenţa. Nu te vei confrunta zilnic cu eşecul tău ca mamă şi nici ea. Chiar este cel mai bine ca ea să te uite. Fireşte, vei reveni la numele tău de fată.

E o afirmaţie, nu o întrebare.

Mă gândesc la plecarea din casa în care am crescut. Casa mea. Deşi acum e a lui. Cele câteva luni în care am trăit aici înainte să plecăm în Birmania, aveam tot viitorul înaintea noastră şi eram atât de fericiţi. Vreau să-i spun ce simt. Ce am simţit de ani de zile. Vreau să dau glas durerii pe care mi-a provocat-o şi durerii pe care mi-am provocat-o singură, însă rămân tăcută. Pe urmă, deodată, fiindcă nu am de ales, întrebarea pe care vreau să o pun îmi scapă.

— Când ai încetat să mă iubeşti?

Ochii lui sunt atât de trişti, încât de-abia suport să-i văd.

— Nu e vorba de asta, spune el şi mă priveşte îndelung. N-am încetat niciodată să te iubesc.

— Dar?

— Nu, draga mea. Tu ai încetat să te iubeşti.

— Şi asta crezi cu adevărat?

Mă priveşte ca şi cum ştie că mă refeream la aventura lui, pentru că, la urma urmei, cum ar fi putut s-o facă dacă mă mai iubea încă? După o clipă sau două, deschide gura şi eu aştept. Nu spune nimic, dar ochii îl trădează şi îi văd ruşinea. Ruşinea care se luptă cu mândria lui.

După ce pleacă, mă plimb prin cameră, ascultând ritmul ploii care începe să bată în acoperiş, răsunând asemenea bătăilor inimii mele. Decizia lui pare atât de crudă, dar nu pot contrazice faptele. N-am fost mamă pentru fiica noastră, dar vreau să-i fac viaţa mai bună. Aşadar, voi reuşi prin plecarea mea?

O oră mai târziu, Wilkes îmi aduce o tavă cu ouă fierte moi şi soldăţei din pâine prăjită, tratându-mă ca pe un copil. Mă priveşte cu milă şi mă întreb dacă ştie deja că voi fi alungată. Măcar nu plec la Grange, îmi spun, măcar atât. Dar să nu-mi mai văd fiica niciodată? Nu mănânc ouăle şi pâinea. În schimb, mă ghemuiesc în pat, îmi trag păturile peste cap şi, învăluită în întuneric, adorm plângând.

25.

Belle stătea pe veranda din faţa hotelului fără prea mult chef, privind oaspeţii cum soseau şi plecau.

Mai întâi doi afacerişti, purtând costume de pânză deschise la culoare, care au dat din cap spre ea în timp ce ieşeau. Le-a urmat o matroană de vârstă mijlocie împopoţonată exagerat, care trăgea după ea un copil îndărătnic în timp ce traversa holul. Era deja nemilos de cald, iar Belle ştia că trebuie să găsească un loc unde să stea sub un ventilator, dar era nedumerită de dezvăluirile recente ale lui Oliver despre tatăl şi mama ei şi nu avea stare. Oliver se dovedi a fi un prieten adevărat, dar tot era departe de a descoperi ce se întâmplase cu copilul şi nu era sigură de următoarea ei mişcare. După câteva minute, l-a remarcat pe portarul indian, care o privea cu o expresie curioasă pe faţă, aşa că s-a dus la el.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnişoară Hatton? a spus el într-o pauză în care oaspeţii nu aveau nevoie de el.

Ea s-a gândit puţin. Putea s-o ajute? Oaspeţii uitau uneori că personalul era format din oameni şi că un bărbat în poziţia lui ar fi putut auzi nişte bârfe.

— Poate.

— Dacă nu vă deranjează că vă spun, păreţi destul de tulburată.

— N-am dormit bine.

— Ce păcat. Vă supără ceva?

Ea l-a privit, adulmecând aerul încărcat de mirosul sării şi al păcurii ce venea dinspre docuri.

— Ei bine, da.

Şi, după o clipă de ezitare, i-a explicat despre părinţii ei şi copilul dispărut în 1911.

A urmat o pauză scurtă, timp în care el s-a încruntat.

— Ar fi fost sora mea, ştiţi, a adăugat Belle ca o explicaţie. Mi-ar plăcea să aflu ce s-a întâmplat cu

adevărat.

El a dat din cap şi ea s-a gândit că asta era tot, dar el a vorbit mai departe.

— Tatăl meu a lucrat aici ca paznic de noapte înaintea mea. Îmi spunea uneori o poveste despre un bebeluş pe care l-a auzit urlând, noaptea. Nişte ţipete cumplite. El aţipise, probabil, iar ţipetele copilului l-au trezit. Timp de câteva minute, s-a simţit dezorientat şi a crezut că a fost un coşmar. Dar bebeluşul plângea încontinuu. La început, nu şi-a dat seama unde era copilul, dar pe măsură ce strigătele se tot auzeau, a înţeles că veneau de undeva dinspre intrarea din spate a hotelului. Până să dea fuga acolo, n-a mai văzut decât o maşină neagră care a accelerat cu o viteză extrem de mare. Vorbea deseori despre noaptea aceea. Spunea că nu-i ieşea din cap. Bebeluşul acela care plângea.

Belle se uita la el. Să fi fost Elvira? Sau era absurd? Poate erau mai mulţi bebeluşi care stăteau acolo.

— Nu era niciun bebeluş la hotel în perioada aceea, a spus el, răspunzând la întrebare înainte ca ea s-o fi pus.

— Şi sigur era în 1911?

El a dat din cap.

— Oh, da, îmi amintesc foarte clar.

— Şi le-a spus poliţiştilor sau i-a întrebat pe ceilalţi angajaţi a doua zi dimineaţă?

— A întrebat, desigur, dar nimeni nu ştia nimic şi dacă cineva ştia nu a vrut să vorbească. De bună seamă, văzuse articolul despre bebeluşul dispărut – totul era în ziare –, dar mama l-a convins să nu meargă la poliţie. Vedeţi dumneavoastră, se temea pentru slujba lui.

— Tatăl dumitale mai trăieşte?

— Da, dar nu e prea bine. Nu cred că ar putea să vă povestească mai multe decât mine. A relatat povestea de multe ori. Nu avea dovezi, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă. Maşina scumpă care a demarat în trombă. Urletele de disperare. Ora târzie când se întâmplase. Era ceva clandestin în asta.

Ea a dat din cap şi i-a mulţumit, iar gândurile îi alergau prin minte. Dacă Elvira chiar fusese răpită, şi încă de o persoană bogată? Măcar asta ar fi însemnat că era în viaţă, deşi Belle nu avea idee cum ar putea vreodată s-o găsească.

Era pe cale să se întoarcă înăuntru când Fowler, managerul adjunct, a ieşit arătând foarte important şi scrobit.

— Domnişoară Hatton. Poate că ai prieteni suspuşi, dar nu încurajăm personalul să stea la bârfe chiar sub ochii oaspeţilor.

— Am vorbit încet.

El a înclinat capul.

— Ei bine, fugi de-aici. Avem oaspeţi importanţi care sosesc dintr-o clipă în alta.

Ea s-a uitat la portar şi i-a făcut cu ochiul, apoi s-a întors spre Fowler.

— Nu da vina pe el, a spus ea. A fost numai vina mea.

— Nu mă îndoiesc de asta, a răspuns Fowler, aruncându-i o privire plictisită; pe urmă s-a întors cu spatele la ea ca să întâmpine, în stilul său linguşitor obişnuit, un oaspete ce tocmai sosise.

Mai târziu, Belle s-a dus la recepţie să vadă dacă primise ceva prin poştă. Recepţionerul-şef, un bărbat elegant din Glasgow, de vârstă mijlocie, i-a întins un

plic sosit par avion cu timbru de Oxford. În sfârşit, ăsta era – răspunsul de la Simone, vechea prietenă a mamei ei. S-a dus cu el direct în cameră, plină de speranţă. Oricât de mult o plăcea acum pe Rebecca, Belle voia să aibă parte de intimitate ca să citească scrisoarea şi, din fericire, fata nu era acolo. A deschis scrisoarea şi, parcurgând scrisul mărunt de mână, a devorat fiecare cuvânt. Pe urmă a citit-o din nou, mai încet.

Dragă Annabelle,

Am primit scrisoarea ta cu mare uimire, dar şi cu o plăcere enormă. Ce extraordinar că te afli în Rangoon! Viaţa poate fi atât de ciudată, cu toate întorsăturile ei, nu crezi? Dar ce tot spun eu? Eşti tânără şi, cu toate că sunt sigură că anumite momente din copilăria ta nu au fost uşoare, nu cred că ai întâmpinat prea multe dificultăţi până acum. Mulţumesc că m-ai anunţat de moartea dragului de Douglas. El, la fel ca dragul meu soţ Roger, a fost un bărbat bun.

Să trecem la subiectul principal al scrisorii tale. Da, îmi amintesc când a dispărut mica Elvira. Cum ar putea vreunul dintre noi să uite? A fost o perioadă disperată pentru noi toţi, dar mai ales pentru mama ta, care a suferit cumplit din cauza poliţiştilor. Eu şi soţul meu eram indignaţi că o femeie ca mama ta a putut fi acuzat în acel mod. De bună seamă, amândoi am făcut tot ce-am putut, iar Roger a parcurs toate căile oficiale, în timp ce eu făceam tot posibilul să o alin pe Diana.

Nu se simţise bine în timpul sarcinii, starea cumplită de rău a continuat aproape toată perioada sarcinii, dar abia după ce s-a născut copilul,

lucrurile au mers cu adevărat prost. Era ca şi cum naşterea o secătuise de viaţă pe Diana. Îmi făceam griji. De-abia dacă mai mânca, nu dormea şi plângea tot timpul. Şi copilul plângea fără încetare, aşa spunea Diana. Roger i-a dat ceva care să o ajute să doarmă, dar starea ei a rămas teribil de proastă. Nimic nu părea să o ajute şi-mi făceam griji pentru sănătatea ei mintală. Este adevărat că unele femei trec printr-o perioadă grea după ce nasc, dar acest caz era mult mai grav, după cum m-a asigurat Roger. Era ca şi cum Diana renunţase pur şi simplu la viaţă. Îi dispăruse lumina din ochi şi nu mai vedea decât întunericul. Douglas putea fi dificil, încăpăţânat, şi cred că devenea aşa tot mai mult, pe măsură ce înainta în vârstă. Ca mulţi alţi bărbaţi, îi era imposibil să-şi gestioneze sentimentele şi credea că are întotdeauna dreptate, orice ar fi fost, aşa că nu-l puteai contrazice. În adâncul inimii, era un bărbat bun, care a făcut tot ce-a putut, dar pur şi simplu nu putea înţelege cum naşterea copilului mult dorit ar fi putut provoca o schimbare atât de drastică la soţia lui. Nu înţelegea nici care era rolul lui în toată povestea asta.

În ziua în care s-a întâmplat, din câte ştiu eu, Diana era singură în grădină, în timp ce Elvira dormea în cărucior. Un servitor a zărit-o pe mama ta în genunchi în iarbă, în cămaşa de noapte, lângă o floare plantată de curând, şi a spus că săpa în pământ cu mâinile goale. Din cauza asta a fost acuzată mai târziu, pe lângă neputinţa ei de a se îngriji de copil. Poliţia a tras concluzia că Diana voia să-şi omoare copilul şi, când au început să sape în grădină, au găsit un botoşel exact în locul în care săpase mama ta. Nu şi-a putut explica

niciodată faptele din ziua aceea, ceea ce pentru poliţie era foarte suspect, dar pentru mine erau o consecinţă directă a stării ei de spirit tulburate şi agitate.

Interogatoriul a durat zile întregi şi apoi mama ta a fost eliberată, iar părinţii tăi au plecat în Anglia în toiul nopţii, fără măcar să-şi strângă lucrurile din casă. Mereu am crezut că li se ordonase să plece de către cineva aflat într-o funcţie foarte înaltă. Oh, aproape am uitat, a existat un incident cu soţia guvernatorului. Douglas o târâse pe Diana, deşi era însărcinată şi nu se simţea bine, la o cină la reşedinţa acestuia. Soţia guvernatorului, o femeie proastă şi superficială, după părerea mea, făcuse o afirmaţie pe care Diana a auzit-o despre faptul că femeile însărcinate trebuiau închise în casă. Nimeni nu credea în poveştile lor despre starea prelungită de rău. Diana s-a dus la ea şi i-a aruncat un pahar cu şampanie în faţă. Oh, ce proteste şi ce strigăte au fost! Deşi în sinea mea am crezut că femeia a primit ce-a meritat, nu a fost deloc bine pentru reputaţia mamei tale. Chiar şi înainte de a avea copilul, era privită ca o persoană instabilă.

După ce au plecat părinţii tăi, mi-am dat seama că numele mamei tale nu fusese reabilitat. Cazul a rămas deschis pentru scurtă vreme şi, în cele din urmă, nu a fost niciodată soluţionat. Bănuiala mea e că cineva trebuie să fi ştiut ce s-a întâmplat, dar s-a asigurat că toată povestea asta îngrozitoare e muşamalizată. După părerea mea, mama ta a fost doar un ţap ispăşitor.

În orice caz, dragă Annabelle, asta e tot pentru moment. Sper să-mi poţi descifra scrisul.

Cu cele mai bune urări de sănătate,
Simone Burton

26.
Diana, Cheltenham, 1922

Mă trezesc cu cea mai cumplită durere de cap avută vreodată. E ca şi cum cineva m-ar fi lovit în cap cu o măciucă. Camera e luminoasă, prea luminoasă, şi când privesc în jur îmi dau seama că peste tot este gresie albă, iar în aer se simte un miros puternic de dezinfectant. Nu sunt acasă.

Mă orbeşte lumina şi, când mă cuprinde panica, tânjesc să mă ascund din nou în întuneric. Pe urmă mă dumiresc. Un gând înfricoşător. Mă aflu probabil la Grange. Încerc să mă mişc şi descopăr că sunt legată de pat, nu prea strâns, doar atât cât să nu pot scăpa. De ce m-a adus aici? Mi-a promis că nu mă va trimite niciodată de acasă fără acceptul meu. Încep să strig numele lui Douglas până ajung să urlu, dar nu apare. În schimb, o tânără îmbrăcată în alb, care cred că trebuie să fie gardiana, intră şi-mi spune că, dacă nu mă liniştesc, o să-i deranjez pe ceilalţi pacienţi.

Iese din nou şi eu încep să tremur de spaimă. De ce m-au adus la Grange? Încă mă doare capul şi gândurile mi se învârt atât de repede, că nu le pot prinde din zbor. Încerc să-mi amintesc, dar nimic nu e clar. Creierul meu e în ceaţă. Unde eram ieri? Ce făceam? Închid ochii strâns, străduindu-mă să-mi amintesc, şi încerc să forţez imaginile să se întoarcă. Apoi aud o voce, o voce adevărată, care mă întreabă ceva. Deschid ochii şi văd că tânăra s-a întors – tresar la mirosul de transpiraţie când se apleacă deasupra mea.

— Te-am întrebat dacă mă auzi, spune ea afectată, plină de sine şi privindu-mă, evident, cu superioritate.

Când îmi spune că sunt la Dispensarul şi Spitalul General din Cheltenham, nu la Grange, mă simt confuză şi nu o cred.

— De ce sunt legată de pat dacă nu sunt la Grange?

Vocea mea scoate un sunet răguşit şi aspru şi îmi simt gâtul ca o rană.

— E pentru siguranţa ta, răspunde ea şi se apleacă iar peste mine, şoptind: A trebuit să-ţi golim stomacul.

— Nu înţeleg. Vreau să merg acasă. De ce nu pot merge acasă?

Ochii mi se umplu de lacrimi şi nu le pot împiedica să cadă pe cearşaf.

Ea îşi ţuguie buzele.

— Ai dat tuturor mare bătaie de cap, dar bănuiesc că probabil o să pleci acasă.

— Am…?

— Poftim?

— Mi-am făcut rău singură?

Ea clatină din cap.

— Doctorul discută acum cu soţul tău şi vor lua o decizie.

— Decizie?

— Dacă eşti în siguranţă să te întorci sau nu.

— De ce n-aş fi în siguranţă?

— Doamnă Hatton. Nu se cade să-ţi spun eu. Acum trebuie să te odihneşti. Ai nevoie de ploscă?

Clatin din cap, deşi am nevoie.

După ce pleacă, încerc să-mi amintesc şi pe urmă simt că mă ţine ceva în piept. Icnesc, închid ochii şi-mi acopăr faţa cu mâinile. Tabletele de Veronal. Şi mi le-

am îndesat în gură ca pe nişte bomboane. Atât de multe tablete. Atât de multe.

Deschid ochii când aud o bătaie în uşă şi doctorul intră, urmat de Douglas. Sunt copleşită de uşurare şi întind braţele spre soţul meu, dar el stă la câţiva metri distanţă, iar asta mă nedumereşte. Mă uit la Douglas şi văd cercuri vinete de epuizare sub ochii lui.

Îmi îndrept privirea spre doctor.

— Pot să vorbesc doar cu soţul meu?

El dă aprobator din cap.

— O clipă, două.

În timp ce stau întinsă, nemişcată şi tăcută, sunt surprinsă când Douglas mă ia de mână şi începe să vorbească repede, abia şoptind.

— Nu avem prea mult timp, spune el. Trebuie să le spui că a fost un accident. Ai uitat cât de multe pastile ai luat înainte. Diana, e o crimă să te sinucizi şi oricine încearcă asta este judecat şi condamnat la închisoare. Din fericire, doctorul m-a ascultat şi înţelege că nu erai în apele tale ieri, că ai avut o migrenă puternică şi că nu ai dormit prea mult. I-am spus că te-ai zăpăcit. Înţelegi? Trebuie să insişti că a fost un accident.

După ce ne întoarcem acasă, Douglas mă însoţeşte în camera mea, unde au fost puse narcise proaspete în vaza de lângă fereastră. Simt imediat că mă relaxez, deşi observ că mi-au luat oglinda. Au impresia că o să mă privesc în oglindă până mor?

— Mulţumesc că te-ai ocupat de flori, îi spun eu încă zdruncinată şi mă concentrez să mă mişc încet şi sigur. Încet şi sigur. Încet şi sigur.

El dă din cap şi faţa i se îmblânzeşte.

— Doamna Wilkes o să-ţi aducă în curând o tavă.

— Nu-mi amintesc, spun eu. Ce s-a întâmplat?

El oftează profund şi lasă capul în jos o clipă.

— Ştiu că i-ai spus psihiatrului că ai fost în parc, dar ştim cu toţii că nu e adevărat. Altădată îţi petreceai timpul în grădină, dar ai început să stai aici din ce în ce mai mult timp.

Îmi muşc buza.

— Credeam că, dacă eşti destul de tare să reziştimutării la Minster Lovell, ar trebui să încercăm să te obişnuim puţin cu lumea de afară.

— Oh, Doamne, spun eu când îmi revine memoria şi închid ochii strâns.

Mi se adună sudoarea pe frunte şi pe ceafă. Lipicioasă, umedă. Senzaţia că sunt zdrobită de lucrul acesta nemilos îmi răpeşte orice gând raţional. Mi-e cald şi sunt cumplit de ameţită. Simt ceva în capul pieptului şi mă doare atât de tare, încât simt că nu primesc aer, că mă sufoc, că voi muri. Întind mâna spre Douglas, panicată, şi încep să tremur incontrolabil. Panica devine tot mai mare. Mă copleşeşte. Nu-l mai aud pe Douglas, deşi ştiu că vorbeşte. Gura i se mişcă în timp ce-l privesc. Se mişcă întruna până-mi vine să urlu. Apoi totul se înceţoşează.

Douglas mă ţine în braţe, îmi şopteşte mângâietor în ureche şi acum îl aud.

— E în regulă, Diana, eşti acasă. E în regulă.

Deschid ochii. Într-adevăr, sunt în camera mea.

— Doar îţi aminteşti cum te-ai simţit ieri. Eşti în siguranţă. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

— Nu e vina ta.

— Ah, dar a fost şi mă simt vinovat. Ar fi trebuit să-mi dau seama cum te va afecta. Dar, vezi tu, ai fost bine la început când eram în grădină. Şi pe urmă ai

mers în parc, aproape până la iaz, dar atunci totul a mers prost. A fost prea mult şi prea repede. Te-am încurajat să mergi mai departe decât erai în stare.

— Şi când ne-am întors acasă?

— Deşi era încă după-amiază, te-ai dus direct în pat. Şi pentru asta mă învinovăţesc. Ar fi trebuit să fie cineva cu tine.

Memoria îmi revine. Douglas mă lăsase în pace. Mă bucuram să fiu singură şi, în timp ce stăteam în pat şi mă uitam la pereţi, mă simţeam de parcă devenisem păstrătoarea trecutului şi că era timpul să-l las în urmă. Toate sentimentele, regretul, speranţele şi visurile pierdute. Totul. Când am închis ochii, am văzut feţele celor care plecaseră înaintea mea şi apoi, când trecutul s-a topit, m-a cuprins o stare extraordinară de calm. Mi se spusese ce să fac. Era timpul să-mi îngădui să alunec prin gaura din viaţa mea şi să las durerea în urmă. Aşa că am decis să iau tabletele. Zâmbeam, fericită. În sfârşit, făcusem o alegere.

— Doamna Wilkes era îngrijorată, spunea Douglas. Nu te-a putut trezi când ţi-a adus cina.

— Credeam că aşa ar fi mai bine pentru toţi. Îmi pare rău pentru bătaia asta de cap, Douglas.

El îmi mângâie mâna.

— I-am trimis o telegramă lui Simone, am rugat-o să vină şi să stea cu tine până eşti destul de bine încât să te muţi în sat. Am semnat deja contractul pentru casă, aşa că va fi gata, complet mobilată, aşteptându-te.

Îl privesc în ochi.

— Mă mai duc acolo?

— Cred că e cel mai bine, nu?

— Nu sunt sigură, spun eu, şi gândurile îmi

rătăcesc.

— Nu te forţez, dar alternativa este să angajez o asistentă care să aibă grijă de tine aici zi şi noapte, iar tu ai spus deja că nu vrei asta. Sunt foarte îngrijorat de felul în care o va afecta totul pe Annabelle.

Îmi îndrept atenţia din nou spre el.

— Ştii când vine Simone?

— Nu, dar am subliniat că e urgent.

Sper că o să mă lase să stau până mă simt mai în putere. Nu o spun, dar ştiu că mi-a citit gândurile când vorbeşte.

— Nu-ţi face griji. Nu e nicio grabă.

Mă uit la el cu ochii înceţoşaţi.

— A fost ca şi cum o voce mi-a spus că trebuie s-o fac.

El se încruntă, deşi nu sunt sigur dacă e de îngrijorare sau de furie.

— Tocmai de aceea nu poţi fi lăsată singură şi nu pot fi sigur că o „voce” nu-ţi va spune să-i faci rău lui Annabelle. Ce-ar putea aduce ziua de mâine dacă nu pleci?

Îmi feresc privirea. E o întrebare serioasă şi adevărul e că mă răneşte, dar mi-aş dori să nu fi pomenit de voce. Chiar mă simţisem atât de pierdută, încât să nu mai pot vedea drumul înapoi? Rămăsesem fără speranţă, eram atât de distrusă de trecut? Ori vocea îşi încercase norocul? Încă n-am acceptat că vocea aş putea fi eu.

27.

Când a coborât de pe scenă la finalul numărului, Belle voia să recitească scrisoarea lui Simone şi apoi să se culce devreme, dar când a ieşit afară să ia o

gură de aer proaspăt l-a găsit pe Edward aşteptând-o.

— Facem o plimbare? a întrebat el şi i-a zâmbit seducător. E o seară minunată. Şi am veşti bune.

Ea a ridicat privirea spre cerul albastru-închis, presărat cu stele – aerul era surprinzător de răcoros după o zi caniculară şi auzea cum păsările de noapte zboară din copac în copac.

— Desigur, a spus ea.

— Arăţi foarte frumos în seara asta. Minunată rochie!

— Mulţumesc. Este a doua pe care am făcut-o în cartierul chinezesc.

El s-a oprit şi i-a pus mâna pe braţ ca să se oprească şi ea.

— Serios? Poate fi periculos acolo. Societăţile lor secrete ne fac tot timpul probleme. Locul e plin de cămătari şi nici măcar chinezii nu îndrăznesc să raporteze atrocităţile de acolo.

— Gloria a spus că ar putea fi periculos acolo, dar am fost cu una dintre fete.

— Eu fug de locul acela ca de ciumă. E prea îngrozitor pentru mine.

— Deci nu te duci niciodată acolo? a întrebat ea, amintindu-şi cum îl văzuse acolo cu femeia cu părul roşcat, care părea neobişnuit de familiară.

— Doar dacă n-am încotro. În altă ordine de idei, m-am întrebat dacă ai ajuns la vreo concluzie?

— Despre ce?

— Despre mama ta. Despre copil. Despre ce s-a întâmplat. Toate astea, presupun.

Ei bine, nu cred că mama era vinovată, s-a gândit ea, dar nu a spus nimic.

— Nu chiar, a răspuns Belle. Cred că o să-mi văd mai departe de viaţă.

El a zâmbit, dar a sesizat altceva în privirea lui. Şi s-a întrebat de ce minţise.

— Ascultă, a adăugat, am auzit o poveste despre un bebeluş care plângea în sau aproape de hotel atunci.

— De la cine?

— Mi-a spus portarul.

— Povestea aceea veche.

— Deci ştii despre asta?

— Am mai auzit-o.

Lui Belle i s-a părut ciudat. Portarul spusese că tatăl lui nu raportase asta autorităţilor, dar, pe de altă parte, s-a vorbit despre asta. Poate că ajunsese şi la urechile lui Edward?

— În fine. A fost cu mult timp în urmă, a spus ea. Oamenii se mai încurcă, nu-i aşa?

Au continuat să meargă unul lângă celălalt pe strada Phayre, acolo unde aerul era parfumat de micşunele, iar lumina pestriţă de peste zi fusese înlocuită de copaci golaşi şi negri pe fundalul cerului luminat de stele.

— Am ceva pentru tine, dar dacă nu vrei să mai urmăreşti subiectul, poate că, ei bine…

S-a oprit.

— Nu contează.

— Acum m-ai făcut curioasă.

El a râs.

— Curiozitatea a omorât pisica.

Ea a dat ochii peste cap.

— Eu sunt pisica?

— Ai ochii verzi.

— Şi?

— Am găsit un raport al poliţiei despre un bebeluş alb care a fost văzut cu un cuplu birman.

— Unde?

— Pe un vapor care naviga spre Mandalay, pe râul Irrawaddy. Probabil e doar o poveste fără însemnătate.

— Interesant. Şi poliţia a urmărit pista?

El a clătinat din cap.

— Închiseseră cazul. Cred că fuseseră prea multe piste false şi poate au fost alte lucruri mai presante la acel moment. Aşa cum sunt şi acum.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă acum?

— Lucrurile încep să se precipite. Nişte împuşcături în cartierul indian aseară. Doi bărbaţi şi o femeie au fost ucişi. E doar o chestiune de timp.

— Până când?

— Până când devine nesigur pentru noi toţi.

— Parcă spuneai că ai veşti bune.

— Asta e altceva, dar de fapt mă întreb dacă n-ar fi o idee bună o călătorie pe Irrawaddy. S-ar putea ca Rangoon să nu fie un loc sigur pentru o femeie singură şi nu se ştie niciodată, s-ar putea să găseşti un indiciu sau două despre un bebeluş alb văzut pe vasul fluvial.

— Dar asta s-a petrecut cu mult timp în urmă. Nu cred că-şi mai aminteşte cineva.

— Poate că nu, dar ar merita o încercare.

— Propui să vii cu mine?

El a început să râdă.

— Din păcate nu, deşi, ei bine… trebuie să ştii că mi-ai devenit foarte dragă.

Ea nu ştia ce să spună şi a căutat un mod de a schimba subiectul. După o scurtă tăcere, el a vorbit mai departe.

— Îmi pare rău. Te-am făcut să te simţi stânjenită.

— Nu. E în regulă.

A tăcut şi i-a pus mâna pe braţ, în timp ce se gândea la discuţia lor anterioară.

— Voiam să te întreb ceva.

— Spune.

— Mi-ai povestit despre bărbatul cu motocicleta, cel care a murit în accident. Bărbatul care urma să fie arestat.

— Da.

— Era adevărat?

Nu-i vedea faţa când au trecut pe sub un copac, dar a remarcat o umbră de ezitare.

— Uite, nu pot să te mint… adevărul e că voiam să te fac să te simţi mai bine.

— Înseamnă că nu e adevărat?

— Nu chiar. Erai tulburată de ce era posibil să fi făcut mama ta.

— M-ai minţit?

— Mă temeam să nu devină o obsesie şi nu voiam să te văd distrugându-ţi şansele la o carieră grozavă. Şi, cum spuneam, îmi eşti foarte dragă şi m-am gândit că ai avea de suferit.

— Şi povestea asta cu bebeluşul alb?

— Asta e adevărată. Pot să-ţi arăt raportul. Dar, ascultă, tot nu ţi-am spus vestea bună.

— Care e aceasta? a întrebat ea, dându-şi seama că el pur şi simplu îndreptase discuţia în altă direcţie.

— Aş vrea să cunoşti pe cineva. Un agent de teatru care ar putea avea o propunere pentru tine. Trece prin Rangoon în drum spre Australia. Nu sunt încă sigur de dată, dar nu va fi peste mult timp. Poate peste câteva săptămâni.

În următoarea seară liberă, Belle a mers cu Gloria şi câteva dintre prietenele ei la o regată desfăşurată

seara, la Lacurile Regal. Întregul loc era luminat încântător de mii de lampioane chinezeşti în culori aprinse, iar Belle a urmărit procesiunea bărcilor luminate care au trecut prin faţa ei, intrând şi ieşind apoi din golfuleţe. Englezii erau adunaţi la Colţul de Bârfă, unde era cel mai bun punct de observare, şi Belle îi povestea Gloriei despre ideea lui Edward de a merge cu vaporaşul pe Irrawaddy.

Ochii negri şi duşi în fundul capului ai Gloriei s-au înseninat când a prins-o de mâini.

— Ce idee grozavă! Dar eu nu m-aş duce singură.

— Mă gândeam să-l întreb pe Oliver Donohue.

Gloria a dat a lehamite din mână, iar Belle s-a uitat cu atenţie la pometii pronunţaţi ai prietenei sale şi la expresia ei arogantă. Mai era ceva. Poate o urmă de precauţie?

— Draga mea, nu ţi-am mai spus o dată? El nu urmăreşte decât să scrie un articol. De fapt, e de-a dreptul nemilos şi nu poţi să ai încredere în el.

Belle s-a încruntat.

— Mie mi s-a părut destul de drăguţ.

— Drăguţ! Ce cuvânt copleşitor, dar te asigur că e un om periculos şi câtuşi de puţin drăguţ.

Zgomotul de la văpaia puternică de artificii a speriat-o pe Belle şi s-a întors cu faţa de la Gloria, privind cu ochii larg deschişi. Artificiile pocneau şi bubuiau şi apoi, pe cât de repede a început spectacolul, pe atât de repede s-a şi terminat.

— Ei bine, nu mă aşteptam la asta. Cu ce ocazie?

— Nu ştii?

Belle a scuturat din cap.

— E ziua de naştere a guvernatorului. Acum, în legătură cu călătoria aceea cu vaporul. Ştiu exact persoana potrivită care să te însoţească. Harry

Osbourne. E topograf şi cunoaşte multe lucruri.

Gloria s-a uitat în stânga şi-n dreapta.

— Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Nu te mişca. O să arunc o privire.

Belle s-a uitat după Edward, întrebându-se dacă avea vreo veste despre agentul pe care-l pomenise. Dacă nu avea să sosească în câteva săptămâni, ar avea timp să plece cu vaporul pe Irrawaddy până la Mandalay şi să se întoarcă la timp, dacă avea totuşi să se ducă.

A rămas singură, cercetând feţele strălucitoare. La început, luciul părea fermecător, dar apoi şi-a dat seama că era mai ales sudoare. Simţindu-se puţin stânjenită, s-a îndepărtat de lampioane spre un loc cu lumină mai slabă. Deşi recunoştea o parte dintre bărbaţii şi femeile adunate în grupuri în jurul ei, se simţea exclusă şi-i lipsea încrederea să pătrundă într-un asemenea grup. Ce idee ridicolă, căci mulţi dintre ei probabil o auziseră cântând – deşi poate tocmai asta era problema.

— La ce te gândeşti?

A recunoscut imediat accentul american al lui Oliver şi a simţit cum se înroşeşte de plăcere. Ce prostie, de fapt. Dar slavă Domnului că el nu îi putea vedea faţa în întuneric.

— Singură?

— O aştept pe Gloria.

— Ferească sfântul! Ăsta e un motiv bun ca să te răpesc din bomba asta.

Ea a izbucnit în râs.

— Încotro?

El a păşit mai aproape.

— În orice loc care nu e plin de englezi.

— Şi eu sunt englezoaică, a spus ea, deşi nu o

simţea când inima îi bătea cu putere în piept.

În schimb, devenise o sălbăticiune. Nesupusă, neîngrădită, incontrolabilă. E timpul, fata mea, să fii nebună şi rea. S-a oprit, amintindu-şi de mama ei. Poate nu nebună, doar rea. Era de ajuns. Cui îi pasă ce cred aceşti oameni despre Oliver, mie-mi place şi *asta* contează, îşi spunea ea.

— Da, eşti englezoaică, aşa-i, dar bănuiesc că nu eşti una de-a lor. Tu, draga mea, eşti drăgălaşă foc.

Ea a râs.

— Ăsta e un compliment?

El s-a dat înapoi şi a mijit ochii ca să-i studieze faţa mai bine.

— Vii? Ştiu că vrei.

Era un moment dezarmant de intim. S-a uitat în direcţia în care dispăruse Gloria şi, în ciuda rezervelor pe care aceasta le împărtăşise despre Oliver, s-a hotărât într-o clipă. I-a îngăduit să o ia de mână şi au părăsit lacurile în fugă, râzând ca nişte copii şi strecurându-se printre matroanele englezoaice şocate şi soţii lor înţepaţi.

Odată ieşiţi din mulţime, cu răsuflarea tăiată şi încântată, Belle s-a oprit, îndoindu-se de mijloc şi ţinându-se de o parte.

— Stai, a strigat ea. Am un junghi.

— Leneşo, a spus el râzând.

— Nu-i drept. Eu port tocuri.

— Dă-le jos, dă totul jos!

Ea a râs.

— Şi să mă bage la închisoare.

— Într-o noapte ca asta, m-aş alătura şi eu.

— La închisoare sau să dai totul jos?

— Tu ce crezi?

Ea s-a îndreptate de spate. Avea dreptate. O

noapte îmbătătoare, caldă, parfumată, iar briza delicată îi mângâia braţele goale, deschizându-i buzele şi ispitind-o să atingă pielea lui caldă. *Nopţile birmane sunt irezistibile*, şi-a zis ea. E ca şi cum orice gând raţional se topeşte: stelele sclipesc cu miile, luna pare mai degrabă aurie decât argintie, iar aerul se umple de sunete misterioase. Cel mai bun lucru e răcoarea. Răcoarea minunată, glorioasă. Se întreba cum ar fi el ca amant. Ca amantul ei. Îşi imagina picioarele lor împletindu-se în cearşafurile albe şi şifonate, căldura, sudoarea şi pielea caldă ţinându-i lipiţi unul de altul. Pe urmă, şi-a spus să nu fie atât de proastă. Nu venise aici ca să se îndrăgostească. Era mai bine să rămână prieteni. Colegi conspiratori. Nu, nu asta. Colegi detectivi.

Când au început să meargă din nou, încet de data asta, el i-a dus mâna la gură şi i-a sărutat degetele unul câte unul. Ea nu a spus nimic, doar s-a apropiat şi, cu gura apăsată pe a lui, s-a lipit de el. Pielea lui avea un miros masculin, de săpun cu lămâie şi santal, deşi mirosea mai ales a el însuşi. Când s-au sărutat, ea a dat vina pe aerul extraordinar de catifelat al nopţii. Iar când transpiraţia i s-a scurs între sâni, nu a mai avut ce face, abandonându-se acelei furnicături minunate care-o făcea să se simtă cu adevărat vie… Cam atât despre prietenia lor.

După câteva minute, s-au desprins unul de celălalt.

— Ţi-e foame? a întrebat el, privindu-i faţa la lumina unui felinar stradal.

Ea i-a zâmbit, bucuroasă să prelungească experienţa.

— De-a dreptul lihnită.

— Şi eu la fel. Ai chef de mâncare birmană? E un

local grozav chiar după colţ.

— N-am încercat niciodată.

— Doamne sfinte, ai nevoie de educaţie. Haide!

Şi i-a întins mâna.

În câteva minute, au ajuns la restaurantul luminat de lampioane; o persoană i-a condus către o masă retrasă din spate, unde plutea în aer un miros ciudat de peşte.

— Va trebui să comanzi tu pentru mine. Habar n-am ce se mănâncă aici.

— Salată de ghimbir pentru început. *Gin thoke*, aşa i se spune. Ce zici?

Ea s-a uitat în ochii lui şi şi-a dat seama că ar fi fost de acord cu orice i-ar fi sugerat el.

— Se face cu ghimbir murat, linte şi fasole lima, care stau la înmuiat peste noapte, pe urmă se prăjesc în ulei şi se amestecă cu varză tocată, alune, seminţe de susan, suc de lămâie şi sos de peşte.

A făcut un gest larg cu mâna.

— Sosul de peşte e mirosul pe care-l simţi şi e mai bun la gust decât pare.

Ea a zâmbit.

În timp ce comanda, ea îl privea cum bate ritmul cu mâinile în masă.

— Ce-i asta? a întrebat.

— Doar un cântec. Ştii cum e când îţi rămâne unul în minte?

El s-a oprit.

— Aşadar, după ce cunoşti mâncarea – data viitoare o să luăm salată cu frunze de ceai –, o să-ţi prezint cultura birmană, muzica şi aşa mai departe, începând cu cea mai importantă pagodă.

Data viitoare, şi-a zis ea. *Va fi o dată viitoare*. Şi gândul a încântat-o.

28.

Două zile mai târziu, înainte să se însereze, Belle şi Oliver se îndreptau spre dealul Sanguttara şi pagoda Shwedagon. Tarabele haotice din piaţă care vindeau textile, turte lipicioase, obiecte de lemn şi flori străjuiau drumul, în timp ce umbrelele în culori aprinse îi protejau pe negustori de căldură. Tot locul gemea de oameni care se înghesuiau să cumpere şi, ici şi colo, printre ei, Belle zărea femei tinere care măturau pe jos.

— Se oferă voluntare, a spus Oliver. Un punct esenţial al credinţei lor este să devină vrednice prin munci caritabile şi fapte bune, crescându-şi astfel şansele la o reîncarnare favorabilă.

— Şi pagodele? De ce sunt atât de multe în Birmania?

— Păi, cei bogaţi plătesc pentru construirea pagodelor ca să primească o răsplată. Fiecare este o *Odeikhta zedi*. Dar mai sunt şi alt fel de pagode care adăpostesc relicve sfinte.

Belle a dat din cap. Au trecut mai departe şi în curând au ajuns la o tarabă plină de cuşti de bambus, fiecare având înăuntru câte o pasăre mică şi verde, ca o vrabie.

— Uite! a exclamat ea, înspăimântată.

— Vrei una? a întrebat Oliver.

Ea s-a dat înapoi.

— O pasăre în colivie? Nu, mulţumesc.

— Nu e ceea ce crezi. Haide.

Şovăind, l-a urmat când el s-a apropiat de tarabă.

— Deci, câte? a întrebat el, întorcându-se spre ea.

— Eşti nebun?

El i-a zâmbit.

— Ai încredere în mine.

În timp ce el se tocmea cu vânzătorul, Belle stătea şi privea neliniştită. După câteva clipe, au părut să cadă la învoială şi bărbatul a pus trei colivii pe o masă improvizată.

— Sunt toate ale tale, a spus Oliver.

Ea a ridicat din sprâncene, dar nu s-a mişcat.

— Haide.

— Dar nu le vreau.

— Doar deschide coliviile. Poţi să le laşi libere. Pentru asta sunt aici. O să fii răsplătită.

Ea a clătinat din cap şi a râs.

— Sincer, Oliver, m-ai lăsat să cred…

N-a mai terminat vorba.

— Nu m-am putut abţine.

Ea a deschis uşile coliviilor una câte una şi a privit încântată cum fiecare pasăre se înălţa şi-şi lua zborul, plutind din ce în ce mai sus.

Au mers mai departe pe treptele ce duceau la complexul central colorat, căruia Oliver îi spunea *aran*. Până să ajungă acolo, privind numeroasele edificii din faţa ei, Belle nu realizase că pagoda centrală imensă se afla în mijlocul unui complex cu multe alte pagode mai mici împrăştiate printre copaci. Nici nu-şi dăduse seama cât de aglomerat avea să fie sau ce eveniment social era să vizitezi pagoda. Părea că tot oraşul venise. Mai întâi, s-a concentrat asupra familiilor care se plimbau în cele mai elegante haine, în timp ce copiii mici dormeau în grupuri restrânse, păziţi de bunicile în vârstă. Apoi s-a uitat la cuplurile tinere care se rugau în genunchi şi la grupurile de oameni care stăteau la un loc şi împărţeau o masă. Cei mai interesanţi erau călugării în robe de culoarea

şofranului, pe care îi vedea mergând pe terasele mai joase ale pagodei Shwedagon.

— Dar ce fac? l-a întrebat pe Oliver.

— Verifică dacă suprafaţa are probleme.

— Pare precară. Doar nu se urcă până în vârf?

— Ba cred că da, toţi cei o sută de metri.

— Dumnezeule mare!

— Haide, a spus el. Trebuie să o vedem ca lumea până nu apune soarele.

A luat-o de braţ şi au mers mai departe, trecând pe lângă clopotele uriaşe ce atârnau în structurile de piatră, pavilioanele decorative care protejau altarele şi statuile magnifice în formă de lei. Îi plăcea forfota din holul principal, care era în contrast total cu colţurile umbroase şi tăcute unde călugării se rugau la adăpostul copacilor.

— E acoperită cu pietre scumpe, a spus ea, uitându-se la silueta impresionantă a pagodei.

— Da, deşi unele sunt din sticlă.

Pe măsură ce văzduhul devenea auriu, iar umbrele dense şi lungi începeau să slăbească lumina din pavilioane, icnea de uimire văzând strălucirea ameţitoare a pagodei luminate de soarele scăpătat. Cum lumina se refracta prin sticla colorată, toată construcţia sclipea şi strălucea: o minune îmbrăcată în pietre scumpe, cum Belle nu mai văzuse vreodată. Strălucind de la lămpile cu ulei, lumânări şi electricitate limitată, arena licărea în bătaia brizei. Şi atmosfera se schimbase, devenise mai captivantă şi mai puţin palpitantă, ca şi cum o mantie fermecată căzuse odată cu noaptea, înăbuşind murmurele şi intensificând semnificaţia religioasă a momentului. Tremura uşor şi el a prins-o cu braţul de umeri.

— Aşadar, a şoptit el, apropiindu-şi capul de al ei.

Îţi place?

Ea a dat din cap.

— Îmi place foarte mult, deşi nu putea spune dacă se referea la sentimentele ei pentru el sau la priveliştea pagodei.

S-a sprijinit de el câteva minute, cufundându-se în liniştea din jur. Apoi, când au început să se îndepărteze, el a luat-o de mână.

Ea simţea cum energia lui îi străbate tot corpul şi-şi dorea să o sărute din nou. Prima dată se întâmplase la iniţiativa ei, dar acum voia ca el să facă pasul. S-a oprit din mers, apoi a ridicat o mână să-i atingă obrazul. Când a luat-o în braţe şi i-a atins uşor buzele cu ale lui, a simţit cum se aprinde. O tachina, îl tachina şi ea, abia atingându-i buzele cu ale ei, dar căutând momentul când avea să devină mai mult. Simţea puterea propriului său apetit febril, încât era gata să se topească. Era fluidă ca apa sau ca mercurul lichid. Era o minune. O bucurie. Apoi – fără să-şi dea seama cum a trecut de la un lucru la altul –, când şi-a lăsat capul pe umărul lui pentru o clipă, a scos un hohot neaşteptat de râs. Era o fericire care te făcea să râzi din toată inima şi poate singurul mod de a face faţă intensităţii simţurilor ei ascuţite, în timp ce erau înconjuraţi de atât de mulţi oameni. A început şi el să râdă cu ea.

— Vino, a spus el când s-au oprit şi el a păşit puţin în spate, ţinând-o de mâini. Ar fi mai bine să mergem. Oamenii de aici se simt ofensaţi de manifestările afectuoase în public.

— Afecţiune? a râs ea din nou. Asta este?

Dar a privit în jur şi a văzut câteva femei care se holbau la ei.

Se simţea altfel în compania lui, într-o seară atât

de romantică, dar avea şi întrebări despre lucrurile pe care le văzuse. După ce i-au mai trecut emoţiile şi s-a mai liniştit, l-a rugat să-i povestească despre religie.

— Budism, a spus el, amestecat cu credinţă *nat*.

— Credinţa *nat*?

— Mai ştii ce ţi-am povestit altă dată?

— Oh, da. Spiritele.

Ea asculta sunetele serii, zgomotul fiind acum estompat.

— Şi călugării? Îi văd deseori pe străzi.

— Da, ies de obicei dimineaţa devreme cu castroanele ca să adune pomeni. Mâncarea pentru ziua respectivă.

— Şi asta e tot ce au?

El a dat din cap.

— Rolul budismului s-a schimbat foarte mult de când au preluat englezii controlul. Legile erau făcute în jurul învăţăturilor budiste, iar călugării erau protejaţi. Acum, bineînţeles, legătura dintre guvern şi budism s-a pierdut.

— În ce cred ei?

El s-a încruntat, gândindu-se puţin.

— Simplu spus, cred în respectul faţă de părinţi şi faţă de vârstnici. Sunt curioşi din fire şi cred că ignoranţa e un păcat. Şi pun accent pe nevoia de a ierta şi de a avea grijă de familie şi de comunitate.

Şi-a ridicat privirea spre el.

— Sună destul de bine pentru mine.

— Dar există o contradicţie stranie, pentru că acest tip de budism e foarte individualist. Fiecare persoană e responsabilă pentru propria mântuire, în ciuda accentului pus pe comunitate.

— Probabil contribuie la o viaţă paşnică.

El a râs.

— Poate. În orice caz, după toate astea, cred că e timpul să revenim cu picioarele pe pământ. Eşti gata să bem ceva?

29.
Rangoon, 1937

În următoarele luni, Belle şi-a petrecut cea mai mare parte a timpului muncind şi, când nu muncea, şi-l petrecea în compania lui Oliver. Când nu era cu el, de obicei se gândea la el. Într-una dintre serile petrecute împreună, băuseră şampanie lângă Lacurile Regale, privind licuricii, râzând de diverse lucruri şi ameţindu-se puţin. De când ea nu mai refuza consumul de alcool, avusese parte de mai multe asemenea seri.

— Aşadar, vei rămâne în Birmania? întrebase ea.

— Depinde. Birmanii îşi vor câştiga independenţa faţă de englezi mai devreme sau mai târziu şi cine ştie cum vor evolua lucrurile după aceea.

— Dar îţi place să trăieşti aici?

— Deocamdată.

— Şi de ce ai venit aici?

— Cred că ţi-am spus când ne-am întâlnit prima oară. O schimbare este iminentă, iar asta e o ştire demnă de a fi urmărită.

— Dar după aceea?

— Nu ştiu, Belle. Se întâmplă lucruri îngrijorătoare în Germania, reprimarea libertăţilor civile şi eliminarea opoziţiei politice, genul acesta de lucru, şi simt că se apropie ceva necazuri.

— Doar nu o să ne afecteze pe noi, aici?

— Poate. Poate nu. E greu de spus deocamdată.

Discuţiei îi urmase o tăcere lungă, după care îi

întorsese încet capul spre el.

— Să nu mai vorbim despre lucruri deprimante, spusese el, urmărindu-i conturul buzelor cu vârful degetelor.

Bucuroşi să răpească orice moment ca să-l petreacă împreună, s-au dus şi la curse, unde au pierdut bani, privind cu atenţie cum Gloria se descurca foarte bine, în timp ce fratele ei clătina din cap abătut, când calul al cărui coproprietar era s-a clasat pe ultimul loc. Mergeau la Silver Grill pentru cine delicioase şi în parc pentru plimbările de seară, când căldura de peste zi se domolea. Apoi ajungeau în apartamentul lui pentru cafea, când erau obosiţi şi voiau să se odihnească puţin. Era ca şi cum amândoi se aşteptau, în urma unui acord tacit, că orice ar fi fost între ei nu trebuia să se grăbească. Ea se bucura de acest timp în care îl cunoştea mai bine, înţelegându-i nunţele nostime ale frazelor, tachinându-l apoi din cauza felului în care americanii distrugeau limba engleză. El avea propriul ritm, iar ea nu se simţea niciodată grăbită în vreun fel.

Era ceva cu totul diferit de prima şi singura ei relaţie adevărată, cea pe care o avusese cu Nicholas Thornbury. Ca producător, îi promisese lumea întreagă şi voia ca totul să se întâmple repede. Încercase să fie ce-şi dorea el – o iubită adevărată –, dar nu părea ceva real. Relaţia lor nu ar fi mers niciodată, deşi poate ar fi trebuit să îi spună asta faţă în faţă, în loc să îi lase doar o scrisoare. Îi părea rău pentru asta. El era un bărbat inteligent, iar ei i se păruse provocator. Îi plăcuse felul în care el se descurca în oraş şi se împrietenea cu tot felul de oameni interesanţi şi neobişnuiţi. Dar adevărul era că se lăsase purtată de valul opulenţei şi, mult prea

impresionată că el se arătase interesat de ea, se lăsase în voia lucrurilor. Abia mai târziu îşi dăduse seama că stătea lângă el din motive nepotrivite şi îi era puţin ruşine de acest lucru.

Apoi, bărbaţii credeau câteodată că, fiind cântăreaţă, ea era de moravuri uşoare, că era gata să facă orice. Însă Belle nu era deloc aşa, avea o reţinere pe care majoritatea nu o acceptau. Oliver era diferit, era sensibil, iar ea simţea tot mai mult că putea să aibă încredere în el. Îi plăcea că îi dădea senzaţia că este acasă.

Îi scrisese din nou lui Simone, mulţumindu-i nespus pentru scrisoarea ei atât de detaliată. De fapt, în sfârşit o făcuse să se liniştească în privinţa mamei ei. În mod clar, evenimentele din 1911 îi afectaseră mamei ei starea de spirit şi, pentru prima dată, Belle îşi dorea să fi existat o cale prin care să poată repara totul. *Se spune că tristeţea nu te ucide*, se gândi ea. *Dar poate s-o facă. Poate*. Era convinsă că asta îi adusese sfârşitul mamei ei. Însă mai era ceva ce Belle nu reuşea să înţeleagă. Ce voise să spună Simone când menţionase că tatăl ei nu-şi înţelesese rolul jucat în boala mamei? Ce anume făcuse?

Nu putea să desluşească nici de ce naşterea ei nu fusese suficientă pentru a restabili echilibrul sau, cel puţin, pentru a alunga durerea provocată de pierderea Elvirei. Încă o durea. Deşi nu vorbise niciodată cu Oliver despre asta, avea impresia că el sesizase acest lucru şi putea să-i simtă neliniştea.

În ziua în care a obţinut în sfârşit cheile casei din Golden Valley, s-a gândit să-l roage pe Oliver s-o însoţească din nou, dar a hotărât că prefera să se ducă singură de data asta. Acum, că era a ei, îşi dorea

ceva ce nu putea să-şi explice. Avea nevoie de libertate să atingă suprafeţele, să simtă textura pereţilor şi poate să înţeleagă ce mai rămăsese acolo din trecut. Şi voia să o facă singură. Avea de luat decizii legate de viitorul casei şi, cu toate că Edward îi era pe plac, nu era convinsă că voia să i-o vândă lui.

A luat din nou tramvaiul şi a mers pe jos ultima parte a drumului, trecând pe lângă casele luxoase în stil colonial, care arătau la fel ca data trecută. Însă casa ei – şi un mic fior a străbătut-o la gândul că era „casa ei” – arăta diferit. Auzind că avea să primească în scurt timp cheile, angajase un grădinar să taie buruienile. Acum, când a deschis poarta, a remarcat diferenţa. Era ca şi cum grădina din faţă fusese scoasă la lumină, făcând casa să pară mai mare şi mai luminoasă. S-a uitat la cerul incandescent şi a cuprins-o un val de fericire.

Deşi uşa de la intrare era înţepenită şi, la început, nu a reuşit să o mişte după ce a răsucit cheia în broască, era hotărâtă să intre în casă aşa cum ar fi făcut părinţii ei, nu să se strecoare pe furiş pe uşa din spate. Şi-a sprijinit umărul ferm în uşa scorojită şi a împins, a împins până când un scârţâit şi un geamăt au semnalat capitularea iminentă. Când uşa a cedat brusc, ea a năvălit în hol şi s-a clătinat puţin, întinzând mâna ca să-şi găsească echilibrul. „Scuze, casă veche”, a şoptit. Nu fusese cea mai elegantă intrare în casa ei cea nouă. S-a oprit, surprinsă de şirul propriilor gânduri. Chiar avea să fie *acasă*?

A lăsat uşa larg deschisă. Casa avea nevoie de aer proaspăt ca să alunge pânzele prăfuite de păianjen. Acum, când putea să vadă bine holul, a examinat podeaua de marmură cadrilată în alb şi negru, care se afla în bătaia razelor de lumină şi care, din fericire,

era intactă în cea mai mare parte. Pe urmă, trecând din nou prin încăperi, a început să vadă totul cu alţi ochi şi cu un suflu nou, care tânjea să o readucă la viaţă, cu toate că era evident că parterul avea nevoie de multe reparaţii, dacă voia ca fantomele din trecut să fie alungate definitiv. A deschis toate ferestrele care nu erau blocate şi a urcat la etaj, mergând direct în încăperea despre care credea că fusese camera părinţilor ei. De pe verandă, a privit în grădină. Grădinarul angajat de ea trecuse la treabă şi acolo, iar acum, când o mare parte din junglă fusese îndepărtată, înţelegea cât de mult trebuia s-o fi îndrăgit mama ei.

Puţinele amintiri frumoase pe care le avea despre mama ei erau de pe vremea când stăteau împreună în grădina casei din Cheltenham, dar imaginile erau neclare, iar Belle nu-şi dădea seama dacă erau doar nişte dorinţe nerealiste ale unui copil. Însă ştia că mama ei iubea florile. Măcar lucrul ăsta era adevărat.

După ce a deschis ferestrele de la etaj, s-a întors la parter şi apoi a ieşit pe fereastra-uşă către ceea ce fusese curtea interioară. Era înşelător de neuniformă, majoritatea pavelelor fiind sparte sau lipsind cu desăvârşire. În timp ce-şi croia drum cu grijă, armate de furnici roiau în jurul paşilor ei, iar o familie de şopârle micuţe a fugit să se adăpostească. A traversat gazonul tuns, încă foarte denivelat, dar care nu-i mai ajungea până la genunchi, şi s-a îndreptat spre intrarea aflată în partea ascunsă a grădinii. Înainte să treacă prin ea, s-a întors să se uite din nou la casă. Părea aurie în lumina soarelui şi a simţit un nod în gât, în timp ce-i admira frumuseţea ştearsă. Nu era greu să şi-i imagineze pe părinţii ei trăind acolo, înainte ca totul să se schimbe în rău. A avut un

moment de tristeţe intensă, dar a trecut şi a intrat prin deschizătură, îndreptându-se spre tamarin. S-a întins pe iarbă, sub el, ca să privească prin frunzele umbroase şi, cu toate că nu mai trăise până atunci în Birmania, simţea o legătură, de parcă ar fi găsit în sfârşit locul căruia îi aparţinea.

Putea să locuiască aici? Să repare casa? Să o readucă la viaţă? Era posibil oare?

În seara următoare, cu două minute înainte de a urca pe scenă, Belle a primit un bilet de la Edward, care o ruga să se întâlnească cu el şi cu alt bărbat imediat după spectacol. Belle petrecuse atât de mult timp cu Oliver, încât aproape uitase de faptul că Edward îi pomenise de un agent – sau, dacă nu uitase, cu siguranţă nu-l prea crezuse şi îşi alungase gândul din minte. Cu toate asta, iată că venise. Un anume domn Clayton Rivers, australian şi agent internaţional de teatru. Ce păcat că trebuia să-l lase pe Oliver s-o aştepte, dar nu avea ce face. Încercase să-l sune, dar nu răspunsese nimeni. Se înţeleseseră să se întâlnească la Silver Grill pentru un păhărel, iar ea plănuia să-i spună despre drumul făcut recent la casa ei. Ştia că el avea să înţeleagă de ce nu putuse veni la întâlnire, dar, fiind atât de târziu, nu mai avea cum să-i dea de ştire.

În ciuda amestecului de emoţie şi de încântare, spectacolul a decurs bine şi la unsprezece şi jumătate şi-a aranjat părul şi machiajul, şi-a pus tocurile cele mai înalte şi s-a îndreptat spre puţinii clienţi rămaşi la bar, unde-l zări pe Edward, relaxat şi nonşalant în cămaşa deschisă la guler, sorbind whisky alături de un bărbat. Amândoi s-au ridicat când au văzut-o şi, cu un zâmbet larg, Edward a prezentat-o pe Belle agentului

de teatru, un bărbat înalt, cu umeri laţi, foarte bronzat şi cu părul blond-deschis tuns scurt.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Rivers, a spus ea întinzând mâna spre el.

— Clayton, te rog.

El i-a arătat un zâmbet cuceritor.

— Ce zici dacă ne retragem noi doi la o masă mai liniştită, acolo?

L-au lăsat pe Edward la bar şi s-au aşezat la o masă dintr-un colţ. Clayton Rivers i-a povestit că era din Sydney şi că acum călătorea în est, oprindu-se în toate hotelurile şi teatrele de lux în căutare de talente noi, pe care să le reprezinte. Dat fiind că Edward, un vechi prieten de pe vremea când se afla la Londra, o lăudase atât de mult pe Belle, se simţise obligat să facă un mic ocol. Cum nu fusese dezamăgit, era pregătit să o accepte printre clienţii lui cu termenii şi condiţiile obişnuite, dacă era interesată.

Belle era încântată să audă toate astea şi, ascultându-l cu atenţie, dădea din cap în timp ce el explica despre documentele ce aveau să clarifice toate detaliile, deşi nu aveau să fie finalizate decât după vreo două săptămâni. Singura condiţie era că trebuia să fie în Sydney la sfârşitul săptămânii următoare pentru o probă ca dublură într-un musical de succes pentru un turneu de şase luni.

— Nu pot promite nimic, a spus el. Îţi dai seama că vor fi şi alte fete care vor da proba, dar… tu eşti talentată. Foarte talentată. Costă ceva, dar cu Imperial Airways vei ajunge acolo în trei zile, cu o oprire la Singapore şi la Perth.

Din câte se părea, vedeta spectacolului se lupta cu probleme personale şi de sănătate şi, cu toate că nu renunţase încă la rol, exista posibilitatea să-şi încalce

contractul. Dublura actuală fusese prinsă pe picior greşit, iar Belle a înţeles că fata era însărcinată, iar sarcina era deja vizibilă, aşa că timpul era o problemă importantă, i-a explicat Clayton.

Belle dădea energic din cap, simţindu-se totodată puţin şovăitoare. Dacă avea un agent lângă ea însemna că putea fi avută în vedere pentru roluri de care altfel nici n-ar fi auzit, aşa că de ce să ezite?

— Pot să mă gândesc câteva zile la asta? a întrebat ea în cele din urmă.

El a ridicat din sprâncene, mirat.

— Serios? Trebuie să te gândeşti?

— Trebuie să rezolv nişte lucruri înainte.

Nu era tocmai adevărat. Nu ştia dacă să-l lase pe Oliver tocmai acum, când începeau să se cunoască unul pe celălalt cu adevărat, iar casa ei din Golden Valley, cu toată gloria ei ştearsă, nu-i ieşea din minte. Casa era o legătură puternică cu trecutul, cu trecutul părinţilor ei, şi, cu toate că nu avea logică faptul că acolo se simţea ca acasă, i se părea că face parte din ea. Şi cum rămânea cu Elvira? Mai rămânea de cercetat şi povestea bebeluşului alb ce fusese văzut călătorind în amonte cu un cuplu birman. Într-adevăr, sora ei dispărută nu-i ocupase cel mai mult gândurile în ultima vreme, dar oare Belle avea să se mai întoarcă vreodată în Birmania dacă pleca acum? Avea să afle vreodată adevărul despre tot ce se întâmplase? A respirat adânc, îndelung. Era o ocazie formidabilă. Cum îi putea trece prin cap să o refuze?

S-a uitat spre Edward, căruia i se alăturase Gloria, şi când a văzut cine era cu ei a ezitat. Era femeia cu părul roşcat, cea pe care o văzuse cu Edward şi care îi zâmbea acum lui Belle. S-a uitat la femeia aceea, în timp ce în mintea ei forfoteau întrebările. Cine era? Şi

de ce avea Belle impresia că o cunoaște? Putea fi vorba de mai mult decât asemănarea cu Diana?

— Ne alăturăm celorlalţi? a întrebat Clayton.

Când s-au apropiat de bar, Gloria i-a făcut semn lui Belle.

— Vino s-o cunoşti pe Susannah.

Cealaltă femeie a zâmbit şi, într-un moment de luciditate, Belle şi-a dat seama că aparenta ei familiaritate era exact aşa cum anticipase: femeia *chiar* semăna cu mama ei, care, bineînţeles, nu mai trăia. Când a vorbit, Belle a rămas surprinsă de puternicul ei accent scoţian. Şi, cu toate că arăta bine, având doar o reţea de riduri fine, era mai în vârstă decât crezuse Belle prima dată. Ţinuta dreaptă şi rochia modernă dăduseră impresia de la distanţă că era o femeie mai tânără, dar, faţă în faţă, cu siguranţă avea aproape şaizeci de ani. Dacă Belle avusese cumva bănuiala că ar fi putut fi Elvira – ceea ce desigur că nu se întâmplase, nu cu adevărat –, aceasta i-a fost spulberată pe loc. Vârsta femeii făcea ca acest lucru să fie imposibil. Belle a dat mâna cu ea.

— L-am găsit pe Harry în seara regatei, a spus Gloria, Doamne, parcă a trecut o veşnicie, dar, când te-am căutat şi pe tine, dispăruseşi. N-ai spus unde te duci şi abia dacă te-am mai văzut din seara aceea.

— Oh, a spus Belle, gândindu-se repede la ceva şi amintindu-şi cum fugise împreună cu Oliver. Mă durea capul în seara aceea, aşa că m-am dus acasă. Şi de atunci… ei bine, am fost destul de ocupată.

Mijind ochii, Gloria i-a aruncat o privire ciudată.

Belle simţea că se îmbujorează.

— Îmi pare rău, dar te-am căutat la regată ca să-ţi spun.

— Chiar aşa, dragă?

Gloria a făcut o pauză, evident nelăsându-se păcălită de minciună.

— Ei bine, nu mai contează acum. Harry a plecat cine ştie unde chiar după regată, aşa că nu avea rost să mai deschidem subiectul, dar acum s-a întors, iar noi doi vom fi la Golden Eagle mâine la unsprezece ca să luăm prânzul devreme. E barul la care te-am dus când ai venit. Mai ţii minte?

Belle a dat din cap, dar nu putea scăpa de senzaţia că fusese prinsă cu minciuna. Acum, dorind să scape, a murmurat ceva, cum că ziua următoare avea să fie plină, dar că avea să o vadă de dimineaţă. Apoi le-a urat tuturor noapte bună.

30.

S-a dovedit că Harry Osborne vorbea fluent birmana; sarcina lui era să prospecteze ţinutul şi să alcătuiască un raport pentru guvern detaliind modul în care se folosesc terenurile şi activităţile desfăşurate în zonele îndepărtate ale Birmaniei. Un bărbat exagerat de îngrijit, cu părul blond-roşcat, cu ochelari cu rame de baga ce-i alunecau mereu de pe nas, părea nelalocul lui în acel bar, sorbind în tăcere limonadă şi refuzând băuturile alcoolice oferite de Gloria.

Un miros puternic de tămâie, emanat din toate colţurile camerei, îi umezi ochii lui Belle, care începu să tuşească. După ce şi-a revenit, a povestit despre încercarea de a descoperi adevărul despre sora ei, Harry a dat încet din cap, privind în jur ca şi cum voia să se asigure că nu-i auzea nimeni.

Apoi a vorbit Gloria.

— Harry îi cunoaşte pe toţi din satele de pe drum. Pe birmani, vreau să spun. Dacă cineva a văzut ceva,

el o să poată afla totul de la ei. Nu există nimeni mai bun decât el şi ai mare noroc că e pe cale să pornească la drum. O să-l las pe Harry să explice.

Gloria i-a zâmbit lui Harry.

— Dacă vrei să mă însoţeşti la Mandalay… a rostit el, vorbind foarte încet, aşa că Belle era nevoită să se aplece atât de mult, încât stăteau aproape nas în nas, Belle simţind mirosul de peşte din răsuflarea lui.

— Plec peste trei zile, a continuat el, şi mă întorc peste zece luni. Vezi tu, după Mandalay, mă îndrept spre nord-vest, până la frontiera dintre munţi şi râul Chindwin. Sunt sigur că pot să-ţi stabilesc câteva întâlniri avantajoase la Mandalay. Poate chiar şi cu comisarul districtual. Lasă-mă o zi-două, să fac un plan.

Belle a înghiţit în sec. Trei zile. Trebuia să ia repede o decizie! Acum, când îl cunoscuse în sfârşit pe Harry, iar călătoria pe râu devenise mai palpabilă, povestea bebeluşului alb văzut alături de un cuplu de birmani pe vapor o tenta să plece. Şi dacă Harry reuşea să convingă un oficial important să se întâlnească cu ea, ar fi avut o şansă să se apropie de adevăr sau măcar să dea de o pistă. Era o şansă mică, dar dacă avea norocul de partea ei, era posibil să întâlnească pe cineva care-i văzuse.

— Cât durează călătoria pe râu?

— Două săptămâni.

— Două săptămâni?

Sperase cu naivitate la câteva zile, ceea ce i-ar fi dat timp să ajungă la Sydney.

El a privit-o plictisit.

— Şi apoi drumul cu trenul înapoi la Rangoon nu e întotdeauna rapid, poate să dureze peste douăzeci de ore dacă nu sunt inundaţii, dar asta nimeni nu poate

şti. De fapt, dacă ai de gând să te întorci cu trenul, trebuie să fii gata înainte să vină musonul.

— Şi când vine?

— De obicei, la începutul lui iunie.

Aşadar, măcar era suficient timp până avea să înceapă sezonul ploilor, deşi nu putea să nege că toată călătoria putea fi o pierdere completă de timp: o pistă falsă care avea să o coste şansa de a lucra cu un agent.

Remarcându-i, evident, ezitarea, Gloria a intervenit în discuţie.

— Draga mea, chiar ar trebuie să te duci. O să fii în siguranţă, deşi Harry, dragul de el, s-ar putea să nu-şi mai ţină capul pe umeri.

Belle s-a încruntat, nereuşind să înţeleagă.

— Speră să ajungă în Nagaland. Naga sunt vânători de capete notorii.

A scos un hohot de râs pe care Harry nu l-a împărtăşit, din câte a văzut Belle.

— De fapt, Gloria, sunt mai îngrijorat din cauza tigrilor, a spus el, şi în ceea ce-i priveşte pe naga, mă aflu acolo doar ca să prospectez terenul, cu toate că trebuie să ştim dacă există şanse ca unii dintre ei să fie convinşi să se înroleze în armata noastră.

În tot acest timp, Belle se tot gândea, dar nu la vânătorii de capete sau la tigri.

— Dar Clayton Rivers? a spus ea, aruncându-i Gloriei o privire agitată. Nu o să mă aştepte.

— Din câte aud eu, e doar un rol de dublură. Vor fi şi alte şanse mai bune. Poate o să te reprezinte şi mai târziu?

— A insistat să fiu la Sydney până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Gloria a pufnit într-un râs zgomotos.

— Nu crede tot ce auzi, mai ales dacă are ceva de-a face cu fratele meu. Ascultă la mine, nu o să se întâmple nimic. Am mai văzut lucruri din astea. În orice caz, sunt destul de sigură că Edward poate să-l convingă pe Clayton să se ocupe de tine indiferent de situaţie. Îi este dator.

— De ce?

— Edward i-a împrumutat bani cu ceva vreme în urmă, când Clayton încă îşi mai croia drum în lumea industriei de divertisment.

Belle a răsuflat zgomotos şi s-a uitat la Harry Osborne, care privea posomorât paharul gol. Dar ea ce avea să facă? Să accepte oferta lui sau pe cea a lui Clayton Rivers?

O oră mai târziu, în dimineaţa aceea, Belle l-a vizitat pe Oliver în apartamentul lui. A aşteptat câteva minute până el a răspuns, aşa că atunci când a deschis, în cele din urmă, ea era pe punctul de-a pleca. Arăta cam sleit de puteri, cu părul ciufulit şi cearcăne sub ochii lui frumoşi, cu gene negre. În mod clar, abia se ridicase din pat şi, cu un prosop pe talie, s-a întins şi a căscat.

— Ce-ai păţit aseară? a întrebat el cu voce gravă, iar ea a tresărit simţind răceala din glasul lui.

— Nu te-am lăsat să dormi? a întrebat ea, încercând să nu se holbeze direct la trunchiul său gol, căci i se vedea buricul, iar dedesubt o urmă vagă de păr creţ.

Emoţiile o răscoleau, pielea lui aurie o făcea să i se strângă inima şi a întins mâna să-l atingă. Dar apoi, zărind ceva ce părea o urmă de ruj pe gâtul lui, a încremenit.

El s-a încruntat.

— După cum vezi, nu prea sunt în stare să primesc musafiri.

— În regulă, a spus ea nedumerită, întrebându-se dacă avea o femeie ascunsă în apartament. Atunci ne vedem altă dată.

El a prins-o de braţ când ea a dat să plece.

— Scuze. Intră. O să fac un duş, apoi fac o cafea, dacă nu te deranjează să mă aştepţi.

L-a urmat înăuntru şi nu a vorbit o clipă, în timp ce stătea în uşa bucătăriei şi l-a privit cum făcea cafeaua.

— Credeam că faci un duş mai întâi, a spus ea.

El a întors capul să se uite la ea.

— Ai dreptate, aşa voiam.

I-a întins o ceaşcă cu ceea ce părea a fi o cafea foarte tare, iar pe a lui a băut-o dintr-o înghiţitură.

— Nu durează mult.

— Nu te grăbi. Nu sunt pe fugă. Vreau să-ţi explic ce s-a întâmplat aseară.

El a dat din cap, apoi a trecut prin living îndreptându-se spre baie. Ea a ascultat geamătul şi scârţâitul instalaţiei şi sunetul apei curgând. Ar fi putut să-l sune, dar abia aştepta să-l vadă în persoană, iar acum urma aceea de ruj nu-i dădea pace. Deşi încerca să se gândească la toate motivele nevinovate pentru urma aceea alarmantă, roz-deschis de pe gâtul lui, eşua lamentabil. Ce semnala asta? Sau, mai bine zis, pe cine semnala? A încercat să se concentreze asupra sufrageriei deschise la culoare, privind mobila de ratan, pernele de mătase de culoarea smaraldului şi covoarele persane frumoase, verzi şi albastre, la fel ca înainte. După ce a pus ceaşca goală pe măsuţa lăcuită de cafea, a scotocit prin teancul de reviste, apoi s-a dus la fereastră să admire din nou copacii

înalţi.

— Frumoasă privelişte, nu-i aşa? a întrebat el, iar ea s-a răsucit pe loc, fiindcă nu-l auzise când intrase din nou în încăpere.

Palid pe sub bronz, nu se bărbierise, iar urma bărbii încă se vedea.

— Voiam să-ţi explic.

El a ridicat din umeri.

— Nu contează, de fapt.

Ea a făcut ochii mari.

— Ba contează. Îmi pare rău. A intervenit ceva de ultim moment.

— Evident, ceva important, a spus el pe un ton neobişnuit de reţinut.

— Ei bine, da.

El a întins mâna spre ea.

— Haide. Să luăm loc. Sunt absolut terminat.

— Ai avut o noapte grea? a întrebat ea, lăsând revista jos.

— Da, am dat peste un vechi prieten.

Când s-au aşezat pe canapea, ea a întrebat pe un ton mai curajos decât se aşteptase, de fapt:

— O femeie?

El a făcut ochii mari.

— Cum ai ştiut?

Ea a ridicat bărbia şi i-a aruncat o privire irascibilă.

— Rujul de pe gâtul tău. Te cam dă de gol, nu crezi?

În loc să răspundă la fel, el doar a râs.

— Eşti geloasă?

— Nu fi ridicol.

Conştientă că suspiciunea îi era vizibilă pe chip şi supărată pe ea însăşi că se enervase, s-a ridicat

imediat în picioare.

— Ar fi mai bine să plec.

— Nu mi-ai explicat de ce m-ai lăsat cu buza umflată.

— Oh, nu a fost mare lucru, doar un agent internaţional de teatru pe care Edward l-a adus să-l cunosc! Ştii tu, genul de lucruri care se întâmplă zilnic… În fine, eu…

— Dacă vrei să pleci, n-ai decât.

El a ridicat din umeri, ridicând palmele în sus.

— Plec.

Dar nu s-a mişcat. În schimb, spre oroarea ei, a simţit că ochii încep s-o usture şi, când lacrimile au început să curgă, le-a şters nervoasă cu dosul palmei. El a ajuns imediat lângă ea, luând-o în braţe şi strângând-o cu putere. Simţea cum inima lui bătea în pieptul ei şi-l auzea şoptindu-i în ureche.

— Haide, scumpo, să nu ne certăm. Doar m-am îmbătat cu o prietenă veche. Nu se petrece nimic, jur.

Ea s-a tras înapoi şi s-a smiorcăit.

— Şi rujul?

— Un pupic care trebuia să ajungă pe obraz şi care probabil a nimerit pe gât când ne-am despărţit. Nimic mai mult. Eram supărat că mi-ai tras clapa şi am băut mai mult decât aveam de gând.

— O prietenă veche sau o iubită veche?

El s-a scărpinat după ceafă.

— A doua variantă. Dar s-a terminat cu ani în urmă. Acum are o căsnicie fericită.

Privirea lui sinceră, complet neprefăcută, a încurajat-o. Ştiind că reacţionase exagerat, a dat din cap. La urma urmei, nu-şi făcuseră promisiuni, nici măcar nu recunoscuseră public că formau un cuplu. Nu avea niciun drept să fie supărată. Era liber, la fel

era şi ea. Fusese o zi care începuse prost, dar puteau trece peste asta.

Şi-a dat cu degetul mare pe bărbie, masând-o, încă neştiind ce să facă în privinţa călătoriei cu vaporul.

— Am de luat o decizie, a spus ea. Voiam să discut despre asta…

— Păi, poţi.

S-au aşezat din nou şi, în timp ce el o ţinea de mână, i-a povestit totul.

— Ai încredere în Edward? a întrebat el, fără să pară convins. Agentul ăsta e autentic?

— De ce n-ar fi?

— Uite, nu vreau să te descurajez, dar din experienţa mea Edward poate fi cam dificil.

— În ce sens?

Faţa lui Oliver s-a întunecat dintr-odată.

— Nu am dovezi, dar se spune că a intervenit în aplicarea legii de mai multe ori.

Ea s-a încordat puţin, cu mintea tulburată.

— Dar asta nu înseamnă că agentul nu e valid. În orice caz, de unde ştii lucrurile astea despre Edward?

El i-a zâmbit strâmb.

— Un jurnalist bun nu-şi dezvăluie sursele niciodată, a răspuns el sec.

— Ce anume face el? Adică, ce meserie are?

— Ei bine, se spune că e un consilier important al comisarului din poliţie.

— Şi tu nu crezi?

El a ridicat din umeri cu indiferenţă.

— Deci ce vrei să-mi spui?

— El a fost creierul din spatele câtorva afaceri dubioase. El şi alte persoane au îngropat mai multe articole când a fost în interesul lor să facă asta, iar oamenii care l-au contestat au dispărut. El, ca mulţi

alţii, este lipsit de principii când vine vorba de păstrarea puterii şi a demnităţii britanice.

Belle s-a încruntat. Nu semăna deloc cu Edward pe care îl cunoştea ea. Fusese mereu săritor şi bun. De fapt, ajunsese chiar să-l îndrăgească.

— În orice caz, eşti sigură că cel mai important lucru e să afli ce s-a întâmplat cu sora ta?

— Păi, da. Poate. Dar…

El a întrerupt-o.

— Şi cum ţi s-a părut Harry Osborne?

— Îl cunoşti?

— Am auzit de el. E un tip obişnuit, din câte ştiu, foarte respectat în domeniul lui.

— Mi-a plăcut de el, deşi e cam tăcut.

Oliver a zâmbit şi ochii i s-au aprins.

— La cei tăcuţi trebuie să fii atentă.

— Ei bine, pe tine nu te pot acuza că eşti aşa.

L-a împuns în piept, iar el s-a strâmbat.

— Există şi americani cu adevărat tăcuţi?

El a râs, pe urmă a redevenit serios.

— Acest bebeluş alb de pe vapor este primul indiciu mai clar pe care îl ai. Şi dacă poţi să ajungi la Mandalay, s-ar putea să afli mai multe acolo, mai ales dacă ai putea vorbi cu un oficial important, şeful poliţiei sau cineva de felul ăsta.

Dădea glas tocmai gândurilor ei, dar tot era o alegere greu de făcut. Dacă pleca pe vapor, nu putea să respecte termenul impus de domnul Rivers. Era cât se poate de simplu şi, cu toate că Gloria sugerase că ar putea să apară şi alte oportunităţi, avea ea oare dreptate?

Cu o expresie de încântare pe chip, ridicându-se în picioare, Oliver a început să se plimbe prin cameră.

— Gândeşte-te numai! Dacă rămânem la ideea

asta şi iese ceva din ea – dacă afli ce s-a întâmplat, poate chiar că Elvira trăieşte –, ce articol minunat ar ieşi din asta! Imaginează-ţi titlurile: *O englezoaică tânără şi frumoasă rezolvă cazul bebeluşului dispărut. Cântăreaţa de la clubul de noapte desluşeşte misterul*. Ar fi articolul anului. Poate chiar ar ajunge un subiect internaţional sau – fii atentă – poate se face un film după el. Am avea succesul asigurat!

A urmat o tăcere lungă.

— Belle?

Ea a inspirat adânc. Cum putea fi atât de naivă? Cum putuse avea încredere în cineva care credea că era acceptabil să vândă povestea familiei ei, a tragediei lor, şi să o transforme în subiect de bârfă pe străzi? Un film, pentru Dumnezeu! A simţit un fior şi s-a ridicat brusc.

— Articol? a bălmăjit ea, prea supărată să mai spună ceva.

— Belle, eu…

Ea a clătinat din cap.

— Nu pot să fac asta.

În timp ce dezamăgirea plutea în jurul ei în valuri dureroase şi adevărul începea să iasă la suprafaţă, căldura din cameră devenea tot mai intensă.

— Asta sunt eu pentru tine? O ştire de senzaţie?

— Nu. Nu mă refeream…

— Opreşte-te!

S-a dat înapoi.

— M-au avertizat în privinţa ta.

El a încleştat fălcile şi a rămas încremenit, uitându-se la ea.

— Ei?

— Am ales să nu-i cred.

Simţea o durere în piept. Ce naivă fusese! Acum

nu voia decât să fugă departe şi să nu-şi mai amintească de duplicitatea lui.

— Nu Edward este cel în care nu ar trebui să am încredere, nu-i aşa? Tu eşti acela.

— Belle, exagerezi…

Ea a întins o mână să-l facă să tacă.

— Îţi petreci timpul cu mine pentru că eşti în căutarea unui articol important. Ai nevoie de mine să afli adevărul. Marea ştire a lui Oliver Donohue!

El a privit-o atât de straniu, încât a simţit că i se frânge inima. Apoi a clătinat din cap.

— Ai înţeles pe dos, a spus el râzând fără amuzament, dar cred că eşti mai englezoaică decât credeam. Eşti pe cont propriu dacă ai încredere în Edward şi în acoliţii lui.

Se simţea tristă, singură şi foarte dezamăgită, dar, adunându-şi curajul şi hotărâtă să-şi păstreze demnitatea, şi-a înghiţit nodul din gât.

— Îmi pare rău că nu eşti de acord cu prietenia mea cu Edward. Nu te mai deranjez. Nu-ţi pasă de mine. Am fost o fraieră să cred că e aşa…

El a privit-o uimit pentru o clipă, apoi a ridicat din umeri.

Când a ieşit din clădire, Belle a luat pe loc o decizie. La naiba cu *articolul*! La naiba cu călătoria pe vapor! Nu avea să se întâmple aşa. Nici acum. Nici altă dată. Orbită de lacrimile furioase care se scurgeau pe obraz de cum ajunsese pe stradă, alimentate de durerea că fusese păcălită, era şocată de sălbăticia propriei reacţii faţă de tot ce se întâmplase. Nonşalanţa cu care el ridicase din umeri pecetluise totul. Acum durerea o sfârteca. Cum? Cum putuse el să-i ignore sentimentele? Atât de insensibil la durerea familiei ei? Era greu de acceptat că

persoana în care aveai încredere nu era aşa cum credeai. Şi atunci şi-a amintit de biletul anonim. „Crezi că ştii în cine să ai încredere?”

31.
Diana, Cheltenham, 1922

De trei săptămâni, Simone stă cu mine şi trebuie să spun că nu m-am simţit niciodată mai bine. După ce mi-am revenit după pozna aceea nesăbuită care m-a băgat în spital, am început să facem plimbări scurte pe afară, am început să stăm în grădina din faţă două minute, privind către parc. Mă ţine de mână şi, cu câteva clipe înainte să ajung în punctul în care simt că totul mă copleşeşte, ea pare să simtă asta şi intrăm imediat în casă. În fiecare zi am mers puţin mai departe şi în fiecare zi am rezistat puţin mai mult.

Simone e cea mai înţelegătoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată, nu mă judecă niciodată, nici nu face vreo aluzie care să mă facă să mă simt inutilă. Are încredere deplină că într-o bună zi îmi voi reveni complet, iar calmul şi prezenţa ei liniştitoare sunt exact ce îmi trebuie. Încerc să cred că aşa se va întâmpla, însă ieri vocea care şopteşte m-a făcut din nou să mă prăbuşesc şi, după doar câteva minute petrecute afară, am simţit că o să-mi sară inima din piept. Simone mi-a spus să respir încet şi m-a încurajat să nu fug înăuntru, ci să mă concentrez pe florile care străjuiau straturile din grădina din faţă. Şi asta am făcut. Chiar am făcut-o.

Mă ajută să-mi împachetez lucrurile ca să mă mut. Sperăm ca în scurt timp să pot face faţă călătoriei cu maşina. Nu mă îngrijorează mersul cu maşina dacă e cineva lângă mine. Faptul că sunt în aer liber mă face

să simt că o să mă înghită ceva cu totul.

Acum stă pe podea, se uită la câteva fotografii pe care le am de când trăiam în Birmania. Simone crede că nu ar trebui să evit lucrul care mă înspăimântă. Îmi spune că eschivarea nu face decât să înrăutăţească lucrurile şi crede că de asta aud vocea. Crede că întunericul pe care refuz să-l înfrunt sau măcar să-l recunosc trebuie să iasă la suprafaţă. Aşa că acum, în fiecare zi, ca să încerc să înfrâng vocea, preluăm controlul petrecând cincisprezece minute în care privim în urmă. Nu există o hartă care să-mi arate drumul. Nu am de ales, trebuie să-l iau aşa cum e. Cu tot cu fundături. Aşadar, încercăm să ne strecurăm în trecut şi să revenim în prezent, deşi mi se pare o nebunie şi o fac doar ca ea să fie mulţumită.

Mă aşez lângă ea pe covor şi scoate una din cele două fotografii pe care le am cu Elvira şi, chiar înainte să mi-o dea, simt cum mă cuprinde panica şi mă întorc cu spatele.

— Hai, Diana. Uită-te. Nu o să-ţi facă rău.

Are o expresie greu de citit, însă până la urmă accept şi privesc la versiunea mea mai tânără, neclară, care-şi ţine în braţe primul născut. Ating uşor imaginea cu degetul arătător şi un sunet sugrumat îmi iese din gât.

— Diana?

Ridic privirea, neliniştită.

— Dar nu ştiu ce-am făcut.

— Crezi că ai fi putut să-i faci rău copilului?

Scutur din cap.

— O iubeam, spun eu, însă vocea mea e doar o şoaptă.

— Te temi că ţi-a spus vocea să faci ceva? Asta e? Începuse vocea încă de pe atunci?

Oftez.

— Nu-mi amintesc. Dacă nu atunci, curând după aceea.

Urmează o pauză lungă, în timp ce imaginile din trecut revin rostogolindu-se în prezent. Căruciorul, mereu îmi revine în minte căruciorul de sub tamarin, în timp ce eu privesc în sus la crengile arborelui, ascultând păsările. Băusem două pahare mari de gin roz la prânz şi eram ameţită. Nu i-am spus poliţistului, deşi e posibil s-o fi făcut un servitor. Îmi amintesc că mă simţeam uşurată pentru că, în sfârşit, Elvira adormise. Nu mă prefac că plânsul ei mi se părea insuportabil. Nu atât zgomotul, deşi putea să scoată orice mamă din minţi, ci faptul că orice aş fi făcut nu puteam s-o ajut. Doctorul spunea că probabil avea colici şi aveau să-i treacă, însă mă simţeam neajutorată ascultându-i vaietele jalnice.

— Te-ai descurcat bine, spune Simone şi mă ia de braţ. Eşti bine?

O ascult doar pe jumătate, dar mă întorc în prezent, dau din cap şi îi dau fotografia înapoi.

— Mâine, spune ea cu un zâmbet încrezător, ajutându-mă să mă ridic, cred că o putem convinge pe doamna Wilkes să ne dea nişte pâine veche şi să mergem la iaz să hrănim raţele. Ce părere ai?

— Minunat, răspund.

Dar ceea ce vreau să spun cu adevărat e: *Serios?* Chiar pot să ajung până la iaz?

32.

Un sentiment de indignare îndreptăţită alimenta paşii lui Belle în timp ce se îndepărta de apartamentul lui Oliver. Spumegând în tăcere, de-abia remarca

mulţimea pestriţă de oameni, vehicule şi animale de pe străzi, nu vedea nici soarele sus pe cer şi nu-şi dăduse seama că sudoarea i se scurgea pe spate. Nu se gândea decât la faptul că avea să meargă într-un final la Sydney, să lase totul în urmă – să-l lase pe *el* în urmă –, convinsă că era singurul lucru pe care putea să-l facă.

Până să-şi regăsească stăpânirea de sine, s-a uitat în jur şi a remarcat că ajunsese într-o zonă necunoscută a oraşului, cu multe alei. S-a oprit când un grup de birmani îmbrăcaţi doar în fuste i-au tăiat calea. Unul picta nişte semne negre pe pieptul gol al altuia, în vreme ce alţii aşteptau la rând, dornici să fie împodobiţi. Cufundaţi în activitatea asta stranie, nu i-au dat atenţie lui Belle. În timp ce alţi bărbaţi se alăturau grupului, Belle a trecut pe lângă ei şi s-a îndreptat spre ceea ce spera că este drumul către Secretariat. Voia să-l găsească pe Edward şi să-i spună că era încântată să-l accepte pe Clayton Rivers ca impresar.

După un colţ de stradă, a luat-o spre intersecţie, auzind un sunet ritmic, un bubuit. I s-a zbârlit părul. Ce era zgomotul acela ciudat? A rămas nemişcată şi a ascultat – *bum, bum, bum*, apoi şi-a dat seama. Tropotul marşului. Asculta sunetul făcut de picioare mărşăluind. O clipă mai târziu, zeci de birmani cu săbii, răngi de fier şi topoare au apărut la vedere. „Iisuse!” a şoptit ea. Ce Dumnezeu se întâmpla? S-a întors pe loc, încercând să-şi dea seama pe unde putea să scape, însă bărbaţii păreau acum că se apropie din toate direcţiile. Într-o clipă, şi-a dat seama că era blocată. S-a lipit de o uşă, inima bătându-i cu putere, cu respiraţia tăiată de teamă. În timp ce privea, gloata s-a triplat şi un număr uriaş de bărbaţi tropăiau în

drum spre ea.

Încremenită în loc, a încercat să ţipe. Niciun sunet nu i-a ieşit din gură. S-a străduit să se mişte însă, privind în jur, nu a văzut nicio cale de scăpare. A închis ochii cu putere, într-un efort deznădăjduit de a alunga priveliştea îngrozitoare. Zeci de bărbaţi, hotărâţi s-o atace, fluturau armele, gesticulau şi strigau. Mărşăluind. Bubuind. Îngheţase, căci era şocată, într-o stare de nedumerire. Aşa avea să se termine viaţa ei? Avea să fie omorâtă în bătaie la colţ de stradă? Tânjea cu disperare după mama, după tata, după oricine putea să vină, însă nu putea decât să tragă aer în piept sacadat, îngrozită, aşteptând să-şi înfrunte soarta.

Când, după câteva clipe, nu o atinsese nimeni, a deschis ochii şi, când şi-a dat seama că bărbaţii din fruntea mulţimii începuseră să bată la uşa şi la ferestrele unei case aflate la două uşi mai sus de locul unde se afla ea, s-a ghemuit. Îşi amintea ca prin vis că cineva îi spusese că în zona asta trăiau indieni şi a ridicat privirea, văzând cum indienii aruncau cărămizi de la ferestrele caselor de pe partea opusă a străzii. Panicată de ce se întâmpla în jurul ei, s-a uitat pe stradă, sperând să vadă un poliţist care să o poată scoate de acolo, dar nu era nimeni.

A privit cum un grup de birmani a început să se caţăre pe scara exterioară a uneia dintre casele de indieni de peste drum. Conştientă că locuitorii erau în mare pericol, Belle s-a uitat din nou dacă nu erau poliţişti prin preajmă. În capul scărilor, bărbaţii au izbit uşa până a căzut, şi apoi Belle a auzit urletele de groază ale oamenilor dinăuntru, care acopereau larma mulţimii. Era convinsă că aveau să-i omoare. Neştiind dacă avea să vină şi rândul ei, Belle voia să plângă,

dar mulţimea se îndepărtase pe stradă, aşa că trebuia să profite de ocazie. La început, gâfâind, s-a strecurat prin spatele bărbaţilor adunaţi pe stradă şi apoi, cu un singur gând în minte, a luat-o la goană fără o direcţie anume.

În timp ce alerga, trecea pe lângă tot mai mulţi birmani cu piepturile vopsite, care fluturau răngi şi bâte, înaintând spre cartierul indian. Pe o stradă îngustă, lăturalnică, a ocolit câţiva poliţişti neînarmaţi care se confruntau cu o gloată de indieni furioşi, gata să se răzbune. În mod clar, răzmeriţa asta era între birmani şi indieni, deşi ea nu ştia din ce motiv. Neputând înţelege de ce autorităţile erau absente, Belle şi-a dat seama că era cu atât mai important să ajungă la Edward şi să-i povestească scena la care fusese martoră.

Când a ajuns în dreptul unui şir de locuinţe de pe o stradă îngustă, care se îndepărta de docuri, a realizat că o luase în direcţia greşită. Toată zona duhnea a canal şi a peşte, însă era şi ceva mai rău. Mult mai rău. Surprinsă de mirosul dulce şi dezgustător al sângelui, a simţit cum o cuprinde greaţa. Strada însăşi, terifiant de tăcută, era lipsită de viaţă şi s-a dat înapoi înspăimântată când a văzut vreo şase cadavre deformate de bărbaţi, femei şi copii indieni întinse pe jos. S-a uitat îngrozită în jur, dar a remarcat că nu venise nimeni să le ridice. S-a uitat la vânătăile oribile de pe faţa unui bărbat şi la sângele coagulat, închis la culoare, de pe o parte a capului, acolo unde fusese lovit. Apoi i-a văzut orbitele negre şi a simţit că i se face rău. Îi scoseseră ochii. Şi-a închis propriii ochi şi, ţinându-se de burtă, a vărsat de mai multe ori. Când a terminat, a auzit bâzâitul muştelor enorme şi a mijit ochii, văzându-le că se îndopau deja.

S-a uitat în altă parte, unde zăcea o femeie într-o baltă de sânge lucios, cu hainele rupte şi cu răni înjunghiate în piept. Un copil mic stătea într-un unghi nefiresc, aproape de tălpile ei goale. Belle voia să ajute, dar nu putea face nimic, absolut nimic. Nu rămăsese nimeni în viaţă. S-a uitat către alt bărbat care fusese omorât în bătaie. Îngrozită de sălbăticia aceea, singurul ei gând era să scape. Hotelul Strand nu putea fi departe şi s-a întors să vadă care era direcţia bună. Însă în clipa aceea, a auzit un copil plângând şi s-a oprit.

Presupusese că toţi muriseră şi abia aştepta să scape din carnagiul acela oribil, dar cum putea să lase un copil să moară? A încercat să-şi dea seama unde era şi a înaintat de-a lungul străzii, forţându-se să nu se uite la ochii goi ai altor trei bărbaţi, pe care i-a găsit zăcând pe jos, ucişi în bătaie. S-a oprit în faţa unei case, de unde plânsul se auzea mai insistent, dar a şovăit gândindu-se la vărsarea de sânge pe care probabil avea s-o descopere înăuntru.

Uşa din faţă era deschisă şi Belle a strigat, sperând în zadar că cineva ar mai putea fi în viaţă. Teama i s-a cuibărit în stomac şi în oase. „Stăpâneşte-te”, a şoptit ea, „stăpâneşte-te.” Pe urmă, ocolind treptele cele mai alunecoase, acoperite de sânge, şi-a croit drum cu grijă în sus, simţindu-se cu fiecare pas tot mai îngreţoşată, neputându-se opri din icnit.

Cele trei camere în care pătrundeai de pe palier erau goale, cu excepţia uneia în care un bătrân stătea sprijinit de un perete, cu o rană adâncă la cap, cu ochii sticloşi, goi. Belle a scos un scâncet, dar a urcat până la etajul următor, auzind acum mai încet plânsetul copilului. Chiar înainte să ajungă la capăt, a simţit că-i fug picioarele de sub ea şi a alunecat până la palierul de jos. A rămas nemişcată o clipă, dar, când

a încercat să se mişte, o durere puternică i-a străbătut piciorul stâng. A încercat din nou şi a reuşit până la urmă să se târască pe scări pas cu pas. Numai că acum plânsetul încetase.

În prima cameră, două femei zăceau moarte pe podea şi Belle se întrebă dacă putea rezista să urce şi la al treilea etaj, când a văzut ceva mişcându-se. S-a apropiat şchiopătând de una dintre femei şi, când s-a aplecat, a ridicat încet colţul păturii subţiri, îmbibate de sânge, şi a văzut un copil cuibărit înăuntru. Deznădăjduită, Belle s-a asigurat că femeia murise şi apoi a ridicat copilul cu grijă. Acesta a clipit, iar ea a scos un icnet. Copilul trăia. S-a uitat la ochii lui imenşi şi căprui, apoi a verificat că nu avea răni, mângâindu-i pielea şi părul moale, înainte de a-l înfăşura din nou în pătura murdară şi de a-l strânge la piept. Ce trebuia să facă? Să lase copilul aici, sperând că autorităţile aveau să-i găsească rudele, sau să-l ducă într-un loc sigur? Dacă lăsa copilul, ar fi putut să moară sau gloata ucigaşă s-ar fi putut întoarce. A luat o decizie pe loc. După ce s-a împleticit până la scări, a strâns copilul în braţe şi a coborât încet.

Ajungând afară, a privit în jur ca să-şi dea seama mai târziu unde anume îl găsise, apoi a început să-şi caute drumul pe alei, ajungând în cele din urmă pe o stradă pustie, dar durerea de la picior era acum atât de puternică, încât a scos un ţipăt. S-a oprit să-şi tragă sufletul, îngrozită totodată şi uitându-se în jur de teamă să nu se întoarcă oamenii înarmaţi. Ameţită şi îngreţoşată, simţea o arsură în piciorul care-i zvâcnea îngrozitor. Pe punctul de a leşina, senzaţia a devenit atât de copleşitoare, încât ştia că avea să se prăbuşească, aşa că s-a sprijinit de un perete ca să nu cadă. Copilaşul scâncea şi se zvârcolea să scape. Belle

s-a gândit să lase fetiţa la umbra unui copac, doar pentru o clipă, dar a auzit o maşină care venea în viteză spre ea. Când s-a apropiat, şi-a dat seama că era o maşină de poliţie din care au coborât trei bărbaţi în uniformă urmaţi de… A clipit. Nu putea fi adevărat! Însă al patrulea bărbat, cel care nu era în uniformă, a alergat spre ea. Ea s-a şters la ochi cu mâna murdară de sânge, lumea s-a înclinat, iar ea a căzut la pământ.

S-a trezit în întuneric. Pentru Belle, care nu putea să facă diferenţa între o oră şi alta, timpul se scurgea lent. Un lucru mai întunecat decât îşi putea imagina plutea ameninţător în umbrele proiectate de noapte în camera ei. O lumină de la cabinetul asistentelor se strecura pe sub uşă. Teama o schimbase. O făcea să tresară la sunete bruşte, să se sperie când vedea o umbră mişcându-se. O făcea să se încordeze. Să se simtă mică. Toată fiinţa ei era stăpânită de frică. Nu a strigat.

Avea gura nefiresc de uscată când s-a trezit din nou şi a deschis ochii umflaţi. Stând complet nemişcată, Belle a văzut o cameră albă şi curată, cu perdele transparente, care fluturau încet în bătaia brizei de la fereastra deschisă. Ciudat de ameţită şi de înţepenită, a adulmecat aerul. Mirosea a dezinfectant şi a ceva floral. O asistentă în uniformă, care aranja nişte bujori roz într-o vază de pe noptieră, a observat că Belle se trezise.

Cu plămânii contractaţi, dureroşi, respirând greoi şi întretăiat, Belle s-a forţat să vorbească.

— De cât timp sunt aici?

A mijit ochii o clipă în lumina puternică, după care un val de greaţă i-a întors stomacul, căci amintirile masacrului i-au revenit deodată în minte. Şi-a acoperit

ochii şi a gemut. Imaginile morţii şi ale sângelui îi bântuiau mintea confuză. Femeile care zăceau moarte în casă, oamenii de pe stradă, crimele, toate acele crime. Şi copilaşul… Bietul copil. O, Doamne! Şi-a amintit senzaţia dată de pielea caldă şi moale şi părul mătăsos al fetiţei. Şi ochii ei, ochii ei imenşi. Ce se întâmplase cu ea?

Asistenta i-a dat un vas, iar Belle s-a ridicat în capul oaselor şi a vărsat în el, însă nu mai avea aproape nimic, căci nu mâncase. Nu-şi amintea prea bine ordinea cronologică a lucrurilor. Se certase cu Oliver. Da, îşi amintea de asta, dar ce se întâmplase imediat după aceea? Prea slăbită ca să stea în capul oaselor mult timp, s-a rezemat de pernă şi asistenta i-a şters faţa cu o cârpă rece şi umedă.

— Mulţumesc, a murmurat Belle, apoi s-a străduit să se ridice iar. De cât timp sunt aici?

Asistenta i-a întins un pahar cu apă.

Belle l-a băut, apoi asistenta a ajutat-o să se întindă la loc.

— Trebuie să te odihneşti.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu copilul.

— E destul timp pentru asta.

— Atunci, de *cât* timp sunt aici?

— Aproape patruzeci şi opt de ore.

— Cred că m-am trezit în timpul nopţii.

— Poate, deşi doctorul ţi-a dat un sedativ. Poate ai visat.

— Şi acum pot să plec? a întrebat ea, dorind să se dea jos din pat, să-şi întindă picioarele şi să lămurească totul.

Dorind totodată să găsească o cale de a fugi de tot ce văzuse şi de teama care-i strângea stomacul şi aproape că îi făcuse inima să se oprească. Ginul

trebuia să rezolve problema. Câteva pahare foarte mari de gin.

— Doctorul vine mai târziu să vă vadă, dar acum aveţi un vizitator. A aşteptat foarte îngrijorat.

Oliver, s-a gândit Belle, uitând de cearta lor, dar, când asistenta a deschis uşa, a observat, neştiind ce să creadă, că bărbatul era Edward. Dar era recunoscătoare că venise şi a încercat să zâmbească.

— Sper că-ţi plac florile, a spus el cu un zâmbet larg.

Ea a dat absentă din cap şi a încercat să se uite pe după uşa deschisă ca să vadă ce se întâmplă pe holuri.

— Mulţumesc. Dar copilaşul? E aici?

— E în siguranţă.

— I-aţi găsit rudele? a întrebat ea, vrând să afle totul numaidecât.

El a închis încet uşa şi i-a explicat că aveau grijă de copil şi că nu trebuia să se îngrijoreze.

— Pot să-ţi spun exact unde am găsit-o, dacă te ajută. Sunt sigură că pot să-ţi spun dacă mă duci acolo. Te rog, ajută-mă să mă ridic.

A început să se foiască în pat.

— Sunt sigură că pot să merg.

— Belle, nu e nevoie. Facem deja cercetări. Sperăm că o să găsim o rudă în curând.

— Eşti sigur? Nu suport să mă gândesc că fetiţa aceea va sfârşi într-un orfelinat.

Şi-a înghiţit un suspin.

— Edward, poţi să-ţi imaginezi cât de groaznic trebuie să fi fost pentru ea să fie acolo când mama ei a fost înjunghiată?

El şi-a tras un scaun şi, după ce s-a aşezat, a luat-o de mână şi a mângâiat-o încet.

— Haide, gata, nu e nevoie să-ţi faci griji. Ţi-am

spus deja că fetiţa e în regulă. Tu cum te simţi? Asta e întrebarea importantă.

Ea s-a încruntat.

— Recunoscătoare că sunt încă în viaţă, dar extrem de ameţită. Nu prea pot să-mi amintesc mare lucru.

— Poate că ăsta e un lucru bun.

— Dar cum am ajuns aici? Ce s-a întâmplat cu mine?

— Ştii că te-am găsit aproape de cartierul indian?

— Da. N-am vrut să ajung acolo.

— Sper şi eu că n-ai vrut. Ai căzut şi te-ai lovit la picior pe nişte sticlă spartă – cel puţin, aşa credem.

Ea s-a uitat în jos la picioare.

— Nu-l simt.

— Ţi-au dat calmante.

Lacrimile i-au inundat ochii şi i s-au scurs pe obraji. El i-a întins o batistă curată şi ea şi-a şters faţa.

— E mai bine acum? a întrebat el.

— A fost îngrozitor, Edward. Îngrozitor. Ce lucruri am văzut! De ce îi omorau pe indieni?

— O să-ţi explic totul când te vei simţi mai bine.

Ea şi-a tras mâna. Trebuia să-şi desluşească lucrurile. De ce se întâmplaseră toate astea? De ce fusese îngăduit să se întâmple asta? Dar înţelegea că el nu voia să-i spună acum. Şi-a apăsat palmele în saltea ca să se sprijine şi s-a ridicat în capul oaselor în pat.

— Trebuie să mă dau jos. Trebuie să mă întâlnesc cu Clayton şi să ajung la Sydney.

El a clătinat din cap cu ochii întunecaţi.

— Mă tem că nici nu se pune problema. Ai trecut printr-o experienţă traumatizantă. Doctorul vrea să te ţină aici cel puţin o săptămână, poate şi mai mult.

— Dar Clayton?

Edward a strâmbat gura într-o parte, făcând o grimasă plină de regret.

— Îmi pare rău, draga mea, dar a fugit de îndată ce au început necazurile.

Ea a clătinat din cap, neîncrederea clocotind înăuntrul ei.

— Nu! Nu cred. Vrei să spui că nu va lucra cu mine?

— Nu în acest moment. Au angajat deja o altă dublură, din câte am auzit. Dar sunt sigur că se va întoarce.

— Nu puteau să mă aştepte?

Vocea ei părea subţire şi ascuţită şi, în starea ei de slăbiciune, s-a străduit să nu-şi lase dezamăgirea să se vadă. Cu toate că, după toate prin câte trecuse, s-a gândit că dezamăgirea provocată de un agent era un lucru mărunt. Chiar conta atât de mult?

— Se pare că nu au putut aştepta.

Edward a întins din nou mâna după a ei.

— Ştiu că toate astea te frustrează, dar lumea divertismentului pare să fie una foarte nemiloasă.

Ea s-a uitat la el.

— Tu ai fost cel care, ştii tu…?

— Da. Din fericire, eu te-am găsit. Sângerai foarte puternic. Dar ce Dumnezeu căutai acolo?

Ea a scuturat capul.

— Încerc să-mi amintesc, dar totul e în ceaţă. Pur şi simplu, m-am trezit în mijlocul zarvei şi m-am rătăcit din cauza panicii.

El a dat din cap.

— Biata de tine.

— Despre ce-a fost vorba? Te rog să-mi spui.

— Aşa cum am zis, o să-ţi explic când te vei simţi

mai bine. În clipa asta, încercăm încă să punem totul cap la cap. Acum trebuie să te odihneşti.

În următoarele două zile, Belle nu a făcut altceva decât să mănânce şi să doarmă, deşi când se trezea, se simţea sugrumată de mirosul copleşitor de flori din camera ei. Reuşise să scoată de la asistentă câte ceva din ce se întâmplase, însă Edward nu se întorsese încă. Îi mulţumise măcar că o salvase?

Pe urmă, însă, imaginea omului cu orbitele goale i-a apărut în faţa ochilor... O, Doamne! Şi-a acoperit ochii cu palmele.

Cum se ajunsese aici? Şi de ce? Care ar fi putut fi cauza unui asemenea carnagiu cumplit? Edward avea să se întoarcă şi să-i spună – de bună seamă, trebuia să-i spună –, căci nimic nu-i păruse vreodată la fel de important ca nevoia de a înţelege. Dacă nu înţelegea, nu avea să mai scape de violenţa şi de brutalitatea pe care le văzuse pe străzi. Somniferele pe care, din fericire, i le dădeau noaptea o făceau să fie ameţită şi confuză dimineaţa, dar fără ele n-ar fi dormit deloc. În timpul zilei, încă simţea mirosul înfiorător de sânge, plângea în continuare din cauza muştelor care bâzâiau şi a tăcerii îngrozitoare a morţilor, care se perindau iar şi iar în mintea ei. Durerea pricinuită de copilul cu ochi negri, enormi, nu se domolea, iar ea se ruga ca autorităţile să facă tot ce era mai bine pentru ea. Jurase că, de îndată ce avea să se simtă mai bine, avea să se asigure că fetiţa era în siguranţă şi bine îngrijită.

Într-o dimineaţă, când Belle voia să se ascundă de lume şi să-şi vâre capul sub pernă, a apărut Gloria.

— Draga mea, chiar ai trecut printr-un război. Fetiţă prostuţă, ce-a fost în mintea ta?

Auzind tonul vocii prietenei sale, Belle a simţit că

se încordează. S-a forţat să zâmbească şters şi a remarcat că Gloria era deosebit de elegantă într-un costum în alb şi negru cu o pălărie asortată, înarmată cu ciocolată şi vin. Însă, în realitate, Gloria era ultima persoană pe care voia s-o vadă acum.

— Nu vrei să iei loc? a reuşit Belle să spună.

— De fapt, trebuie să fug, dar am vrut să-ţi aduc astea.

A pus darurile pe dulapul deja aglomerat.

— Draga mea, nu pari foarte bucuroasă să mă vezi. Iar eu sunt purtătoarea unor veşti foarte bune.

— Scuze. Nu mă simt prea bine. A fost îngrozitor, Gloria.

— Sunt sigură că aşa a fost şi, fireşte, nu te simţi bine. Era de aşteptat.

Belle s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a trecut o mână prin păr.

— Am văzut nişte lucruri atât de groaznice…

— Desigur, desigur.

Gloria a dat din mână a lehamite şi apoi a înclinat capul, părând să analizeze înfăţişarea lui Belle.

— Hmmm. Ţi-ar prinde bine o vizită la coafor. Mă ocup eu de asta. Dar acum să-ţi dau veştile bune.

— Păi, chiar mi-ar prinde bine aşa ceva, a spus Belle abătută, întrebându-se cum ar fi putut să o înveselească ceva.

— Pam-pam! Ascultă ce-am aflat. Harry şi-a amânat călătoria. O să aştepte până te faci bine ca să poţi merge.

I-a făcut cu ochiul.

— După ce i-am şoptit la ureche câteva vorbe bine alese, vreau să spun.

— O, Doamne, ce i-ai zis? a întrebat Belle, neştiind cum ar fi trebuit să primească vestea asta.

— Să zicem doar că i-am amintit de o mică indiscreţie la care am fost martoră.

— L-ai şantajat?

Belle era oripilată.

Gloria a zâmbit mulţumită de sine.

— Doar puţin de tot.

— Dar o să mă deteste.

— Sigur că nu. O să mă deteste pe mine. Diferenţa e că mie nu-mi pasă deloc.

Belle a întors privirea, complet neconvinsă şi sigură că omul avea să-i poarte pică.

— De fapt, a reuşit să aranjeze o întâlnire cu comisarul districtual din Mandalay, aşa cum a promis. Este acolo de un car de ani, iar, dacă cineva ştie ceva, el e omul potrivit. Spune frumos mulţumesc.

Belle a reuşit să mai zâmbească vag o dată. Tipic! Sigur că Gloria nu voia să audă nimic despre ce se întâmplase. Belle se tot gândea la Oliver şi îşi dorea să stea de vorbă cu el.

— În orice caz, aşa cum am spus, trebuie s-o şterg.

S-a aplecat să o sărute pe Belle pe obraz.

— Pa, draga mea. Să te faci bine cât mai repede.

Şi apoi, a traversat camera într-un nor de parfum de iasomie, trandafir şi santal. Chanel No. 5, s-a gândit Belle luând romanul pe care cineva i-l lăsase cu amabilitate. *Crimă la vicariat*, de Agatha Christie. A citit câteva minute, dar îi era greu să scape de imaginile îngrozitoare din minte. Când a pus cartea jos, o foaie de hârtie a căzut şi a aterizat pe cuvertură. A luat-o şi a citit-o, apoi, înghiţind în sec, a rupt-o în bucăţi. Nu trebuia să se lase afectată. Şi cu toate că voia să-l vadă, nu era cu putinţă să facă din nou aceeaşi greşeală. Oliver îi transmisese dragostea lui şi spera că avea să treacă peste încercarea cumplită. Îşi

exprimase dorinţa ca ea să se facă bine cât de curând şi îi propusese apoi să se întâlnească la un pahar. În urma masacrului, Belle se simţea vulnerabilă, de parcă şocul o zdruncinase şi orice sentiment de nesiguranţă pe care încercase atât de mult să îl ascundă îi scăpa acum de sub control. Avea mare nevoie de un prieten, dar acesta nu putea fi Oliver. Pur şi simplu, nu putea fi el.

Îşi amintea acum din ce în ce mai multe, retrăind groaza paralizantă pe care o simţise, crezând că bărbaţii aceia aveau s-o atace. Teama asta i se cuibărise în stomac şi o ţinea mereu în tensiune, devenise o parte din ea, inseparabilă de propria persoană. Şi-a apăsat mâna cu putere pe burtă, ca şi cum ar fi vrut s-o scoată afară cu forţa, dar nu a reuşit decât să se sufoce şi să icnească. În cele din urmă, a reuşit să aţipească de epuizare, dar apoi a auzit nişte câini lătrând pe stradă, iar uşa s-a deschis din nou. A închis ochii, dar i-a simţit prezenţa chiar înainte de a fi condus în cameră.

— Bună, Edward, a spus ea, deschizând ochii. Poţi să tragi draperia de tot? E o rază de lumină. E prea puternică.

— Rebecca aştepta să te vadă, dar mă tem că am abuzat de putere. A spus că se întoarce mâine.

El a tras draperia şi s-a aşezat pe un scaun pe care-l trăsese aproape de pat, apoi a luat-o de mână şi a mângâiat-o.

Ea l-a privit cu atenţie.

— Spune-mi, te rog, ce s-a întâmplat cu copilaşul? Trebuie să ştiu.

— Credem că am găsit o bunică. Promit că o să-ţi spun sigur când găsim persoana potrivită.

Ea a dat din cap.

— Ce-au însemnat toate astea, Edward? De ce s-a întâmplat?

El a zâmbit înţelegător.

— E oarecum complicat, dar o să încerc să simplific, deşi tu chiar n-ar fi trebuit să fii amestecată.

Belle spera că nu o să-i spună şi el că a fost o prostuţă, dar cum el nu a spus nimic, a încercat să se gândească la vorbele lui. Se părea că totul începuse la docuri. Sute de muncitori indieni angajaţi să încarce şi să descarce marfa intraseră în grevă pentru salarii mai mari, iar birmanii fuseseră angajaţi ca să spargă greva. După ce s-a terminat greva, birmanii au fost concediaţi. Aceşti bărbaţi erau însoţiţi la muncă de soţiile lor, care cărau prânzul în coşuri şi care merseseră mult pe jos ca să ajungă acolo. Când birmanii au fost concediaţi, indienii au făcut greşeala să râdă de ei în faţa soţiilor lor, umilindu-i. Tot acest domino s-a lăsat cu scandal, indienii au fost ucişi şi aruncaţi în râu. S-a împrăştiat zvonul că nişte indieni îi tăiaseră sânii unei femei birmane, ceea ce a mobilizat mii de birmani să-i omoare pe toţi indienii întâlniţi în cale. Din nefericire, existau deja resentimente între ei, pentru că veniseră prea mulţi indieni din satele sărăcite, iar birmanii îi priveau de sus, ca şi cum ar fi fost nişte paraziţi.

— Necazurile încă nu s-au terminat, spunea Edward. Au fost sute de victime şi acum populaţia indiană s-a baricadat şi nu vrea să mai iasă. Majoritatea magazinelor alimentare sunt ale indienilor, aşa că oraşul rămâne fără resurse de hrană. Pe lângă asta, muncitorii indieni sunt cei care strângeau dejecţiile din oraş, iar acum tot locul începe să duhnească îngrozitor.

— Ce veţi face?

El a oftat adânc.

— Cel puţin şapte mii de indieni s-au refugiat într-un vechi azil de nebuni. Aproape toate casele lor au fost distruse în timpul revoltei.

— Revoltă? Din ce-am văzut eu, a fost mai degrabă un masacru. Probabil sunt îngroziţi.

El i-a zâmbit întristat.

— Într-adevăr. Nu au fost numai crime, ci şi jafuri. Aşa că, pentru a evita o epidemie, o să-i punem la treabă.

— Sper că vor primi compensaţii pentru ce-au pierdut.

— Puţin probabil.

Belle s-a încruntat, dezamăgită deodată.

— Cu siguranţă nu e corect, nu?

El a ridicat din umeri.

— Nu avem posibilitatea să-i ajutăm mai mult de atât.

— Nici dorinţa, a spus ea, mirându-se şi ea de tonul aspru pe care vorbise.

— Ascultă, Belle, lucrurile sunt dificile acum şi sunt multe aspecte pe care nu le înţelegi.

— Atunci, fă-mă să înţeleg.

— Au existat întotdeauna tensiuni între rase.

— Şi a cui e vina? Noi i-am adus aici pe indieni şi acum nu ne interesează să-i protejăm.

— A fost alegerea lor să vină.

— Atraşi de promisiunea slujbelor şi a banilor, fără îndoială.

El a clătinat din cap, dar Belle era convinsă că avea dreptate. S-a uitat insistent la el şi, ştiind că probabil nu voia să spună mai mult, a schimbat subiectul.

— De ce îşi pictau birmanii semnele acelea ciudate

pe piept? a întrebat ea.

— Îi fac invincibili. Ei cred că semnele îi protejează ca o magie. Poate ai remarcat deja cât de superstiţioşi sunt.

Ea a dat aprobator din cap.

— Da, dar credeam că sunt budişti. Ştii… că iubesc pacea.

— Budism amestecat cu animism şi Dumnezeu mai ştie ce. Dar aici a existat dintotdeauna violenţă.

A oftat adânc.

— În orice caz, să vorbim de călătoria pe râu. Îţi sugerez insistent să pleci cu Harry de îndată ce te simţi în stare. Crezi că ai putea? Probabil vor mai fi tulburări în rândul civililor în Rangoon o perioadă lungă, iar tu, draga mea fată, ai suferit deja destul.

Avea dreptate. Suferise. Şi, cum îşi ratase şansa oferită de Clayton, ideea unei călătorii pe râu redevenise tentantă. După ce trecuse prin atâtea, avea să fie o uşurare să plece de acolo. Nimic nu avea să o scape de frica persistentă şi de imaginile care o chinuiau în continuare, însă cu cât se îndepărta mai mult de Rangoon, cu atât avea să se simtă mai bine. Şi-a amintit de sosirea ei în Birmania şi de felul cum fusese atrasă de poleiala vieţii în Rangoon, iar acum nu reuşea să-şi mai scoată din minte vocea lui Oliver. Avusese dreptate în atât de multe privinţe! Dedesubtul acestei aparente străluciri a lumii coloniale, se aflau tensiuni care aveau să devină mai pronunţate, iar când era vorba de dreptate, se făcea tare puţină dacă nu erai englez. De-abia dacă îndrăznea să se gândească la abuzul de putere, la lăcomia tot mai mare şi la prejudecăţile rasiale îngrozitoare, iar compasiunea ei pentru indienii deposedaţi o făcea să se întrebe dacă nu cumva

semăna cu Oliver mai mult decât crezuse până atunci.

33.
Diana, Cheltenham, 1922

Mă trezisem devreme ştiind că avea să se întâmple ceva special, însă nu-mi aminteam exact ce anume era. Dar apoi, transpirată şi încinsă, ah, da, mi-am dat seama. Acum, când privesc prin cameră, verificând ca totul să fie gata, îmi repet cuvintele de despărţire. Un mulţumesc solemn şi un adio fără lacrimi în ochi, sau o expresie plină de durere şi de regret? Deşi mă simt neliniştită, optez pentru solemnitate şi demnitate. Căci ştiu că aparenţele contează încă. Cufărul meu a plecat mai devreme, aşa că acum nu au mai rămas decât obiectele mele personale, frânturile care mă vor însoţi în maşina lui Simone: câteva obiecte de toaletă, oglinda mamei de argint, pastilele, stiloul Parker şi jurnalul. Nu e mare lucru scris acolo, dar mi-ar plăcea să încep din nou să scriu, dacă pot. Se pare că şi doctorul crede că m-ar ajuta.

De acum trebuie să folosesc numele meu de fată, Riley. Domnişoara Diana Augusta Riley. E plăcut. O despărţire de singurătate. Deşi încă n-am văzut casa cu ochii mei, Simone şi Douglas au mobilat-o deja şi, de bună seamă, sunt curioasă. Aştept cu oarecare nelinişte această schimbare în viaţa mea, aşa că mă apropii de fereastră şi pun mâna pe pervaz, sperând să o mai văd o dată pe Annabelle. Nu vor să fie martoră la plecarea mea, aşa că s-a făcut o înţelegere tacită cu doamna Wilkes să plece cu ea pe tot parcursul zilei. Aseară am stat pe patul fiicei mele şi i-am cântat un cântecel caraghios, care ştiu că-i place.

După o clipă, a început şi ea să cânte şi când am terminat am râs amândouă – nu sunt sigură de ce, dar râdeam de fericire. M-a lăsat să-i perii părul până când a devenit neted, apoi i-am urat noapte bună şi am sărutat-o pe amândoi obrajii catifelaţi şi moi. S-a uitat la mine într-un fel ciudat şi, când a încreţit fruntea, am simţit că ghicise cumva că aveam să plec. Dar momentul a trecut.

— Noapte bună, mami, a spus ea, iar eu m-am străduit să nu las lacrimile să-mi curgă pe obraji.

— Noapte bună, dragă, am răspuns mergând spre uşă. Somn uşor.

Şi apoi m-am îndepărtat în grabă de camera ei ca să nu mă audă plângând.

Cum o să îndur pierderea fiicei mele?

Nu pot răspunde. Nu încă. Şi adevărul este că nu ştiu. Aşa cum nu ştiu nici dacă procedez corect. Mintea mi se învârte într-o buclă fără sfârşit şi îmi spun că trebuie să mă gândesc la altceva. Aşa cum spune Simone, închid uşa după mine, cea veche, şi deschid uşa unei persoane noi. Trebuie să mă concentrez. E ceva ce trebuie să fac, indiferent de ce trebuie să sacrific sau de ce simt eu. Şi trebuie să-mi amintesc şi că fac asta pentru Annabelle.

Simone spune că nu va trebui vreodată să mă prefac faţă de ea. Fie şi numai din acest motiv, e o povară de care am scăpat.

Îmi lipesc obrazul de fereastră şi-i simt răcoarea plăcută pe piele. Suntem în iunie şi e o zi călduroasă şi senină; mă întreb dacă nu sunt îmbrăcată prea gros cu compleul şi fusta din pânză de in. Ating perlele de la gât şi mi se taie respiraţia când, dintr-odată, le zăresc. Două siluete. Annabelle şi doamna Wilkes care ies pe poarta din faţă. Annabelle ţopăie pe lângă

femeie, părând să nu-şi dea seama de ce urmează să se întâmple, iar doamna Wilkes merge grăbită, ca şi cum s-ar grăbi să plece. Ridic mâna ca şi cum i-aş face semn şi am un moment de chin teribil. Chiar facem ce trebuie? Îmi amintesc argumentele lui Douglas. Dacă vocea mă face să-mi rănesc propriul copil? Asta crede el că s-a întâmplat în Birmania? De asta insistă atât de mult să plec? Nu a spus-o niciodată clar, dar asta ar explica foarte multe lucruri. Mă uit la Annabelle cum dispare, dar nu plâng. E cel mai bine aşa. Nu-i sunt de niciun folos în starea asta, nici nu voi scăpa de sentimentul de vină pe care-l am tot timpul dacă rămân. O să-i fie mai bine cu Douglas.

Cineva bate la uşă şi Simone intră, purtând o rochie înflorată de vară pe sub impermeabilul crem, subţire.

— O să plouă azi? întreb.

Ea ridică din umeri.

— Se prea poate. Eşti gata?

Dau din cap şi mă mai uit o dată prin cameră. Adio, cameră, mă gândesc. Adio, parc. Şi în clipa aceea mă simt complet nefericită.

— Poţi să mă laşi câteva secunde?

— În regulă. Am parcat chiar în faţa porţii, aşa că durează doar o clipă să urcăm în maşină. Ai luat pastilele?

Îi arăt ceea ce sper că e mai mult decât un zâmbet şters şi mă stăpânesc.

34.

Vasul fluvial deţinut de compania Irrawaddy Flotilla şi pilotat de un scoţian era mai mic decât se aşteptase Belle, însă cabina de la clasa întâi era

plăcută şi confortabilă. După ce aflase cu uşurare de la Edward că fetiţă salvată de ea îşi regăsise până la urmă bunica, împachetase câteva lucruri şi se îmbarcase de cu seară. Edward îi povestise că numele copilei era Madhu, ceea ce însemna „miere”. Bunica ei trăia într-un sat nu departe de Rangoon, aşa că fetiţa putea să crească în siguranţă şi poate că nu avea să-şi amintească nimic. Dar cât de multe văzuse de fapt gâzuliţa aceea mică? Conştientă că nimic n-ar fi putut opri copilul să audă strigătele atunci când avuseseră loc crimele, Belle se forţa să nu-şi imagineze. Măcar fetiţa avea să fie îngrijită, aşa că ceva bun tot ieşise din asta, deşi Belle nu ştia cum avea să-şi revină ea însăşi.

Vasul fusese ancorat sub cerul fără stele, aşa că nu putuse vedea prea multe când s-a îmbarcat, nici nu o interesase prea mult. Deşi lumina felinarelor ce dansa pe suprafaţă apei era frumoasă, se simţea obosită şi abătută. Refuzând cocktailul oferit, se dusese la culcare, amintindu-şi ce-i spusese prezicătorul. Ei bine, avusese dreptate în privinţa călătoriei.

După un somn neaşteptat de odihnitor, a trezit-o zgomotul motoarelor şi, vrând să vadă râul la lumina zilei, s-a îmbrăcat în grabă. Pe urmă, în timp ce urca scările alunecoase de metal până sus pe punte, având şi mai multă grijă cu piciorul care încă o durea, a văzut că râul vast era învăluit într-o ceaţă aurie şi deasă. Bucuroasă că avea vechiul şal de caşmir al mamei ei, şi l-a înfăşurat pe umeri.

Când ceruse puţin timp liber, tenul de altfel roşiatic al lui Fowler se făcuse de-a dreptul vineţiu, silueta lui solidă se umflase şi mai mult decât de obicei, iar sprâncenele păreau în pericol să-i zboare

de pe faţă. Belle reuşise să-şi ascundă amuzamentul, în timp ce el sublinia cât de problematică era situaţia. Ea ştia deja că Gloria pusese o vorbă bună pentru ea şi că Fowler nu putea îndrăzni să o refuze, dar trebuia să se prefacă, rugându-l şi mulţumindu-i cu entuziasm când acesta a cedat în cele din urmă. El îi acordase mai puţin de trei săptămâni, iar ea spera să fie de ajuns.

În timp ce lua micul dejun – un amestec ciudat de tăiţei lipicioşi cu felii de pui şi un sos prea dulce –, se uita la cei câţiva pasageri care serveau masa. Un cuplu de afacerişti îmbrăcaţi elegant serveau un mic dejun englezesc, mai erau trei birmani solitari în haine tradiţionale şi o femeie birmană însărcinată, ce purta un *longyi* cu roz şi verde şi flori în păr. Aceasta i-a zâmbit amabil lui Belle, iar Belle a reuşit să-i răspundă cu un zâmbet discret. Puntea era presărată cu mese şi scaune confortabile de ratan, printre care erau aşezate ghivece cu palmieri magnifici, iar la prova un şir de şezlonguri de pânză erau la dispoziţia celor care voiau să stea la soare.

De fapt, ceaţa s-a împrăştiat în scurt timp şi, în timp ce se gândea la ziua următoare, Belle a remarcat că procedase corect detaşându-se de ea şi ceea ce se întâmplase în Rangoon. Cu o stare de spirit puţin mai bună în acea dimineaţă superbă, cu cerul albastru ca safirul şi cu lumina soarelui ce proiecta diamante strălucitoare pe apă, avea senzaţia pregnantă că această călătorie pe râu avea s-o ajute. Când un stol de bâtlani şi-a luat zborul, Belle l-a luat drept un semn prevestitor de noroc.

Vasul aluneca încet spre nord. Trecuse o oră, iar Belle găsea liniştea aceea mângâietoare privind cum lumina soarelui scotea în evidenţă adâncimile

întunecoase ale arborilor înalţi de dincolo de malul râului. Chiar şi iarba şi tufele de pe margini rămâneau nemişcate, iar Belle, uluită de aspectul atemporal al scenei, simţea că nervii ei zdruncinaţi se calmau. Din când în când, treceau pe lângă săteni care-şi vedeau de treburile zilnice, pregătind năvoadele, spălând hainele în râu şi lovindu-le apoi de pietre. Alţii găteau la foc deschis, în timp ce copiii lor semidezbrăcaţi se jucau în noroi, iar Belle s-a trezit zâmbind. Viaţa mergea mai departe aşa cum se întâmpla dintotdeauna.

O oră mai târziu, a apărut Harry, cu ochii sticloşi şi arătând cam şifonat.

— Te simţi bine? a întrebat ea.

— Am stat până târziu azi-noapte.

— Cafea?

El a dat din cap şi şi-a ridicat ochelarii pe nas.

Ea privea celelalte nave care treceau tăcute pe lângă ei. Mai întâi, o barjă enormă care, după cum spunea Harry, transporta ţiţei pentru Compania Petrolieră Burmah, apoi alta, încărcată cu cherestea pentru Corporaţia Burmah Bombay. Bărci de pescuit mai mici înaintau într-un ritm lent, iar Belle a văzut un vapor care trăgea un şlep, pe care erau legate două maşini. Nave de transport pline de mărfuri treceau în direcţia opusă: jad, boi, elefanţi gri-albăstrui, baloţi de bumbac şi saci plini de orez. Harry i le arăta pe toate, bucurându-se de rolul său de ghid, uitând de mahmureală.

— Nimic nu intră sau nu iese din Birmania fără să treacă pe Irrawaddy, a spus el.

Ea se întreba dacă era valabil şi în cazul surorii ei.

Ca şi cum ar fi simţit la ce se gândea, el a ridicat un deget.

— Aseară am vorbit cu casierul despre tine. Om de treabă. Îi place whisky-ul. Dacă vrei să discuţi cu el, o să fie liber pentru un pahar înainte de cină.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că speri să dai de urma unui membru al familiei tale.

Un stol de păsări mari şi negre a ţâşnit dintr-un copac aproape de marginea apei, iar Belle a privit cum o localnică purtând un batic roşu pe cap, ce folosea un *longyi* ca pe o bandulieră pentru a-şi ţine copilul, a ridicat capul urmărindu-le zborul.

S-a gândit la Oliver şi un val de părere de rău a străbătut-o, însă a respins ideea de a-l revedea. Îşi dăduse arama pe faţă şi era suficient, dar, simţind încă nevoia de a se descărca, i-ar fi plăcut să poată vorbi cu el. Să-i povestească tot. Singura persoană care ar fi putut s-o înţeleagă. Nu fusese niciodată aşa cu Nicholas. A clătinat din cap. Nu avea rost să se gândească la vreunul din ei. Între ea şi Oliver totul se terminase. Însă felul în care se despărţiseră încă o durea şi nu putea să vorbească sus şi tare despre asta.

Evitând strălucirea puternică a soarelui la amiază, şi-a petrecut restul zilei pe punte, citind sau cufundându-se în visare, privind forfota din râu, fluierând de uimire de câte ori vedea o serie de pagode pe malul râului. Uneori, zărea blana roşcată a unui câine sălbatic, dar, până acum, nu văzuse un leopard pătat, un urs malaez sau un babuin. Auzise că urşii malaezi se putea căţăra în copaci şi-şi făceau un cuib în care dormeau. Prânzul pe care l-a luat cu Harry a fost unul cu specific birman: o salată din frunze de ceai, urmată de ceva ce ei numeau *butterfish,* cu un orez foarte aromat. A observat cât de mult îi plăcea lui Harry să bea, şi asta o punea pe

gânduri. Nu păruse ahtiat după băutură când îl întâlnise prima dată la Rangoon, acceptând doar limonadă şi strâmbând din nas la gin. De fapt, acum avea o stare de agitaţie şi ea se întreba ce se întâmplase.

Pe măsură ce ziua se apropia de final, albastrul irizat al apei se făcea tot mai închis, malurile, luminate de soarele în scădere, luceau aurii şi cerul de-acum liliachiu transforma dealurile din depărtare într-un gri-albăstrui murdar şi întunecat. Pe punte s-au aprins lămpile şi, pe lângă mirosul sărat, de peşte, al râului, izul de ulei ars plutea prin aer. Râul părea puţin înspăimântător, de parcă vocile cântau în apă, cu toate că probabil sunetele veneau dinspre satele de pe mal. Cu ochii minţii, vedea sângele femeii moarte de pe podea, pe ea însăşi aplecându-se şi găsind copilaşul ascuns în pătură. Fusese o mamă curajoasă, care-şi protejase astfel copilul. Belle se oprea de fiecare dată când începea să speculeze ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi găsit copilul.

Cu copilul în gând, se uita la oamenii de la bord adunaţi în grupuri, care se plimbau şi râdeau în timp ce primeau băuturi de la ospătarii îmbrăcaţi elegant, dar pe femeia însărcinată nu o vedea nicăieri.

Un bărbat scund, ce purta o cămaşă verde-închis cu un *longyi* ce avea un model discret, i-a zâmbit în timp ce se îndrepta spre ea. Belle s-a ridicat de pe scaun, dar el s-a înclinat şi i-a făcut semn să rămână pe loc. Când s-a aşezat pe scaunul din faţa ei, s-a prezentat drept casierul de pe navă şi a început să vorbească. Cu toate astea, vorbea engleza îngrozitor şi a fost nevoie de câteva încercări până să-şi dea seama că o întreba cu ce o putea ajuta. Simţind că se fâstâceşte, ea a privit în jur, sperând să-l zărească pe

Harry care să-i traducă, dar, când în sfârşit l-a văzut, acesta era adâncit într-o conversaţie cu un bărbat, având o sticlă de whisky pe jumătate goală pe masă, între ei.

După ce i-a explicat despre zvonul referitor la bebeluşul alb care fusese văzut cu un cuplu de birmani cu mulţi ani în urmă, casierul a clătinat din cap şi ea şi-a dat seama că totul se întâmplase cu mult timp înaintea lui. A reuşit însă să spună că un arheolog din Bagan ar putea şti ceva. Locuia acolo, într-o casă de odihnă a guvernului, şi lucra în Bagan de mulţi ani. Casa de odihnă era un loc special, căci fusese construită în 1922 pentru a-l găzdui pe Prinţul de Wales pentru vizita lui în Birmania, dar din nefericire el nu stătuse de fapt acolo.

Când Harry a venit până la urmă împleticindu-se, ea l-a întrebat dacă ar fi putut sta şi ea la casa de odihnă; el a dat aprobator din cap.

— Vom sta o noapte şi două zile în Bagan, a rosti el cu vocea cam neclară. E un loc minunat, cu diverse temple, unele aflate în ruină, aşa că sunt multe de văzut. Şi, în orice caz, vor trebui să realimenteze şi să facă aprovizionarea acolo.

Când au ajuns la Bagan o săptămână mai târziu, Belle se obişnuise atât de mult cu ritmul lent al vieţii şi cu rutina zilelor la bordul vasului, încât nu mai ştia ce zi era. Asta schimbase complet lucrurile. Amintirile ei se estompau puţin şi, cu toate că ştia că nu avea să uite niciodată, că *nu trebuia* să uite, încetase să se mai chinuie de una singură atât de des. Avea să dureze. Şi cel mai bun lucru pe care-l putea face acum era să vadă oraşul Bagan, să-l întâlnească pe arheolog şi să descopere tot ce putea.

Făcuseră deja o oprire de o noapte, unde echipajul realimentase, cu toate că mulţi pasageri rămăseseră la bord, inclusiv Belle şi femeia însărcinată care zâmbise din nou şi spusese „bună seara” într-o engleză aproape perfectă. Belle se bucura singură de aerul nopţii, ascultând muzica birmană cristalină ce plutea dinspre satul din apropiere.

La Bagan au coborât toţi.

Surprinsă de modul improvizat de debarcare, s-a uitat la casierul care o ajuta pe femeia însărcinată. Belle a acceptat apoi oferta lui de a-i căra valijoara pentru ca ea să poată să-şi croiască drum nesigură pe pasarela îngustă, care traversa cea mai noroioasă porţiune. Vasul, legat de un par înfipt adânc în pământ, se legăna uşor în apă.

Harry a însoţit-o cu căruţa trasă de cal pe un drum prăfuit până la casa de vacanţă. Ea privea structura generoasă, îmbrăcată în lemn, ce-i apărea în faţa ochilor, construită ca şi cum aparţinea comitatelor din Anglia, însă cu elemente orientale ici şi colo. I-a întâmpinat un valet birman care i-a condus într-o încăpere luminoasă, la recepţie, unde li s-a oferit un suc delicios de mango şi guava; el a explicat că în ultima vreme veneau tot mai mulţi vizitatori să vadă ruinele. După ce s-au cazat, i-a condus în camerele lor umbroase de la primul etaj.

După ce valetul a lăsat-o în camera ei, Belle s-a apropiat de ferestrele cu obloane, le-a deschis şi s-a uitat în grădina din faţă. Înconjurată din trei părţi de ziduri, toate acoperite din abundenţă de tufe purpuriu-deschis de bougainvillea, grădina era mică, dar liniştită. În mijloc, un firicel de apă indica o fântână, deşi părea neîngrijită şi neglijată. Păsările zburau dintr-un copac într-altul; briza care făcea

frunzele să foşnească nu era destul de puternică să ajungă în camera ei înăbuşitoare. Cu toate că-i plăcuse călătoria pe râu, şi-a dat seama că aceasta îi dăduse o senzaţie falsă de siguranţă. Aproape că uitase de ce venise aici. Acum era momentul să-l întâlnească pe arheolog, un anume doctor Walter Guttridge.

35.
Diana, Cotswold, 1922

Douglas stă lângă poartă şi văd că e aplecat, cu privirea în pământ, ca şi cum ar medita. Mă duc spre el şi se îndreaptă de spate, însă tot îmi evită privirea.

— Ei bine, îi spun. Asta e tot.

— Într-adevăr, răspunde el şi acum mă priveşte.

Mă uit în ochii lui frumoşi. Sunt nişte adâncuri întunecate de confuzie. Nu sunt aspri sau severi, ci mai degrabă pierduţi. Îl văd cum îşi reţine emoţiile – nu va fi o despărţire sentimentală. Mi-aş dori să-l îmbrăţişez, să mă cuprindă în braţe şi să regăsim ce am fost cândva. Dar nu se poate. Acele zile s-au dus. Se pricepe să se ascundă, iar acum soţul meu e atât de încordat, încât nu-şi îngăduie să aibă vreun sentiment.

Mă apucă de mână şi o strânge, apoi îi dă drumul şi păşeşte în spate. Fac întocmai ce aşteaptă el de la mine să fac: ies pe poartă fără o vorbă, fără să privesc înapoi şi fără să fac o scenă.

E o zi splendidă de iunie, cerul e extraordinar de albastru şi soarele colorează partea de sus a norilor în argintiu şi auriu. La început rămân tăcută când ne pornim la drum, neputând să vorbesc cu Simone, dar în cele din urmă mă relaxez. Trecem pe lângă diverse

zone înverzite încă presărate cu viaţă nouă, ziduri uscate ce străjuiesc drumul şi privelişti îndepărtate din regiunea Cotswold, unde câmpurile pline de oi se profilează pe fundalul pajiştilor în care caii împing cu botul în garduri. Facem două opriri la hanuri de pe marginea drumului ca să lăsăm maşina să se răcească şi să o alimentăm cu apă şi motorină. La una dintre opriri, Simone mă încurajează să cobor din maşină şi să iau puţin aer, dar rămân pe loc, aşa că îmi aduce ea o limonadă rece şi un sandvici pentru prânz.

Când facem în sfârşit la stânga, trecând pe lângă păduri adânci de ambele părţi ale drumului, apoi începem să coborâm dealul spre vale, unde se află satul Minster Lovell, simt cum mi se strânge stomacul. Dar după ce traversăm râul pe podul medieval, sunt surprinsă: nu mă aşteptam să fie atât de încântător. Deşi e îngust, străjuit de sălcii plângătoare enorme, râul curge liber şi, când o luăm la dreapta şi ne îndepărtăm de moară, trecem de cârciuma de pe stânga. Simone îmi arată cu degetul casa ei. Ca multe altele, şi aceasta are acoperiş de stuf – e o casă lungă şi îngustă din piatră gălbuie de Cotswold ce străluceşte în lumina soarelui, acoperită de glicină şi cu un şanţ în faţă. Observ că şanţul se întinde pe lungimea aleii pentru a transporta apa de ploaie şi că unele case sunt foarte apropiate, de fapt sunt lipite una de cealaltă. Simone îmi surprinde expresia de pe faţă.

— Nu-ţi face griji. A ta e separată şi e chiar la marginea satului, în vârful dealului.

Nu observasem panta uşoară, însă acum văd că urcăm şi mă simt uşurată că nu voi fi în mijlocul lucrurilor.

— Mai sunt doar două case după a ta, ambele

după colţ. E destul spaţiu între ele.

Abia aştept să-mi văd noua casă. Când Simone opreşte maşina, îmi arată o căsuţă frumoasă în spatele unui perete de piatră uscată şi, din câte văd, e înconjurată de grădini drăguţe.

Coboară din maşină şi apoi vine pe partea mea să mă ajute. Simt cum inima îmi bate mai tare, însă dorinţa mea de a vedea interiorul casei depăşeşte emoţiile de la început şi, în câteva minute, Simone descuie uşa din faţă şi mă conduce spre hol.

— Am aranjat mobila aşa cum m-am gândit că ţi-ar plăcea şi au fost puse şi draperiile, dar desigur că poţi să schimbi orice. Nu mă deranjează.

Îi zâmbesc, recunoscătoare pentru tot ce-a făcut.

Îmi arată casa şi trebuie să-mi reamintesc că e a mea, nu a ei. Sus, pe scara îngustă, în dreptul unui palier mic, sunt trei dormitoare şi o baie. Două dormitoare dau spre stradă, dar cu o grădină generoasă în faţă asta nu contează. „Dormitorul meu”, spune ea, „e în spate”, iar când păşesc înăuntru mă duc la una dintre ferestre. Din locul în care stau, văd grădina bogată şi bine întreţinută ce duce către pădurile dese mai îndepărtate.

Mă întorc spre ea, recunoscătoare.

— Mulţumesc.

— Ştiam că o să-ţi placă. Când m-am întors din Birmania după ce a murit Roger, trebuia să-mi găsesc liniştea şi am căutat peste tot.

— Ai găsit-o.

— Dar numai când am ajuns la Minster Lovell.

— Îmi place. Chiar îmi place.

— E un loc special. Mereu spun că liniştea de aici mi-a vindecat inima frântă.

Îi întind mâna, iar ea mi-o strânge.

— Am aranjat să fie adus cufărul tău aici. Şi, când rămân peste noapte, camera mea e una dintre cele două din faţă.

Coborâm şi încep să explorez salonaşul drăguţ cu şemineu mare, un colţ primitor cu un şemineu mai mic, o sufragerie şi o bucătărie mică care dă spre o cămară.

— Când eşti pregătită, spune ea, o să te duc acasă la doctor. Poţi să o iei la dreapta de aici şi să cobori spre biserică. Trebuie să treci doar de o casă aflată mult în spatele aleii şi pe urmă a lui e în dreapta, în capăt.

— Credeam că va veni el la mine.

— Dacă preferi, sunt sigură că va veni.

Dau din cap, simţindu-mă uşurată.

— Doamna Jones din sat vine să gătească şi să cureţe în fiecare dimineaţă. I-am explicat că ai fost bolnavă şi că ai nevoie de linişte, iar ea e o femeie cu capul pe umeri şi cred că nu va fi băgăreaţă. Tot ea face cumpărăturile, iar Norridge & Son se ocupă de livrările locale în camioneta lor Ford T special construită. E destul de comică, de fapt, arată ca o cutie dreptunghiulară pe roţi.

Mă cutremur, înfrigurată brusc. Deşi e iunie, după-amiezile târzii şi serile sunt încă răcoroase.

— E de ajuns să facem focul, spune Simone încurajatoare. Doamna Jones a pregătit unul aici în colţ, dar e unul şi în salon, şi în dormitorul tău. Şi a pregătit o supă-cremă de mazăre cu şuncă pentru cină. Deocamdată, ce zici de şalul tău de caşmir ca să te încălzeşti? Nu l-ai adus?

— L-am lăsat acasă. Annabelle se va bucura de el într-o bună zi şi vreau să aibă ceva de la mine.

Încerc din răsputeri să nu plâng gândindu-mă la

Annabelle.

— Trebuie să mă întorc la mine acasă să-mi iau lucrurile pentru noapte, spune Simone şi-mi atinge mâna. E bine aşa? Pot să mă duc mai târziu, dacă preferi.

Îi spun că e în regulă şi, cât e plecată, mă gândesc la casa noastră. După ce i-am spus noapte bună lui Annabelle aseară, l-am văzut pe Douglas. A fost mai blând atunci decât dimineaţă, când am plecat. A venit la mine în cameră şi ne-am ţinut în braţe o vreme care mi s-a părut îndelungată. Nu voiam să mă vadă plângând, aşa că m-am desprins din braţele lui şi mi-am şters lacrimile cu spatele la el. Desigur, el a desluşit mica mea şaradă şi şi-a dat seama că plâng. Iar când m-am uitat la el, am văzut că şi ochii lui erau trişti şi că îi tremurau mâinile.

Trag încet aer în piept. Inspir şi expir.

Acum sunt aici şi sunt sigură că voi ajunge să cunosc fiecare colţişor al noii mele case, la fel ca fiecare fir de iarbă din grădină. E un gând straniu de reconfortant. Poate într-o zi voi cunoaşte şi satul. Lumea de dincolo de fereastra mea nu-mi mai pare deodată atât de superficială, iar legătura mea cu ea nu mai este atât de fragilă. Simone avea dreptate: locul acesta are ceva special, dar preţul pe care-l plătesc este foarte mare şi, mai mult decât orice, îmi doresc să fi putut veni cu Annabelle.

36.

Prima întâlnire a lui Belle cu arheologul Walter Guttridge a fost memorabilă. Nu se aşteptase ca el să fie, ei bine… atât de mare – avea aproape doi metri – şi era trecut de şaptezeci de ani, avea părul lung şi

încâlcit şi pielea bronzată, care-i scotea în evidenţă ridurile adânci din jurul ochilor. Judecând după aspectul lui, era încă sprinten, dar avea un obicei ciudat de a se trage de urechea stângă când vorbea.

— Conducerea de la British Museum m-a trimis aici în 1905, a spus el cu o voce puternică şi stridentă, după ce Harry le-a făcut prezentările, iar el a acceptat să o ia pe Belle cu el în dimineaţa aceea.

— Un adevărat şoc cultural, din câte bănuiesc.

El a dat aprobator din cap.

— Guvernul hotărâse de curând să păstreze şi să întreţină Bagan. De peste treizeci de ani prospectez zona, fac recomandări, supraveghez renovările şi aşa mai departe.

Mergeau şi vorbeau, în timp ce el o conducea pe aleile prăfoase spre sat, trecând pe lângă pâlcurile înalte de bambus, bananieri sălbatici şi secrete ale pădurii dese din depărtare. Harry plecase cu un pretext legat de muncă ce trebuia rezolvat urgent, aşa că Belle rămăsese singură cu omul acesta cât un urs, care părea atât de nelalocul său printre birmanii mici, dar pe care totuşi toţi păreau să-l respecte. El le vorbea pe limba lor, dând din cap şi râzând când răspundeau.

Belle a ridicat ochii spre el.

— Îi cunoaşteţi pe toţi?

— Cum spuneam, sunt aici de multă vreme.

— V-aţi mai întoarce vreodată acasă?

— Aici e acasă.

— Chiar şi când o să vă pensionaţi?

— Nu am de gând să mă pensionez vreodată. Voi continua să trăiesc şi să muncesc, iar la final o să dau colţul. Aici.

— Casierul spunea că s-ar putea să vă amintiţi o

poveste despre un bebeluş alb însoţit de un cuplu de birmani în drum spre Mandalay.

— Îmi amintesc foarte bine. În 1912, nu-i aşa?

— De fapt, 1911.

— Foarte curioasă treabă a fost… la acea vreme.

— Şi aţi văzut chiar dumneavoastră bebeluşul?

— Ah, nu. Trebuie să-l fi văzut asistentul meu.

— El e aici?

— O să fie. E pe drum, se întoarce de la Mandalay. Are familia acolo.

— Sper să se întoarcă înainte să plec eu.

Când au ajuns, au privit în jur prin sat. La prima vedere, părea alcătuit doar din case de lemn, cu pereţii construiţi din bambus împletit în modele complicate.

— Sunt din bambus? Pereţii?

— Palmier *toddy*, de fapt. Ferestrele sunt acoperite cu rogojini din bambus.

Prima casă, ascunsă printre copaci, construită pe piloni şi cu acoperiş de stuf, părea primitoare. În faţă şi într-o parte, într-o incintă îngrădită, o femeie mătura pe jos, un copil se juca fericit cu mingea şi câteva găini pipernicite ciuguleau de pe solul prăfuit. În spate, două capre pestriţe erau legate de un par şi un câine moţăia la umbră.

— Cu ce se ocupă oamenii? a întrebat ea.

— Cultivă pământul, pescuiesc. Fac unelte pentru ferme şi năvoade, funii, vele. Iar unii fac produse decorative lăcuite pe care le vând pelerinilor când vin în vizită.

Ea îşi dăduse seama că Guttridge era surd de urechea stângă, cea de care se trăgea mereu ca şi cum o încuraja să funcţioneze din nou, aşa că încerca să meargă mereu în dreapta lui. Au trecut de trei

călugări desculţi, în veşmintele de culoarea şofranului, urmaţi de doi băieţaşi care ţineau castroane în mâini. Belle l-a întrebat despre ei.

— Între şapte şi treisprezece ani, băieţii trăiesc împreună în mănăstiri pentru perioade diferite. Cei care rămân formează legături puternice, devin un fel de familie.

— Toţi băieţii trebuie să facă asta?

— Toţi birmanii budişti devin călugări novici timp de cel puţin câteva săptămâni, unii vreme de câteva luni, alţii chiar vreme de ani întregi, mai ales dacă nu au familie.

— Şi mai pot pleca de acolo?

— Desigur. Se pot întoarce oricând la o viaţă normală sau pot rămâne acolo în calitate de călugări.

— Şi castroanele le folosesc pentru a aduna mâncare?

— Da. Nu pot mânca decât ceea ce primesc. Uneori e doar orez. Ei cred că viaţa include întotdeauna un element de suferinţă, iar cauza suferinţei este dorinţa. Ca să pui capăt suferinţei, trebuie să renunţi la dorinţă şi la ataşament. De aceea duc viaţa asta simplă.

Belle se gândea la vorbele lui. Cu siguranţă, dorinţa ei de a fi cu Oliver îi adusese în final suferinţă, însă, în ciuda acestui lucru, oare viaţa nu era alcătuită din lumini şi din umbre? Şi nu putea să nu se gândească la faptul că ar prefera să înfrunte provocările unei astfel de vieţi, cu toate urcuşurile şi coborâşurile ei, decât să ducă o existenţă mediocră. Pe de altă parte, era tânără şi ştia că avea multe de învăţat.

S-a oprit să se uite la o femeie frumos îmbrăcată, care purta un *longyi* cu un şal tradiţional, având

lănţişoare aurii la gât şi la încheieturile mâinilor. Ghemuită pe pământul tare, zdrobea lemnul pe care avea să-l amestece apoi cu apă ca să facă pasta de *thanaka*. Cu sfială, i-a întins o bucată şi, dând din cap de câteva ori, a încurajat-o pe Belle să încerce. Belle a netezit puţină pastă pe mână, dar aceasta s-a uscat repede în căldura înăbuşitoare şi a început să simtă că o mănâncă pielea.

La o mică răscruce de drumuri, un indian aştepta cu un cal legat de o trăsură sau ceva ce arăta mai degrabă ca o căruţă cu laturile deschise şi acoperişul de stuf, în mod clar cu scopul să servească drept trăsură.

— Cu asta mergem?

Guttridge a dat din cap.

— Cea mai bună opţiune. Poţi să mergi pe jos, dacă vrei, dar o să fie îngrozitor de cald.

Când au ajuns la vehiculul cu înfăţişare ciudată, a ajutat-o pe Belle să urce pe o treaptă din spate şi apoi s-a urcat şi el în căruţă.

— Şi ce aveţi de făcut azi?

— Verific o stupă de pe partea opusă.

— O stupă?

— O stupă, numită uneori şi pagodă, este partea de sus a unei structuri imense, deseori având o încăpere specială pentru relicve. La apogeul Regatului Pagan, între secolele al XI-lea şi al XIII-lea, erau peste zece mii de temple budiste, pagode şi mănăstiri construite doar în aceste câmpii. Pe atunci se numea Pagan, acum e Bagan.

— Câte au mai rămas?

— Mai puţin de trei mii. O să le vezi pe cele pe care le-am restaurat în ultimii ani, folosind mai ales indieni ca mână de lucru, deşi nu a mers întotdeauna

bine.

A clătinat din cap.

— Din păcate, unele sunt prea degradate. O să le vezi crăpate şi distruse, ascunse sub vegetaţia care le sufocă. E drept, nici cutremurele nu le-au ajutat prea mult. E o minune că au supravieţuit atât de multe.

— Şi oamenii care trăiesc printre ele?

— Aşa cum au făcut dintotdeauna, deşi se zvoneşte că ar putea fi evacuaţi.

— Ce păcat! Îmi place ideea că viaţa de zi cu zi continuă în jurul acestor monumente.

Trăsura a pornit pe drumul denivelat, trecând pe lângă vaci şi oi pe ici, pe colo. Neavând arcuri care să atenueze zgâlţâielile, Belle era smucită, zdruncinată şi împinsă în timp ce vocea tunătoare a lui Guttridge se lupta cu scârţâitul puternic al roţilor de metal. Ea vedea stupă după stupă, de obicei de culoarea roşiatică a pământului pe care se aflau, arătând de parcă erau creaţii ale naturii, şi nu edificii construite de oameni.

— Şi ce fel de copaci sunt?

— Tamarini, pruni, mai ales *neem*, a spus el. Dar ca să înţelegi cu adevărat configuraţia, cel mai bine le vezi dintr-un balon cu aer cald. Eşti dispusă să încerci? Eu mă duc mâine. Ai timp. Asistentul meu se va întoarce mai târziu.

Belle s-a uitat spre cer. Era oară dispusă să încerce?

— A fost confecţionat în Anglia conform celor mai înalte standarde şi adus aici cu câţiva ani în urmă. A transformat complet tot ceea ce facem. Am instruit câţiva localnici să ne ajute, aşa că e cât se poate de sigur.

O clipă mai târziu, ea a dat din cap şi a început să

se simtă încântată. Ce avea de pierdut?

— Trebuie să fii pe câmp la cinci dimineaţa. Mergem mereu înainte să se ivească zorii. Ia aminte, când vei vedea soarele cum răsare deasupra câmpiei va fi o experienţă pe care nu o vei uita niciodată.

Auzind ciocănitul insistent, Belle s-a trezit într-un întuneric beznă, capul zvâcnindu-i încă de la orele petrecute în căruţă, în căldura nemiloasă din ziua precedentă. A bâjbâit după întrerupător, s-a uitat la ceas şi a văzut că mai avea doar cinci minute până să coboare în holul de la parter, la întâlnirea cu Walter Guttridge. Şi-a pus o pereche de pantaloni largi, o cămaşă albă cu mâneci lungi, şi apoi, ca un gând întârziat, a luat şi un pulover de lână. Era posibil să fie frig dimineaţa atât de devreme.

Guttridge o aştepta când a coborât scările.

— Eşti gata? a întrebat el pe un ton aspru, care nu accepta un dezacord.

Ea a dat din cap, dorindu-şi să fi avut timp de o ceaşcă de ceai şi regretând puţin că acceptase să facă asta.

Vizitiul trăsurii folosea o lanternă care abia dacă arunca o rază de lumină ca să se vadă poteca, deşi pentru Belle era un mister ce vedea el. Cu toate astea, a reuşit să-i ducă la locul stabilit, acolo unde privirea lui Belle a fost imediat atrasă de un coş de jar care ardea cu putere. În tăcerea înfiorătoare, cu excepţia focului ce trosnea, i-a luat ceva timp să-şi obişnuiască ochii cu câmpul întunecat. Treptat, a recunoscut forma unui balon uriaş întins pe pământ şi a văzut siluete neclare mişcându-se fără zgomot, în timp ce pregăteau balonul pentru zbor. Belle tremura şi, când gazul a fost aprins şi a pornit să vuiască, în vreme ce

balonul începea să se înalţe, simţea cum ceva bâzâie şi îi zvâcneşte în urechi. Coşul părea atât de mic şi de insignifiant. De bună seamă, nu era sigur, nu?

— Hai odată, a îndemnat-o Guttridge. E timpul să urcăm. O să-mi notez orice schimbări observ de când am urcat ultima dată, aşa că mă tem că nu voi fi prea vorbăreţ.

El a urcat primul, împreună cu alt bărbat. În timp ce-şi aştepta rândul, Belle se dojenea singură. Acceptă experienţa, îşi şoptea. S-ar putea să nu mai ai altă ocazie. A profitat de moment ca să se stăpânească, înainte ca un ajutor să se apropie cu un scăunel pe care ea a păşit ca să urce în coş într-un mod nu prea graţios – era bucuroasă că purta pantaloni. De acolo, a văzut că alţi cinci bărbaţi ţineau balonul pe loc trăgând de nişte funii lungi.

Guttridge i-a explicat regulile. Apoi coşul s-a zdruncinat puţin şi a început să urce, iar pe Belle a străbătut-o un fior.

În scurt timp, se aflau sus, deasupra Baganului, plutind în aerul rece şi liniştit. La început, când a văzut pământul învăluit în ceaţă, a fost dezamăgită. Însă ceaţa s-a disipat apoi, iar soarele s-a înălţat treptat, colorând vârful pagodelor şi a stupelor în nuanţe strălucitoare de roz şi auriu. S-a simţit încântată când a surprins întreaga dimensiune a câmpiei străvechi. Cu cât plutea balonul mai departe, cu atât vedea mai multe: fumul care se înălţa în rotocoale de la o fermă singuratică, mozaicul regulat şi îngrijit al câmpurilor, căruţele care arau deja, păsările care zburau şi liniştea întreruptă doar de sunetul clopotelor de la temple sau de lătratul unui câine. Nu se aşteptase să descopere liniştea atemporală plutind prin aer, pe deasupra întinderii

extraordinare a atâtor monumente antice. În depărtare, soarele strălucea oglindindu-se în apa râului Irrawaddy, transformând-o în nuanţe aurii şi argintii. Nu era o persoană religioasă, dar sentimentul pe care-l avea văzând toate astea nu putea fi descris decât ca unul mistic. Cuprinsă de senzaţia că viaţa însemna mult mai mult decât ştiuse vreodată, i s-au umezit ochii. Se simţea uşoară, transformată, de parcă locul ei era acolo sus, împărţind aerul cu păsările şi cu vântul blând. Părea de neînţeles cum putea lumea să cuprindă atâta frumuseţe extraordinară şi totodată atâta violenţă, însă ştia că avea să găsească o cale de a înţelege şi de a accepta aceste extreme.

Se simţea de parcă ar fi putut rămâne acolo zile întregi, dar până când Guttridge a terminat de notat în caiet tot ce descoperise, plimbarea era pe sfârşite.

Coborârea a fost lentă şi aterizarea, zdruncinată când au revenit pe pământ, coşul izbindu-se de câteva ori şi săltând pe teren. În afară de un uşor disconfort, Belle îşi petrecuse timpul zâmbind satisfăcută. De acum avea să trăiască altfel. Avea să nu se mai gândească la ce se întâmplase în Rangoon. Avea să privească totul cu alţi ochi şi să nu-şi mai bată capul cu ceea ce nu putea schimba. Nu se aşteptase niciodată să poată zbura într-un balon cu aer cald în unul dintre cele mai frumoase şi spectaculoase peisaje din lume. Dar o făcuse.

37.
Diana, Minster Lovell, 1922

Azi urmează să mă întâlnesc prima dată cu doctorul Gilbert Stokes. Ştiu puţine lucruri despre el, în afară de faptul că a fost doctor la Spitalul Radcliffe

din Oxford vreme de câţiva ani şi după aceea a lucrat la Ospiciul Radcliffe. Când mi-a spus Simone, probabil am pălit pentru că m-am îngrijorat foarte tare, însă ea m-a asigurat că acum e pe jumătate pensionat şi nu se interesează decât de pacienţii cu probleme aparte. Se pare că are o gândire foarte avangardistă, a studiat opera lui Sigmund Freud şi înţeleg că abordează tratarea anumitor afecţiuni prin discuţii. Nu ştiu sigur ce să cred despre asta şi, să fiu sinceră, încă nu sunt convinsă de metodă, căci cum pot fi discuţiile cu adevărat de ajutor?

Un aspect pozitiv: sunt îndrăgostită de căsuţa mea cu zidul de piatră uscată care o delimitează, cu stejarii înalţi aflaţi de o parte şi de alta şi cu acoperişul din ţiglă. Mă bucur şi că o parte din piesele mai mici şi, trebuie să spun, mai drăguţe de mobilier au ajuns de la casa noastră din Cheltenham: măsuţa crem de toaletă a mamei, o comodă micuţă, din camera copiilor, veioza mea preferată de la Tiffany, o măsuţă semicirculară şi fostul birou al mamei cu sertăraşul secret.

Am angajat un grădinar care să tundă iarba şi să cureţe buruienile, dar tânjesc după momentul când o să mă simt destul de bine să ies afară şi să mă ocup eu însămi de plantat şi de curăţatul crengilor. Încă nu cunosc satul, dar Simone spune că, dacă te plimbi prin curtea bisericii şi dai peste ruinele de la Minster Hall, apoi treci de ele, ajungi într-un loc splendid, pe malul râului.

Murmurul brusc de voci ajunge la mine de afară, deşi nu pot să-i văd pe Simone şi pe doctor. Probabil stau pe verandă, unde nu-i zăresc, aşa că aştept până când intră în casă. Când ajung în salon, mă miră ce văd. Gilbert Stokes nu e aşa cum mă aşteptam să fie.

Credeam că medicii psihiatri sunt slabi şi alunecoşi, încercând mereu să te prindă în capcană cu vicleniile lor, dar acesta e un bărbat rotofei, prietenos, cu ochii albaştri şi blânzi şi o chică de păr uimitor de alb.

Îmi întinde mâna. O strâng şi nu mă pot abţine să nu zâmbesc. Îmi acoperă palma cu cealaltă mână şi strânge uşor.

— Doamnă Hatton. O reală plăcere.

— Bună ziua, răspund eu. De fapt, sunt domnişoara Riley acum, dar te rog să-mi spui Diana.

— Scuze. A fost greşeala mea.

Simone dă să iasă din cameră.

— Pregătesc ceaiul, spune ea zâmbind.

Dau din cap. Am aranjat totul dinainte. E o mică şmecherie ca să pot să-l măsor de una singură pe doctor şi, cu un zâmbet crispat, să mă măsoare şi el pe mine.

— Luaţi loc? întreb şi arăt către scaunul de lângă fereastră.

Mă aşez în partea opusă, ca să văd grădina din faţă. El îşi întoarce scaunul spre mine.

— Vreau să fiu sigur că înţelegi faptul că acest proces poate fi relativ lent, dar eşti liberă să te răzgândeşti în orice moment.

Dau din cap.

— Stăm doar de vorbă. Am dreptate?

Ochii lui sclipesc şi îmi zâmbeşte cu căldură.

— Într-adevăr.

Cum am spus mai înainte, nu înţeleg cum vorbitul poate să ajute, dar dau din cap şi apoi, auzind şuieratul ceainicului, întorc capul spre uşă, întrebându-mă dacă ar fi nepoliticos să mă duc s-o ajut pe Simone.

Ca şi cum ar simţi la ce mă gândesc, el spune:

— Mergi s-o ajuţi pe prietena dumitale dacă vrei, iar eu rămân impresionată.

Poate că dincolo de înfăţişarea lui jovială se ascunde o minte foarte ageră şi receptivă, iar, dacă se dovedeşte a fi bun, pot să accept acest lucru. Şi cred că, dându-mi voie să plec, mi-a dispărut nevoia de a pleca, aşa că în loc să mă ascund în bucătărie rămân pe loc. În timp ce mai vorbim puţin despre sat şi îmi povesteşte despre casa lui aflată aproape de biserică, simt că mă relaxez. Este ceva atât de încurajator în prezenţa lui, încât sunt puţin dezamăgită când Simone se întoarce cu tava şi nu-l mai am doar pentru mine.

După ce servim ceaiul şi mâncăm biscuiţii, el se şterge la gură cu şerveţelul, apoi se ridică de pe scaun.

— Aşadar, dacă eşti dispusă să devii pacienta mea, Diana, putem începe săptămâna viitoare şi putem avea două şedinţe: una, lunea şi alta, vinerea. Ambele la zece. Cum ţi se pare?

Mă ridic şi eu.

— Mulţumesc, domnule doctor Stokes. Mi-ar plăcea.

Şi după ce-l conduc şi rămân pe verandă, câtuşi de puţin îngrijorată că sunt afară, aproape chiar în grădină, mă surprinde şi pe mine cât de serios am vorbit.

38.

Cu puţin timp înainte de ora cinci, ziua a început să se răcorească şi, având o oră liberă înainte de întâlnirea cu asistentul lui Guttridge, simţind nevoia să-şi ocupe timpul cu altceva, Belle a decis să iasă din casa de odihnă şi să pornească singură la o plimbare.

Cum vasul nu urma să plece mai devreme de ora opt, avea destul timp, aşa că a băut un pahar cu apă şi şi-a strecurat nişte bomboane mentolate în buzunar.

Briza delicată mai atenua căldura şi, mergând pe la umbra copacilor înalţi, cu coroane bogate, reuşea să stea cât de cât la răcoare. Urma poteca galbenă şi prăfuită, ascultând scârţâitul propriilor paşi şi alegând să o ia la dreapta la fiecare intersecţie, ca să poată la întoarcere să o ia mereu la stânga. Aproape că a călcat pe un gândac croitor, cu antene lungi, ornate cu canafuri, şi a rămas o vreme privindu-l cum înaintează. A trecut pe lângă aceleaşi case de mai devreme, numai că acum locuinţele erau mai animate, căci familii întregi stăteau la umbră, în mirosul de sos de peşte şi de ceapă prăjită pe plitele cu jar de afară. Lumina care dansa printre copaci proiecta desene mişcătoare pe pământul uscat şi toţi păreau atât de fermecători şi de binevoitori, încât Belle le făcea cu mâna, îndreptându-se apoi din ce în ce mai mult spre centrul satului.

În timp ce un câine prietenos îi călca pe urme, ea asculta ciripitul păsărilor şi se gândea la Elvira. Cum ar fi fost copilăria ei dacă ar fi crescut alături de o soră? Şi-ar fi împărtăşit secrete şi s-ar fi apărat una pe cealaltă, aşa cum făceau surorile? Sau ar fi fost rivale, prinse în certuri nesfârşite, căutând atenţie fără să se înţeleagă bine vreodată? Şi-o imagina pe Elvira mergând acum alături de ea, ţinându-se de braţ una pe alta, în timp ce-şi îndreptau atenţia către diferite plante şi râdeau prea tare de cine ştie ce prostie sau de un om pe care-l găseau caraghios. Sau discutau despre băieţi chicotind în şoapte după ce plecau părinţii lor la culcare? Părinţii lor. Cu un nod în gât, se gândea la cine ar fi putut fi mama ei…

A mers mai departe, adâncită în gânduri, fără să observe unde se afla, până când a privit în jur şi a văzut că lăsase în urmă şi ultima casă şi ajunsese într-o zonă cu vegetaţie de arbuşti. Vrând să scape de soarele încă încins, a luat-o spre zona cu copaci de după o stupă şi apoi, aşezându-se pe iarbă cu o bomboană mentolată în gură, privea alene la lumina slabă a după-amiezii târzii, cu doar o geană rozalie la orizont.

S-a uitat la ceas. Încă puţin. Sunetul domol al clopotelor de la temple plutea dus de vânt şi aromele frunzelor care veneau dinspre copaci se amestecau cu parfumul florilor albe şi frumoase ce creşteau din abundenţă. A închis ochii şi s-a sprijinit de trunchiul unui copac încălzit de soare. Se odihnea aşa de ceva vreme, ascultând un *cioc-cioc-cioc* al unui soi de ciocănitoare când, smulsă din reverie, s-a speriat de un geamăt adânc. A deschis ochii şi s-a ridicat repede în picioare. S-a scuturat, gata să plece, neştiind dacă mai apuca să se întoarcă la timp şi mustrându-se pentru prostia ei. Dar geamătul s-a auzit din nou, numai că de data asta mai chinuit. Cineva suferea cumplit şi, deşi avea mari îndoieli, sperând să nu era atrasă într-o capcană, Belle a decis să cerceteze de unde venea ceea ce auzea. Pe deplin conştientă de statutul ei ca femeie şi străină, într-o ţară pe care de-abia o înţelegea, nu avea idee ce lucruri bizare se puteau întâmpla. Fără a mai pune la socoteală şerpii veninoşi şi insectele care se ascundeau printre tufe. Cu grijă, a ocolit toată stupa, fiind atentă să nu păţească ceva, şi aproape că s-a împiedicat de femeia însărcinată de pe vas, care acum zăcea pe o parte cu picioarele strânse.

Belle s-a aşezat în genunchi şi s-a aplecat lângă

femeie.

— Te simţi bine? a întrebat ea. Mă duc să chem ajutoare.

Femeia a întins mâna care-i tremura.

— Te rog, nu. Nu pleca. Mi-e frică.

— Dar de ce eşti singură aici?

Femeia a icnit de durere înainte să poată vorbi din nou.

— Voiam să nasc copilul. A depăşit termenul. Dar trebuie să nasc pe vas, altfel soţul meu va fi furios.

Belle s-a încruntat. Era oare una din acele superstiţii ciudate de care auzise?

— Ce importanţă are? a întrebat ea.

— E un mare noroc să te naşti pe o barcă pe Irrawaddy. Am mai fost deja o dată pe râu.

— Unde e soţul tău?

— Lucrează la Secretariatul din Rangoon, dar nu a mai putut pleca a doua oară în călătorie.

— Şi ai venit singură?

Femeia a scos un vaiet cumplit.

Belle s-a ridicat în picioare.

— Trebuie să mă duc după ajutor. Nu ştiu nimic despre naşteri.

Nu a spus şi că ideea în sine îi provoca greaţă.

Femeia a arătat cu mâna la o geantă.

— Am adus turmeric să ung corpul copilului. Ca să alunge spiritele rele – şi trebuie să găsim şi un astrolog. Este unul pe vas. M-am asigurat înainte să plecăm.

— Crezi că rezişti până la vapor?

Femeia a întins o mână şi Belle a ajutat-o să se ridice, însă biata de ea s-a aplecat imediat de la mijloc, ţinându-se de burtă şi suspinând. Belle a ajutat-o să se aşeze la umbra unui copac, căci era clar

că nu avea să se întoarcă pe vas prea curând.

— Cum te cheamă? a întrebat Belle, ghemuindu-se lângă ea şi ţinând-o în continuare de mână.

— Hayma. Înseamnă „pădure”. M-am născut într-o pădure.

— Nu eşti din Rangoon?

— Nu, m-am născut într-un cătun mic, nu departe de oraş.

S-a aplecat din nou, cu faţa crispată, iar Belle a observat că femeia încerca să-şi înăbuşe un ţipăt.

Belle simţea cum frica o apasă în piept.

— Trebuie să chem pe cineva în ajutor, a repetat ea, uitându-se la ceas şi ştiind că de acum ratase întâlnirea, fiind totodată şi îngrijorată pentru Hayma.

— Te rog, te implor, nu mă lăsa singură.

Belle a acceptat şi, timp de vreo douăzeci de minute, femeia s-a liniştit. Părea mai calmă acum, când Belle îi ţinea companie. Dar în curând au reînceput contracţiile. Belle s-a uitat în jur, sperând să vadă pe cineva care ar fi putut să stea de veghe în locul ei. La început, locul părea pustiu, dar după o jumătate de oră a zărit o femeie care păşea solemn pe potecă spre sat cu un copilaş în spate. Belle i-a făcut semn să se apropie şi, între două contracţii, Hayma a reuşit să vorbească cu ea. După o clipă, femeia s-a răsucit pe călcâie şi a plecat în grabă.

— Se duce după ajutor, a spus Hayma.

Însă femeia nu s-a întors imediat şi, în timp ce Belle încerca să o liniştească pe Hayma, i s-a părut că în curând avea să se nască copilul. Îşi storcea creierii. Ce trebuie să faci cu un bebeluş? S-a scărpinat în cap, dorindu-şi să fi avut pe cineva cu care să se consulte, apoi, în sfârşit, femeia de mai devreme s-a întors cu ceva ce părea a fi o legătură mare de pânzeturi şi cu o

carafă cu apă. Oftând adânc de uşurare, Belle s-a ridicat în picioare.

Înainte să se nască pruncul, soarele începuse să scadă spre est, cerul devenise purpuriu şi apoi, dintr-odată, se transformase într-o pătură indigo catifelată, presărată cu lumina a milioane de steluţe. Belle simţea cum magia se stârneşte în pădure şi cum, în adâncul lumii lor cotidiene, viaţa părea profundă şi viscerală. Animată de nerăbdare, Belle îşi ţinea respiraţia. Şi apoi s-a întâmplat. Mirosurile puternice ale nopţii şi sunetul greierilor care cântau în forţă când fetiţa s-a născut, în cele din urmă, au adus un val de bucurie. Belle a privit o stea căzătoare şi a auzit lilieci foşnind în copaci, ca şi cum ar fi întâmpinat-o cu bucurie pe copilă – a înţeles că nu avea să uite niciodată acest moment. A rămas cu Hayma, ţinând-o de mână, şi a spus o mică rugăciune până când copila a scos primul ţipăt indignat. *Bravo, fetiţă!* şi-a zis Belle. *Fă-ţi vocea auzită*.

Pe urmă, şi-a luat la revedere fără tragere de inimă, însă a plecat ştiind că viaţa îi dăduse o ocazie extraordinară să echilibreze balanţa. Da, fusese martoră la moarte, la o moarte cumplit de violentă, moartea care avea să o urmărească toată viaţa, însă văzuse şi naşterea unei noi vieţi şi, mai presus de orice, de asta avea să se agaţe.

După ce a greşit drumul de câteva ori, protejându-şi capul cu mâinile de liliecii care zburau foarte jos şi sperând să evite şerpii care ieşeau de sub pământ în căutare de mâncare, s-a concentrat pe singura alee pe care şi-o amintea şi, în cele din urmă, a găsit drumul spre casa de odihnă. Era ora opt şi jumătate şi nici măcar nu era sigură dacă vaporul o mai aştepta.

A aflat în curând, căci prima persoană peste care a dat a fost Harry Osborne. Expresia lividă de pe faţa lui, în timp ce se plimba prin holul de la intrare, bombănind nervos, i-a spus tot ce trebuia să ştie. De îndată ce a văzut-o, a rămas nemişcat şi s-a încruntat.

— Ce oră afurisită ţi se pare asta?

— Îmi pare foarte rău, a spus ea încercând să se stăpânească, dar simţindu-se încă uluită de faptul că fusese martoră pentru prima dată la naşterea unui copil. Dar chiar nu a fost vina mea.

— Voi, femeile, sunteţi toate la fel. Aş vrea să nu fi acceptat niciodată treaba asta.

Şi-a muşcat buza, afişând o expresie de parcă spusese ceva greşit, apoi şi-a împins ochelarii mai sus, pe nas, cu un gest agitat.

Ea a simţit mirosul de whisky ce venea dinspre el şi s-a încruntat.

— Treabă?

El nu o privea în ochi.

— Adică… hmm… adică să te las să mă însoţeşti. În orice caz, ai ratat afurisita aia de plecare.

— Îmi pare foarte rău. A trebuit să ajut o femeie însărcinată. A fost…

Dar nu a reuşit să găsească vorbele cu care să înceapă măcar să transmită cât de uluitoare fusese prezenţa ei la venirea pe lume a unei vieţi noi. Şi cum, vreme de cel puţin câteva minute, se simţise ca şi cum exista numai bine în lume.

El a ridicat din sprâncene ca şi cum nu-i venea să creadă, dar nu a spus nimic.

— Şi acum ce facem? a întrebat ea.

El a oftat.

— Am reuşit să iau două cabine pentru noi, pentru mâine-dimineaţă.

— O, e minunat!

El a privit-o chiorâş.

— Încă n-ai văzut barca. Mă îndoiesc că o să mai spui că-i minunată. Slavă Domnului că putem ajunge la timp la Mandalay pentru întâlnirea cu Alistair Ogilvy, comisarul districtual. Dacă o ratai şi pe asta, numele meu ar fi fost compromis. Dacă ştie cineva ceva, atunci el e acea persoană. În orice caz, asistentul lui Guttridge e în salon şi te aşteaptă.

— Mulţumesc.

Deşi îi era sete şi şi-ar fi dorit să se schimbe de hainele prăfuite şi să se scufunde într-o cadă, totuşi s-a dus în salon. Din dreptul uşii deschise, a văzut că bărbatul aflat înăuntru stătea foarte drept pe una din sofale, dar s-a ridicat când ea a intrat în încăpere şi a observat că era micuţ, cu urechile mari şi părul cărunt şi sârmos.

Ea a zâmbit când el s-a înclinat uşor.

— Eu sunt Nyan, a spus el. Te rog, ia loc. Am înţeles că ai nişte întrebări pentru mine?

— Da. Îmi pare rău că te reţin.

— Că mă reţii?

— Că te fac să aştepţi.

El i-a zâmbit cât putea de dulce.

— Nicio problemă.

— S-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă. De fapt, în 1911, dar domnul Guttridge a spus că ai putea şti despre ce e vorba.

— Chiar mi-a explicat şi da, îmi amintesc. Eram casier pe acelaşi vas spre Mandalay şi eu am fost cel care a făcut problema cunoscută căpitanului.

— Deci, ce s-a întâmplat până la urmă?

— Nu prea multe. Pot să-ţi spun că era un bebeluş care părea european, însă cuplul care îl însoţea era

din Thailanda şi nu erau tineri. Cu toate că mi-am exprimat îngrijorarea, căpitanul nu a vrut nicio bătaie de cap şi a refuzat să se implice. Era un scoţian mocăit în pragul pensiei, dacă îmi amintesc bine.

S-a oprit, părând stânjenit.

— Te rog să mă ierţi. Am cel mai mare respect pentru numeroşii căpitani scoţieni devotaţi care au navigat pe râu de-a lungul anilor. Pur şi simplu, el nu făcea parte dintre ei.

— Aşadar?

— I-am luat la întrebări pe cei doi, care au pretins că bebeluşul era nepotul lor. Aveam îndoieli, însă am devenit şi mai suspicios când i-am rugat să repete povestea ceva mai târziu în aceeaşi zi. De data asta, au spus că mergeau cu copilul în susul râului la bunicii lui, care erau englezi. Au spus că nu pricepuseră întrebarea de prima dată, dar eu mă temeam că ceva nu e în regulă şi am decis să alertez autorităţile de îndată ce ajungeam în port, cu sau fără aprobarea căpitanului.

— Şi asta ai făcut?

El a dat aprobator din cap.

— I-am văzut pe cei doi coborând de pe vas, dar până să ajung la poliţia locală a fost prea târziu. Nu aveam puterea să-i reţin chiar eu, iar căpitanul s-a spălat pe mâini de toată povestea.

— Şi poliţia nu a investigat?

El a oftat.

— Ba da. La început s-a făcut o cercetare atentă a zonei înconjurătoare, dar cuplul dispăruse. Nimeni nu a recunoscut că i-a văzut. Dar eu ştiam de dispariţia unui copil dintr-o grădină din Rangoon şi mă temeam că bebeluşul fusese răpit. Vezi dumneata, era un articol din ziare, aşa că încă mai speram ca poliţia să

poată fi convinsă să extindă cercetările.

— Dar n-au făcut-o? a întrebat ea, simţind dezamăgirea.

— Nu. Mă tem că n-au făcut-o.

— Ştii cumva dacă bebeluşul era fetiţă?

— Da, era.

39.
Diana, Minster Lovell, 1922

Noi n-am fost niciodată oameni de la ţară. O spun pentru că mă adaptez foarte bine la viaţa la ţară, şi asta m-a surprins. Strămoşii mamei mele fuseseră cândva fermieri, aşa că s-ar putea să am ceva în sânge.

Nu a trecut mult timp, dar Minster Lovell e perfect pentru mine. Mi-e foarte dor de Annabelle; şi îmi lipseşte şi Douglas, dar nu atât de mult încât să fiu profund nefericită. Dorul e pus în umbră de faptul că pot să fac ce doresc fără să mă tem că aş deranja pe cineva. Le am pe Simone şi pe doamna Jones, care are un suflet bun, şi desigur că-l am şi pe doctorul Gilbert Stokes, care vine în curând pentru şedinţa noastră.

Deşi încă nu m-am aşezat pe o bancă în grădină, îmi place să las uşa din faţă deschisă şi să stau pe verandă. Dacă trece cineva, simt că intru puţin în panică, dar am învăţat să fac cu mâna şi să-mi aştern un zâmbet pe faţă. Astăzi, se simte mirosul de ploaie în aer, deşi soarele străluceşte – este atât de mângâietor acest aer proaspăt, încât merită să trăieşti pentru el. Ploaia îi va face bine peluzei, căci am trecut printr-o secetă lungă. În timp ce mireasma ierbii tăiate şi cea a florilor minunate de început de vară plutesc în aer, aştept să vină doctorul.

Stă înclinat într-o parte, iar capul îi este aplecat când îi zăresc chica albă pe fundalul pantei dealului. Dar când ajunge în vârf ridică ochii, mă vede şi îmi face cu mâna. Îi întorc gestul. Nu spun că nu am emoţii, dar e un om bun şi sunt optimistă.

După ce ne dăm mâna, ne aşezăm confortabil în salonaş, unde doamna Jones a lăsat o tavă de ceai şi biscuiţi. A plecat la piaţă acum, aşa că nu vom fi deranjaţi.

Nu pot să exprim cât de încurajată mă simt când spune că trebuie să-l anunţ dacă întrebările lui mă stânjenesc. Îmi făceam griji din cauza asta.

Aşa că, o vreme, vorbim despre copilăria mea. Nu-mi e clar ce vrea să-i povestesc, dar îmi spune că nu există un mod corect sau greşit şi că e doar o problemă de a avea un punct de plecare. După ce-mi sugerează să-i descriu cum era tata, inspir adânc şi expir încet ca să am timp să mă gândesc. Îmi amintesc cum mă încuraja tata să fiu „eu însămi”.

Problema a fost mereu că n-am ştiut niciodată cum să fac asta. Îmi exprim ideea şi când doctorul îmi zâmbeşte blând, încurajator, remarc lumina din ochii lui albaştri.

— Te îngrijorează faptul că nu ştii? întreabă el.

Îmi ronţăi obrazul pe interior, neştiind cât de multe e bine să spun, dar îmi amintesc apoi că acest om nu are de gând să mă trimită la Grange sau în alt loc asemănător. Îmi fac curajul la acest gând şi-i răspund că mă face să mă simt tristă.

— Şi poate singură? adaugă el.

Sunt neliniştită, mi se pune un nod în gât, aşa că mă uit în jos şi nu reuşesc să răspund. Îmi spune că mulţi oameni încep să înţeleagă cine sunt abia spre sfârşitul vieţii sau, mai realist vorbind, cine au fost sau

cine ar fi putut fi de la bun început.

Îmi înghit nodul din gât. Atâta vreme m-au făcut să simt că sunt irecuperabilă, că orice e în neregulă cu mine nu se poate vindeca. Acest doctor îmi dă puţină speranţă şi îl răsplătesc cu un zâmbet generos.

Îi spun că am crezut că vom vorbi despre ce s-a întâmplat în Birmania, dar, când mă întreabă dacă vreau să discut despre asta, clatin din cap.

40.

Harry a avut dreptate în privinţa ambarcaţiunii, şi-a zis Belle când se iveau zorii. Privea tăcută scena, dar înainte să reuşească să urce pe pasarela noroioasă, văzuse cât de aglomerată era. Familiile stăteau înghesuite, înfăşurate în şaluri şi în *longyi*, încă dormind pe punte, deşi majoritatea femeilor îşi împleteau deja părul şi-şi întindeau *thanaka* pe obraji. În timp ce mamele lor pregăteau micul dejun, câţiva copii se trezeau, clipind repede şi alungându-şi somnul de pe pleoape, părul des, drept şi ciocolatiu ridicându-li-se în dezordine pe cap.

Un grup de călugări stăteau la un loc, în timp ce Belle se întreba dacă se rugau. Se uita la soarele care răsărea, la cerul albastru-închis, cu fâşii subţiri de nori albi, şi la soarele incredibil de galben. O pasăre de un albastru regal, cocoţată pe balustradă, părea să privească şi ea înainte să-şi ia zborul. Câţiva bărbaţi îşi întindeau picioarele şi fumau. Unii se uitau la malul cenuşiu fără să vorbească, în cele câteva momente preţioase în care te poţi linişti ca să înfrunţi o nouă zi, când eşti încă parţial în lumea somnului, a viselor şi a uitării.

Alţii stăteau pe punte cu expresii încă nedumerite,

sprijinindu-se de sacii cu fructe şi legume, care făceau parte din încărcătură. Un strat fin de praf se aşternuse pe punte. Nu existau palmieri pitici în ghivece şi prin urmare nu era nici umbră, doar foarte puţine scaune de ratan de pe care puteau să privească lumea ce se perinda pe dinaintea lor. *Măcar am cabină*, şi-a spus Belle, *cu toate că ar fi putut fi distractiv să dorm sub scări, deşi cam inconfortabil*.

Ea şi Harry au fost conduşi la cabinele lor, iar Belle a adormit din nou de îndată ce s-a întins pe pat. Era încă devreme, dar, stârnită de emoţia naşterii la care asistase, avusese un somn agitat în seara precedentă.

Călătoria spre Mandalay s-a sfârşit repede şi, cu toate că nu a fost la fel de liniştită ca prima parte a drumului pe râu, a fost mai distractivă. În timp ce soarele strălucea pe punte, Belle s-a trezit absorbită de viaţa de zi cu zi a celorlalţi pasageri, care se desfăşura sub privirile tuturor. Era o mulţime zgomotoasă, mai degrabă veselă, oameni care păreau să ia viaţa aşa cum era, fără să se lamenteze, deşi, de bună seamă, Belle nu înţelegea dacă Harry nu îi traducea.

În timp ce stăteau aplecaţi peste balustradă şi priveau în jos la râu, Harry i-a explicat puţin şi istoria oraşului Mandalay. I-a povestit că, atunci când un rege nou prelua tronul, toţi potenţialii rivali trebuiau ucişi ca să împiedice ca altcineva să preia puterea. Când Thibaw, ultimul rege, fusese încoronat, cel puţin opt membri ai familiei sale, inclusiv copii mici, au fost eliminaţi într-un mod îngrozitor.

— Se spunea, povestea Harry privind către ea, că au fost legaţi în saci, apoi omorâţi în bătaie în timp ce

orchestra cânta ca să acopere urletele. După aceea, cadavrele lor au fost călcate în picioare de elefanţi.

— Doamne sfinte, a spus ea, îngrozită de gând. De-a dreptul barbar!

— Într-adevăr.

— Şi totuşi birmanii par nişte oameni atât de blânzi.

Harry a ridicat din sprâncene.

— Nu doar atât, dar când palatul regal şi împrejurimile au fost construite prima dată, mulţi oameni au fost răpiţi şi îngropaţi de vii sub ziduri ca să apere oraşul de spiritele rele.

Oripilată de idee, Belle nu se putea împotrivi unui presentiment copleşitor. Ce putea să se întâmple în Mandalay?

În ultima dimineaţă petrecută pe vas, văzuse un răsărit înflăcărat şi, în timp ce soarele strălucea în apă ca un fulger orbitor, Belle a închis ochii. Când i-a deschis, a văzut apa vălurită presărată cu nestemate argintii şi scânteietoare. Ceva mai târziu, când s-au apropiat de oraş, zeci de pagode aurii străluceau înălţându-se cu mândrie pe dealuri. Cum era posibil ca asemenea magie şi splendoare să existe alături de brutalitatea de care auzise şi la care fusese şi martoră?

Colibele de bambus ce străjuiau cheiul erau pline de oameni care sperau să vândă nimicuri când pasagerii aveau să coboare din ambarcaţiune. Belle s-a uitat către munţii îndepărtaţi de pe cealaltă parte a râului şi s-a întrebat dacă acolo fusese dus bebeluşul de pe vas.

Deşi se aflau în mijlocul mulţimii, şi-au croit drum printre pescari şi vânzători, apoi au străbătut rapid cu maşina străzile înţesate de lume. În curând, Belle era

cazată la hotel, unul dintre cele trei frecventate de oaspeţii englezi, după cum i se spusese. Era construit din lemn de tec, iar camera ei micuţă, ce mirosea a soluţie cu aromă de lămâie, era confortabilă şi avea o fereastră ce dădea spre Râul Roşu. Pe Belle o durea capul, aşa că a decis să rămână la hotel tot restul zilei.

Harry îi spusese că programase întâlnirea cu comisarul districtual la ora zece a doua zi dimineaţă, aşa că, după prânz, neavând altceva de făcut, Belle s-a întins în pat, în lenjeria intimă, şi a încercat să adoarmă. Însă gândurile despre masacru i-au invadat reveria, aşa că până la urmă a renunţat. Avea să se elibereze vreodată de tot ce se întâmplase? Se uita cum o şopârlă se căţăra în jurul uşii din faţa patului ei. Verzuie-maronie şi mică – probabil un exemplar tânăr –, se mişca în zvâcniri scurte, de parcă nu era sigură încotro mergea. Semăna puţin cu ea. Sunetele oraşului se estompaseră în căldura puternică a după-amiezii şi ar fi putut jura că auzise nişte paşi apropiindu-se pe coridor şi oprindu-se în faţa uşii ei. Apatică şi năduşită, dar şi iritată de ideea că cineva îi întrerupea odihna, nu s-a mişcat să se îmbrace. În orice caz, era sigură că încuiase uşa, aşa că oricine ar fi fost nu avea decât să plece. Se uita la uşă aşteptând, presupunând că un membru din personalul hotelului avea să vorbească. Dar în loc să audă o voce, s-a mirat să vadă mânerul uşii răsucindu-se aproape imperceptibil. Uluită, l-a privit cum se răsuceşte încă o dată.

— Cine e? a strigat în cele din urmă, aşteptându-se să-i răspundă o cameristă timidă.

Fără să audă ceva şi simţindu-se enervată, a pus mâna pe halat şi s-a dus să deschidă uşa. Nu a văzut pe nimeni în faţa uşii, dar s-a uitat în lungul

coridorului şi l-a zărit pe Harry exact când era pe punctul de a dispărea după colţ.

— Oh, tu eşti, a spus ea. Mă căutai?

— Scuze, eu…

— Harry, voiai ceva?

— Nu. Eu… m-am încurcat. Scuze. A fost greşeala mea.

Spunând asta, a dispărut după colţ.

Ea a clătinat din cap şi s-a întors în camera. Căldura îi făcea pe unii oameni să se comporte ciudat.

După ce i-a trecut durerea de cap, a ales să ia o ricşă şi să exploreze oraşul; străzile străjuite de copaci zumzăiau de viaţă. Deşi se simţea singură şi puţin tristă, mai ales în privinţa lui Oliver. Era o zi frumoasă şi voia să profite de ea.

A trecut de un templu, unde câteva călugăriţe cu capetele rase şi îmbrăcate în robe roz stăteau în genunchi şi se rugau. Pagodele şi statuetele de aur ale lui Buddha prezente pe aproape toate străzile se luptau pentru supremaţie printre casele englezeşti elegante, construite din piatră. Verandele de la etaj ale caselor erau susţinute de stâlpi uriaşi şi făceau umbră pasajelor care se formaseră sub ele. Apoi a văzut argintarii, ghemuiţi în curţi micuţe în faţa caselor lor de lemn, cu un foc într-un colţ, în vreme ce unelte din sacii de pânză erau întinse pe băncile mici de lângă ei. Belle se uita la lucrătura deosebită a obiectelor, de la bolurile enorme, destinate templelor, la elefanţii minusculi din argint şi la dragoni. Când a ajuns la zidurile imense ale palatului şi ale pavilioanelor sale, în prezent folosite de englezi pentru administraţie, iar camera tronului, pentru un club, a rămas cu gura căscată văzând cât erau de

mari. S-a uitat prin poarta deschisă şi a văzut culorile norocoase roşu şi galben peste tot, cu sculpturi bogate pe clădiri şi diverse modele deasupra uşilor.

Când a cotit pe o stradă, aproape de un templu chinezesc, a remarcat bazarul de mătăsuri şi a intrat să caute materiale. Preţ de o clipă, a rămas nemişcată, apoi a intrat mai adânc în interiorul bazarului, unde tarabele înghesuite erau pline de oameni. La început, s-a simţit bine, bucuroasă să fie acolo şi desfătându-se cu atmosfera, dar după câteva momente a început să aibă o senzaţie ciudată. Ceva nu era în regulă. Oare o urmărea cineva? Asta să fie? Se uita din când în când în urmă. Umbra unui birman tânăr chiar se furişa în penumbră de câte ori se întorcea? La început, s-a gândit că i s-a părut, dar treptat şi-a dat seama că aşa era. De câte ori se întorcea, zărea *longyi*-ul roşu şi cămaşa verde-deschis. Mai degrabă iritată decât cu adevărat înspăimântată de acest joc plictisitor de-a şoarecele şi pisica, a continuat să atingă mătăsurile delicate în timp ce vânzătoarele birmane drăguţe o urmăreau din priviri. La urma urmei, ce putea face omul acela în bazarul acesta aglomerat? Însă el o urmărea în continuare şi se oprea de câte ori se oprea şi ea. Se săturase de-acum. S-a întors pe loc şi l-a văzut acolo, îndrăzneţ şi privind-o direct. Poate o urmărea pentru bani? Avea de gând s-o jefuiască într-un colţ pustiu? Şi-a strâns geanta la piept şi a mers mai departe, întrebându-se care era cea mai apropiată ieşire.

Apoi a încremenit de spaimă.

Doi bărbaţi care rânjeau – bărbaţi răuvoitori, cu pielea închisă la culoare, acoperiţi de tatuaje negre – se îndreptau spre ea. Era o capcană? Ştia că birmanii credeau că tatuajele îi apărau de gloanţe şi de cuţite.

O căutau pe ea? Când s-a uitat la ochii lor îngustaţi, s-a simţit încercuită şi a privit în jur. Îi simţeau oare frica? Băiatul era încă în spatele ei, ceilalţi doi erau în faţă. În timp ce se întreba ce să facă, s-a gândit să le ofere bani, dar, când s-au apropiat şi au trecut de ea, au dat doar din cap, zâmbind în continuare. Ea şi-a pus palma de piept să se liniştească şi s-a simţit ruşinată că, doar din cauza pielii lor închise la culoare, a crezut imediat că erau periculoşi. Şi băiatul dispăruse. Îngrozită că devenise deodată cel mai rău soi de englezoaică, s-a mustrat că fusese bănuitoare. A tras aer în piept şi a luat-o în direcţia în care spera că se află ieşirea, întrebându-se dacă nu cumva totul fusese numai în închipuirea ei.

Preţ de un moment, zgomotele de fundal ale bazarului au părut că se estompează, devenind tot mai stinse, ca şi cum era departe. Acum era mai calmă şi se simţea ciudat de detaşată. Dar nu a ţinut mult. Deodată, sunetul s-a intensificat, ca şi cum cineva, într-un efort reuşit de a orchestra întregul bazar, dăduse volumul mai tare. Zgomotele care se ciocneau şi umpleau locul acela uriaş se amplificau din ce în ce mai mult. A simţit un val de panică. Era în pericol să se transforme în mama ei, prea îngrozită să stea afară? Când zgomotul a ajuns la un prag insuportabil, Belle a simţit că i se face rău. Vocile femeilor au devenit ţipete, un sunet oribil, de necunoscut, iar râsul bărbaţilor era răutăcios şi alarmant. Totul vibra de păcănitul şi zăngănitul banilor care treceau dintr-o mână în alta şi de prea multe voci. Simţea cum i se învârte capul. Vânzătorii, care fuseseră politicoşi până atunci, o hărţuiau acum, mulţimile grăbite treceau pe lângă ea, împingând-o şi îmbrâncind-o când se ciocnea de ei. Când a încercat să scape, s-a mişcat cu o

încetineală de coşmar. Toate amintirile masacrului îi reveneau în minte. Toate imaginile pe care încercase să le ascundă undeva şi care crezuse că se estompau păreau acum la fel de reale ca atunci când se întâmplaseră. Era ca şi cum ochii i se umpluseră de sânge. Sunete nefiresc de asurzitoare îi făceau capul să zvâcnească şi-i zdrobeau pieptul. Nu putea să respire şi toţi se holbau la ea.

Şi cu toate că simţea că leşină, a luat-o într-o goană nebunească gâfâind, fără să-i pese pe cine împingea sau lovea. Trebuia să se întoarcă la hotel.

Până să ajungă la hotel, atacul de panică trecuse. Poate căldura prea mare o făcuse să-şi amintească de masacru? Nu era sigură. Dar, fiind mai calmă acum, s-a apropiat de recepţie, unde tânărul de la tejghea i-a întins un plic.

— Domnişoară Hatton? a întrebat el politicos. E pentru dumneavoastră.

Surprinsă, s-a încruntat când i l-a luat din mână. Poate îl lăsase Harry pentru ea. Pregătiri, probabil?

Recepţionerul s-a înclinat şi i-a dat bună ziua, apoi a plecat capul să consulte registrul de programări.

La etaj, Belle a deschis plicul şi a exclamat când a citit conţinutul.

„Crezi că eşti în siguranţă în Mandalay?”

I s-a strâns inima. Era aproape identic cu biletul anonim pe care îl primise în Rangoon. Şi-a amintit de bărbatul eurasiatic pe care îl văzuse când pleca pe holul fetelor, la hotel, cu câteva clipe înainte să intre în cameră, şi că Rebecca i-a înmânat primul bilet. Oare îl adusese acelaşi bărbat? Dar de ce ar încerca oare cineva s-o sperie?

A coborât în grabă să întrebe cine lăsase biletul şi a aflat că fusese un bărbat înalt, eurasiatic, deşi

recepţionerul nu întrebase numele lui. Dar da, ar fi putut fi acelaşi bărbat. A simţit că i se face rău de furie, în timp ce urca scările.

Tulburată şi stingheră, se plimba prin cameră. Nu avea pe nimeni aici în afară de Harry, iar el nu era tocmai un prieten. Nu-i plăcea la Mandalay nici măcar un pic. A înţeles că cel mai bine era să se întoarcă în Rangoon de îndată ce era posibil. Avea să se întâlnească doar cu Ogilvy, comisarul districtual, aşa cum stabilise Harry, apoi avea să plece. Până acum, povestea cu bebeluşul alb de pe vas nu dusese nicăieri. De ce să mai piardă timp aici? În orice caz, timpul liber pe care îl obţinuse avea să se termine în scurt timp şi trebuia să revină dacă voia să-şi păstreze slujba. Sperase să o găsească pe Elvira şi să compenseze astfel ceea ce i se părea că lipsise din viaţa ei, dar nimeni nu fusese martor la cele întâmplate. Nu auzise decât nişte sugestii nebuneşti. A oftat învinsă şi a coborât în holul hotelului.

Când s-a sprijinit de tejghea şi a apăsat pe clopoţel, sperând ca recepţionerul să o poată ajuta să-şi ia bilet de tren spre Rangoon, Harry a apărut lângă ea. Ea i-a spus că avea să plece a doua zi, de îndată ce se întâlnea cu comisarul. Nu i-a pomenit nimic despre biletul anonim.

Lui Harry i-a căzut faţa, iar ea s-a mirat de cât de dezamăgit părea.

— Oh, dar am organizat în mod special ca mâine-seară să mergem la *pwe*.

— *Pwe*?

— E *zat pwe*, un spectacol de varietăţi, cum s-ar zice, cu dansuri însoţite de muzică instrumentală de percuţie, desfăşurate în aer liber. O să-ţi placă, îţi promit.

— Nu cred…

El i-a tăiat vorba.

— Ar trebui să mergi. Serios. Aş vrea să cunoşti pe cineva. E un vânzător de jad anglo-indian care ştie ceva despre un copilaş alb despre care se spune că ar fi fost răpit şi dus clandestin prin statul Shan în China.

— A spus când?

— Nu. Dar cred că ar trebui să vorbeşti chiar dumneata cu el. Vorbeşte engleza perfect. Vino cu mine mâine-seară şi o să te ajut cu trenul a doua zi. Ce spui?

Belle a ezitat.

— O să mă gândesc, Harry.

Întorcându-se în camera ei, a remarcat că unul dintre obloanele de la fereastră era uşor deschis şi o rază de lumină cădea în linie dreaptă pe podeaua lustruită de lemn. S-a dus la fereastră şi a deschis obloanele, iar camera s-a umplut de lumina soarelui. În baie, a observat că unul dintre robinetele de la chiuvetă picura. Fusese cineva în cameră? Poate femeia de serviciu? Pierdută în gânduri, s-a uitat la robinet, apoi a pus palma sub el şi a lăsat câteva picături să cadă şi să se adune. După aceea, a deschis robinetul de tot şi a umplut chiuveta, apoi s-a aplecat şi şi-a lăsat părul să cadă în apă.

După ce şi-a spălat şi şi-a uscat părul, a îmbrăcat o rochie proaspăt călcată. Îşi schimbase hainele de două ori pe zi de când venise aici – măcar hotelul avea o rezervă suficientă de apă caldă. S-a pieptănat, s-a dat cu ruj, apoi s-a plimbat prin cameră, gândindu-se la ce spusese Harry.

La început, fusese stăpânită de ideea de a o găsi pe Elvira, însă motivaţia îi dispăruse dintr-odată.

Devenise prea greu. Şi totuşi… Dacă această ultimă încercare avea să scoată la iveală ceva esenţial şi ea nu se deranja să se ducă? Şi-a trecut degetele prin păr, ridicându-l de pe scalp, ca să se usuce mai repede. Nu se putea decide dacă să se întoarcă în Rangoon sau să rămână şi să meargă la acel *pwe* cu Harry. Se certa cu ea însăşi şi ofta de frustrare, cântărind argumentele pro şi contra. Dar apoi şi-a dat seama: orice şi-ar fi spus altminteri, adevărul era că nu putea înceta căutările. Probabil nu avea s-o facă niciodată. Iar dacă abandona acum, asta avea s-o urmărească toată viaţa. Orice se întâmplase cu sora ei trebuia să ştie.

A doua zi dimineaţă, la ora zece, Belle a bătut la uşa sculptată în mod impresionant de la biroul comisarului. Un tânăr birman bine îmbrăcată a deschis uşa, s-a înclinat şi a condus-o înăuntru, întrebând-o dacă dorea ceai. Camera, văruită în alb, era scăldată în lumină. Ogilvy stătea cu spatele la ea şi părea să privească pe fereastra mare, pierdut în gânduri. Când s-a întors şi s-a îndreptat spre ea, a văzut că era un bărbat scund, cu umeri laţi, cu nasul mare şi ochii cenuşii zâmbitori pe faţa rotundă şi foarte roşie. El i-a dat mâna şi i-a făcut semn să ia loc pe scaunul cu spătar din faţa biroului din tec lustruit, spre care se ducea acum. După ce s-a aşezat confortabil, şi-a aprins un trabuc şi şi-a dres glasul.

— Aşadar, domnişoară Hatton. Omul meu a cercetat registrul de naşteri şi de decese.

— Şi?

— Păi, mă tem că nu sunt veşti bune. Sau poate sunt, depinde cum priveşti lucrurile.

— Nu înţeleg.

El a tuşit, după care i-a explicat că nu sunt consemnări oficiale că un bebeluş alb ar fi murit în Mandalay în ianuarie, februarie sau martie 1911.

— Aşadar, vezi dumneata, dacă sora dumitale a ajuns la Mandalay, se prea poate să fi fost în viaţă la sfârşitul lunii martie.

— Avea trei săptămâni când a fost luată. Ar fi putut fi luată drept copilul altcuiva aici?

— Dacă un cuplu de englezi – sau poate ar trebui să spun de europeni – a încercat să treacă cu copilul în regiunea asta, ar fi trebuit să înregistreze naşterea. Suntem stricţi în privinţa asta, deşi, îmi pare rău să spun, nu e imposibil să faci o înregistrare falsă dacă cunoşti anumiţi doctori.

— Şi nimeni nu a înregistrat vreun copil în perioada aceea?

El a oftat.

— O, au înregistrat. Trei copii s-au născut în ianuarie. Mă tem că toţi erau băieţi.

— Dar mai departe de regiunea asta? Poate la Maymo?

El a dat din cap.

— Suntem o comunitate mică aici, în Mandalay, iar aceea e şi mai mică, însă un om de-al meu a verificat şi registrul din Maymo. Nimic util, din păcate.

— Mi s-a spus că sunteţi aici de multă vreme şi aţi fi auzit dacă ar fi circulat vreo bârfă.

— Chiar aşa e. Şi din când în când auzi poveştile triste despre copii care dispar şi nu mai sunt văzuţi niciodată. În cele mai îndepărtate locuri din Birmania, deseori un copil rătăceşte şi se pierde. Şi, desigur, sunt destule animale sălbatice.

— O, Doamne, vreţi să spuneţi…

El a dat din cap şi s-a ridicat de pe scaun.

— Îmi pare rău că nu v-am putut fi mai mult de ajutor.

— Vă amintiţi de perioada în care a fost răpită sora mea?

Belle şi-a ţinut respiraţia când s-a ridicat, aşteptând răspunsul lui.

El a răsuflat zgomotos.

— O, da. În afară de orice altceva, s-a scris în toate ziarele. Toţi eram în stare de alertă aici, stăteam cu ochii în patru.

— A văzut cineva ceva?

El a zâmbit cu regret.

— S-au văzut multe. Niciun indiciu nu a condus către vreo pistă. Unele femei nu aveau nimic mai bun de făcut pe atunci. Puţină dramă le anima viaţa, şi nimic nu entuziasmează mai mult o femeie decât un copil pierdut.

Belle a întins mâna şi i-a mulţumit, dar a plecat cu sentimentul că ajunsese la capătul drumului.

În seara aceea, în drum spre *pwe*, Harry şi Belle au trecut pe lângă focurile mici de pe marginea drumului, în timp ce oameni zâmbitori se adunau în jurul lor, iar vânzătorii vindeau clătite cu nucă de cocos şi turte de orez prăjite. Mergând mai departe, într-o zonă în aer liber, unde se construise temporar un pavilion cu acoperiş din bambus, Harry a condus-o pe Belle spre o zonă mai liniştită, aflată în spate. Pavilionul avea o lungime de aproape nouă metri şi şase metri lăţime, o orchestră în faţă şi un spaţiu mare în mijloc, luminat de coşuri de jar în jurul scenei. Publicul zgomotos, aşezat în grupuri de familie pe jos, pe pături, părea exuberant când au apărut muzicienii.

La semnalul unui toboşar, o parte dintre dansatori au început să rostească o rugăciune către Buddha.

— E cel mai popular spectacol din Birmania, i-a şoptit Harry la ureche în liniştea de dinaintea începerii dansurilor şi, când a făcut asta, ea a simţit mirosul de whisky ce venea dinspre el.

S-a gândit un pic. Ceva nu era în regulă cu Harry, dar nu-şi dădea seama ce anume. Părea neliniştit, chiar agitat.

— Te simţi bine? a întrebat ea până la urmă.

— De ce nu m-aş simţi bine?

— Pari tulburat.

El şi-a trecut degetul pe sub guler.

— E de la căldură.

— Aş fi zis că te-ai obişnuit deja.

El nu a răspuns.

— Şi de cât timp eşti topograf? Pentru asta ai pornit în călătorie, nu?

— Da. Sper să ajung la Nagaland, aşa cum ţi-am mai spus.

Vorbea oarecum iritat, ca şi cum îl enerva că ea uitase asta.

— Mai spune-mi o dată, l-a rugat ea.

— Păi, naga sunt vânători de capete feroce. Despre asta întreabă toată lumea mereu.

— Şi asta nu te îngrijorează?

El a clătinat din cap.

— Nu prezint interes pentru ei. Şi, ca să-ţi răspund la întrebare, fac asta de douăzeci de ani. Voi fi acolo doar ca să prospectez terenul.

— Şi locuieşti aici tot anul?

— În Rangoon, cu Angela.

— Angela?

— Soţia mea, desigur.

Belle credea că e burlac şi s-a mirat de asta.

— N-ai spus niciodată că eşti însurat.

El s-a încruntat.

— Nu ştiam că trebuie s-o fac.

— Vreau să spun că am crezut că poate ai fi spus ceva mai devreme. Aveţi copii?

El a clătinat din cap.

— N-am fost binecuvântaţi.

— Nu o deranjează absenţele tale prelungite?

El i-a aruncat o privire întrebătoare.

— O sumedenie de întrebări.

— Scuze.

— Ei bine, adevărul e, dacă trebuie să ştii, că Angela ar vrea să se întoarcă în Anglia.

— Şi tu?

El a ridicat din umeri.

— Avem o problemă cu strânsul banilor.

Şi atunci, odată cu o bubuitură puternică, vedeta spectacolului a sărit pe scenă, îmbrăcat într-un costum colorat şi strălucitor, întocmai ca un prinţ de odinioară. A dansat mult şi febril, ca un gimnast, executând mişcări extraordinar de complexe, însoţit de tobe, gonguri şi oboaie.

— Astea nu se mai sfârşesc, a spus Harry când bărbatul a ieşit în cele din urmă de pe scenă în aplauze furtunoase. Nu se termină până la răsărit.

— Putem încerca să-l găsim pe negustorul despre care mi-ai povestit? a întrebat Belle, nerăbdătoare să meargă mai departe.

— Nu vrei să mai vezi?

— Îmi bubuie capul din cauza zgomotului.

— Nicio problemă. Locuieşte prin apropiere.

— Nu e aici?

Harry s-a încruntat.

— Ţi-am lăsat impresia asta?

— Uite, nu mai contează. Putem să mergem?

— Desigur.

S-au îndepărtat de grupul compact de oameni din spate şi s-au întors pe acelaşi drum, oprindu-se, în cele din urmă, în dreptul unei reţele de alei; acolo Harry a privit în jur, strâmbându-şi gura când într-o parte, când în cealaltă.

— Ne-am rătăcit? a întrebat ea, începând să simtă că ceva nu era în regulă.

Temându-se de un alt atac de panică, a ezitat.

El a clătinat din cap.

— Pare foarte diferit pe întuneric. Aş fi putut să jur că suntem în locul potrivit.

Când a păşit pe aleile mai înguste şi mai întunecoase, Belle şi-a amintit că Harry băuse. Măcar ştia încotro se îndreptau?

L-a urmat după o cotitură bruscă şi au dat într-o alee mai largă, ce semăna mai mult cu o stradă, unde el s-a oprit în faţa unei case dărăpănate ca toate celelalte.

— Cred că aici e.

A strigat în engleză şi i-a răspuns un bărbat, spunându-le să intre. Senzaţia lui Belle că ceva era în neregulă se amplifica şi acum şovăia.

Prin uşa deschisă, vedea o cameră mobilată simplu, cu rogojini pe jos şi o masă joasă, cu o lampă cu ulei care lăsa colţurile camerei în întuneric. O bucată de material, întinsă de-a lungul camerei şi agăţată de două cuie fixate în pereţi, împărţea spaţiul în două. Când ochii i s-au obişnuit cu lumina slabă, Belle a reuşit să distingă nişte obiecte pentru prepararea mâncării care erau stivuite pe o altă masă joasă. Nu părea să fie casa unui vânzător prosper de

jad.

Şi atunci l-a văzut şi pe bărbatul acela.

Avea ochii negri, o mustaţă groasă şi stătea cu picioarele încrucişate pe podea, purta o cămaşă neagră, simplă şi nişte pantaloni largi pe măsură.

— Nu, a spus ea, hotărâtă dintr-odată. Nu intru. Du-mă înapoi la hotel, Harry! Acum!

41.
Diana, Minster Lovell, 1923

Astăzi e o zi specială, fiindcă eu şi Simone ne pregătim să ne plimbăm pe alee, nu pe cea dinspre sat, ci mai departe, unde va fi linişte. Nu ştiu ce-mi va aduce ziua de mâine, dar sunt mulţumită de progresul meu. E suficient că sunt aici şi că am încredere în doctorul Gilbert. Oricine ar avea încredere într-un om ca el, nu-i aşa? Şi, după multe şedinţe în care am descusut anii ce s-au scurs, am început să-mi pun viaţa cap la cap. Acum lucrez puţin în grădină. Doar plivesc puţin şi curăţ crengile uscate, dar sunt atât de fericită, încât plâng de bucurie.

Nu pot lăsa uşile descuiate, nu încă, de teamă că ceva din afară s-ar putea strecura înăuntru şi îmi voi pierde sanctuarul. Doctorul Gilbert ar prefera să lucrez în grădina din spate şi să las uşa de acolo deschisă, ca să văd dacă se întâmplă ceva. Dar mă tem că ceva se va furişa înăuntru, invadând apoi fiecare colţişor al casei şi că nu voi fi destul de puternică să împiedic asta. Îi spun că e coşmarul meu să fiu lăsată singură şi neprotejată de ce e acolo, fără un refugiu.

Cu toate astea, îmi merge mai bine. Pe lângă faptul că mă încurajează să fac paşi mici în afara casei, îmi reduce şi numărul de medicamente pe care

le iau, iar eu cred că există o şansă reală ca într-o bună zi să mă însănătoşesc. Vorbesc despre toate cu doctorul, inclusiv despre ruşinea pricinuită de infidelitatea lui Douglas în Birmania. Până acum, n-am îndrăznit să destăinui acest lucru decât lui Simone; mereu mi-am spus să nu mă mai gândesc la asta. Dar cum poţi să nu te gândeşti la ceva ce e mereu acolo? În timpul mai multor întâlniri, doctorul Gilbert m-a încurajat să vorbesc despre cum m-am simţit. Ştiam ce simţeam, desigur: durere, furie, neputinţe. La început, n-am vrut s-o fac, mi se părea o slăbiciune să mărturisesc, dar, când am făcut-o în cele din urmă, am plâns întruna. Şi când totul s-a terminat şi mi-am şters ochii, ruşinea a dispărut ca prin farmec şi mi-am dat seama ce povară grea duceam cu mine.

Ca o lumină care s-a aprins în mintea mea, am ajuns să văd şi că ruşinea s-ar fi putut aşterne pe umerii lui Douglas, şi nu pe ai mei. Dar când locuiam în Birmania, dacă un soţ călca strâmb, se considera că e vina soţiei pentru că nu îşi făcea soţul fericit, iar dacă o făcea când ea era însărcinată, ei bine… aşa sunt bărbaţii. Nicio soţie nu vorbea vreodată despre faptul că se simţea rănită sau trădată.

Cel mai mult mă interesează, la acest proces, felul în care doctorul mă întreabă cum m-am simţit într-o anumită privinţă. Nimeni nu m-a mai întrebat până acum cum m-am simţit, nici măcar când eram mică sau, mai târziu, când mama a murit de gripa aceea cumplită. Deşi cred că părinţii mă iubeau în felul lor, fiind singurul copil, îmi petreceam cel mai mult timp cu dădaca. Mama nu mă alina niciodată când cădeam şi mă loveam la genunchi sau când eram bolnavă şi stăteam în pat. Nu o vedeam decât la ieşiri speciale sau când eram proaspăt îmbăiată la sfârşitul zilei şi

îmbrăcată în cămaşa mea albă şi apretată, iar dădaca mă aducea în salon să spun noapte bună.

Doctorul Gilbert m-a întrebat ce le-aş fi spus părinţilor dacă aş fi putut. Am rămas tăcută, dar ştiam. Iubiţi-mă, aş fi spus. Iubiţi-mă. Dar nu voiam să o spun, nu voiam să mă fac de râs plângând din nou. M-a întrebat cum m-am simţit din cauza lipsei de iubire şi am rămas uimită cât de puţine lucruri îmi aminteam în realitate. I-am spus că fusesem iubită. Dădaca mă iubise. Doctorul mi-a sugerat să-l vizitez pe tata când mă voi simţi în stare şi poate că voi face asta. Poate există o cale de a îndrepta tristeţea din trecut. Ar trebui să fac un efort. A trecut prea mult timp, deşi el îmi scrie de câteva ori pe an, iar eu l-am invitat să vină la mine.

De atunci, mi-am amintit tot mai multe lucruri. Şi acum, desigur, simt o vină devastatoare în coşul pieptului pentru că fiica mea Annabelle a simţit aceeaşi lipsă de iubire din cauza mea. Mă gândesc la ochii ei verzi ca jadul şi la părul arămiu şi-mi dau seama cât de dor îmi este de ea. El spune că vom vorbi în curând despre Annabelle şi, cu toate că am înţeles că e mai bine ca aceste lucruri triste şi ruşinoase să iasă la lumină, mă şi tem. Doctorul îmi spune că atunci când nu înfruntăm întunericul din nou, acesta are puterea de a ne îmbolnăvi foarte tare.

Aşadar, după toate aceste lucruri, oricât de greu a fost uneori să le dezvălui, viaţa mea a început să pară din nou reală. Am început să redevin reală şi inima mi se umple de curaj.

Iar acum trebuie să mă pregătesc de plimbare. Simone mi-a descris totul. La început, vom urca puţin dealul, apoi o luăm la dreapta şi coborâm pe lângă biserică şi cimitir, printre rămăşiţele de la Minster

Hall, iar de acolo până la malul râului. Ea zice că e o distanţă scurtă şi că vom fi singure în pacea mângâietoare şi frumoasă a naturii. Doctorul spune că natura vindecă, iar eu îl cred.

42.

Belle l-a văzut din nou pe Harry în timpul unui mic dejun englezesc tipic, cu ceai, pâine prăjită, şuncă şi ouă. Părea destul de abătut când a întrebat dacă putea să-i ţină companie şi, când ea a răspuns că da, şi-a tras un scaun şi s-a aşezat uşor.

— Îmi pare rău pentru aseară, a murmurat el. Cred că am greşit locul.

— Ce-a fost în mintea ta, Harry? a întrebat ea, însă el părea atât de nefericit încât, deşi ea se speriase la vederea *aşa-zisului* vânzător de jad, a decis să nu mai deschidă subiectul.

Harry s-a uitat la mâinile lui, apoi a ridicat spre ea o privire îngrijorată. Belle simţea că omul era neliniştit şi devenea tot mai neliniştit pe măsură ce continua călătoria.

— Am veşti proaste, a spus el.

— O? Sper că nimic prea supărător.

— Pentru tine, vreau să spun.

Ea a ridicat din sprâncene.

— M-am dus la gară să-ţi iau bilet de tren.

— Frumos din partea ta.

— Aşa am convenit.

— Într-adevăr.

El şi-a ţinut respiraţia câteva secunde înainte de a continua.

— Nu circulă trenurile.

— Poftim?

— O parte din şine au fost aruncate în aer ceva mai departe, pe linia de cale ferată.

— Şi când vor fi reparate?

— Nu ştie nimeni. Bănuiesc că ar putea dura ceva.

— Şi eu ce să fac? Mă întorc pe Irrawaddy?

— O să-ţi ia două săptămâni.

— Până atunci, o să rămân fără slujbă.

— Omul meu va face tot posibilul să afle care e starea şinelor. Sfatul meu e să stai liniştită şi să sperăm că vom afla mai multe mâine, deşi s-ar putea să ai de aşteptat o vreme.

Belle a oftat. Nu voia să stea liniştită. În Mandalay era înfiorător de cald şi sezonul musonic avea să înceapă în scurt timp. Nu-i plăcea ideea de a rămâne blocată aici zile în şir.

A luat-o spre salonul unde avea de gând să rămână tot restul dimineţii, relaxându-se în răcoarea relativă a ventilatorului şi în siguranţă, faţă de tot ce putea găsi afară. A luat o revistă şi a privit oaspeţii care veneau şi plecau, însă era o dimineaţă plictisitoare şi cumplit de anostă, aşa că a găsit o carte în salonul hotelului şi a ieşit afară într-o grădină mică. Cu un evantai delicat din fildeş, alunga insectele care zumzăiau în aerul înăbuşitor şi, când a ajuns la un iaz mic, a privit nuferii albi care pluteau la suprafaţă şi peştişorii aurii care înotau pe sub ei. Cât despre căutarea surorii ei, se simţea frustrată şi tristă. Se întreba deseori cum ar fi dacă ar întâlni-o acum pe sora ei, dacă cumva mai era în viaţă. Părul Elvirei ar semăna mai mult cu al ei sau cu al mamei lor? Ar fi mai înaltă sau mai scundă decât ea? Ar fi avut şi ea ochii verzi? *Ei bine*, şi-a spus resemnată, *s-ar putea să nu aflu niciodată şi, în orice caz, poate că Elvira a murit*.

Cel puţin, dacă ar renunţa să o mai caute, ar putea să se concentreze pe cariera ei din nou. Se gândea la asta şi dacă trebuia să pregătească un număr nou, când a auzit pe cineva strigându-i numele. S-a întors şi nu şi-a putut abţine un icnet de uimire.

— Oliver!

El a dat din cap şi a rămas pe loc, părând neobişnuit de rigid şi ezitant.

— Nu înţeleg. Ce cauţi aici?

— Am venit pentru că nu m-ai sunat. I-am lăsat două mesaje urgente lui Harry Osborne.

Ea era uluită de şuvoiul de sentimente amestecate. Simţise o explozie de bucurie auzindu-i vocea, însă nu putea să uite cum se despărţiseră.

— De unde ştiai că sunt aici?

— Am încercat la toate hotelurile până l-am găsit pe cel bun.

Ea a mijit ochii şi i-a scrutat faţa, sperând că sentimentele ei nu erau prea evidente. El o privea cu ochii lui albaştri şi sinceri, iar Belle nu putea să nege că se simţea atrasă de el, chiar şi după tot ce se întâmplase. Bronzat şi puternic, stătea complet nemişcat. Deşi încerca să se împotrivească, ea a simţit că se îmbunează. Ardea de dor să-şi treacă degetele prin părul lui vâlvoi şi apoi să-i dea capul pe spate, să-i dezmierde gâtul… A întins o mână, dar a tras-o înapoi.

— Nu mi-a spus nimeni că ai sunat, a spus ea cu glas stins.

— I-am lăsat un mesaj lui Harry în dimineaţa când ai sosit, apoi încă unul. Am sunat la recepţie şi, din întâmplare, era la recepţie de ambele dăţi, aşa că ştiind că voi doi eraţi împreună i-au dat lui telefonul. I-am explicat clar cât era de important şi am lăsat

numărul meu ca să mă suni imediat. A spus că o să-ţi transmită mesajul de îndată, aşa că am aşteptat.

— Cum ai ajuns aici?

— Am avut noroc cu un tren rapid de noapte.

— Nu ştiam că există trenuri rapide.

El a zâmbit.

— Nişte animale rare, dar există.

Ea s-a încruntat.

— Dar cum? Şinele au fost aruncate în aer.

— Nu şi pe linia dinspre nord.

— Ai văzut ceva? Stricăciuni, adică?

El a zâmbit.

— Nu. S-ar putea să fi aţipit.

— De ce eşti aici, Oliver?

Au fost întrerupţi de Harry, care tocmai intra în grădină.

— O să-ţi spun mai târziu, a şoptit Oliver înainte de a se întoarce spre Harry. Ascultă la mine, Osborne, a spus el. Belle mi-a zis că nu i-ai dat mesajele pe care ţi le-am transmis.

Harry părea prins în încurcătură.

— Nu? Credeam că i-am spus.

— Ştii al naibii de bine că n-ai făcut-o.

Harry îşi răsucea pălăria în mâini, uitându-se la Belle.

— Îmi pare foarte rău. Mi-a zburat din minte. Vezi tu, am atâtea lucruri de care trebuie să mă ocup.

Oliver părea enervat, dar nu a spus nimic.

— Uite, ce-ar fi să mă laşi să mă revanşez? a continuat Harry. Ştiu un restaurant chinezesc excelent. Speram să o invit acolo pe Belle la masă, dar de ce n-am merge toţi? La prânz? Fac cinste.

Oliver a ridicat din sprâncene spre Belle, care a dat din cap.

— Foarte bine, a spus el. Dar e o neglijenţă foarte mare.

— Da, îmi pare rău, îmi dau seama.

Harry şi-a pus pălăria de fetru pe cap şi a zâmbit agitat.

— Ei bine. Trebuie doar să dau un telefon. Scuzaţi-mă.

Belle nu era sigură dacă se scuza pentru că nu-i transmisese mesajele sau pentru că trebuia să plece să dea un telefon.

După ce Harry a plecat, Oliver s-a apropiat de Belle.

— Şi eu voiam să-mi cer iertare.

— Păi, pare o dimineaţă făcută pentru asta, a spus ea zâmbind, neputând să ascundă cât de bucuroasă se simţea că el era aici.

— Am fost grosolan… atunci. Sincer, nu am vrut să sune aşa cum a părut. Vreau să spun că pentru mine eşti mult mai mult decât un subiect de articol.

— Şi te aştepţi să te cred? a întrebat ea, deşi pe un ton mai blând decât până atunci.

În ciuda vocii enervante din mintea ei, îşi dorea atât de mult să aibă încredere în el, încât probabil că i se citea pe faţă.

— Mă bucur să te ajut şi să nu public un rând, dacă asta te convinge.

Ea se uita în pământ şi a urmat un scurt de moment de tăcere, în timp ce se gândea la vorbele lui. Apoi a ridicat ochii şi, când privirile lor s-au întâlnit, între ei s-a petrecut ceva minunat, ce a făcut-o să se simtă atât de preţuită, încât nu l-a putut refuza.

— Am mare nevoie de un prieten acum, Oliver. Dar trebuie neapărat să ştiu dacă pot să am încredere în tine.

El a dat solemn din cap.

— În acest caz…, a spus ea, apoi a scos al doilea bilet anonim din geantă şi i l-a întins.

El l-a citit şi apoi s-a uitat la ea.

— Cineva încearcă să te sperie. Ai încredere în Harry?

— Desigur. A fost foarte săritor. Deşi m-a dus într-un loc ciudat aseară. A spus că a fost o greşeală.

Oliver a pufnit, apoi a expirat încet.

— Mă întreb ce se întâmplă.

— Cu Harry?

— Nu. Mă referem la bilet.

Ea a clătinat din cap.

— Ei bine, au reuşit să mă sperie. Mi-a fost frică şi de umbra mea de când l-am primit, chiar şi înainte, de fapt. Am avut un atac de panică în piaţă.

— Mi-am făcut griji pentru tine. Au fost probleme în Rangoon şi vestea se împrăştie, poate chiar şi la Mandalay.

— Povesteşte-mi.

— Studenţii s-au răsculat. E a doua grevă a studenţilor, asta fiind declanşată de exmatricularea lui Aung San şi a lui Ko Nu.

— Cine sunt ei?

— Liderii Sindicatului Studenţesc din Rangoon. Au refuzat să dezvăluie numele autorului care a scris un articol în gazeta lor de la universitate. Articolul includea un atac usturător la adresa unui oficial important din cadrul universităţii.

— Au fost exmatriculaţi pentru asta?

— Represaliile pentru revolta lor au fost urâte. Cum am spus, lumea se teme că s-ar putea extinde şi în Mandalay, ba chiar în scurt timp. Am sunat să te avertizez, dar pentru că nu mi-ai răspuns am luat

trenul încoace. Trebuia să fiu sigur că eşti în siguranţă.

— N-ar trebui să fii acolo ca să scrii despre asta?

El a luat-o de mână, iar Belle a simţit cum căldura pielii lui îi dă fiori.

— Am făcut asta deja, iar acum nu mai sunt multe de spus. În orice caz, voiam să te văd, iar acum, când sunt aici, nu te mai las singură. Oricine încearcă să te supere o să aibă de-a face cu mine.

La ora prânzului, Belle şi Oliver s-au întâlnit cu Harry, care era foarte vorbăreţ. În timp ce mergeau, le-a vorbit despre slujba lui şi le-a povestit despre colţurile îndepărtate ale Birmaniei pe care încă nu le prospectase. Apoi le-a spus despre Angela, ce femeie bună era, blondă şi minionă, dar frumoasă. Se cunoscuseră la Londra, se căsătoriseră şi plecaseră împreună în Birmania, deşi ea nu prea voia să vină. El îi conducea pe jos pe străzile dosnice pline de lume din Mandalay, continuându-şi monologul, părând puţin agitat. Belle s-a mirat din nou de surescitarea lui, deşi se obişnuise deja cu ciudăţeniile lui. Oamenii umblau cu treburi sau fumau în micile ceainării şi la tarabele cu mâncare. Belle a simţit mirosul de peşte uscat de la tarabă înainte să ajungă acolo şi abia s-a abţinut să nu se ţină de nas. S-a oprit lângă o femeie care vindea castroane cu nişte lucruri stranii, galbene, portocalii şi roşii, ce arătau mai degrabă ca nişte viermi viu coloraţi.

— Dulciuri, a spus Harry, văzând expresia nedumerită a lui Belle.

Mai departe, legumele şi fasolea erau stivuite în coşuri. Urma o tarabă plină de nuci şi de rădăcini. Tot locul era zgomotos şi puţin intimidant, iar ei trei erau

singurii de acolo care nu erau birmani. Dar Oliver o ţinea de braţ, strângând-o din când în când, amintindu-i de promisiunea de a nu o lăsa singură.

În cele din urmă, au ajuns într-o zonă mai liniştită, mai dărăpănată.

— Eşti sigur că e în regulă aici? a întrebat Oliver.

Harry a dat insistent din cap.

— Da, da. Desigur. E puţin mai retras, dar ştiu din surse sigure că e într-adevăr cel mai bun.

— N-ai mai fost acolo?

— Nu. Dar am primit asigurări.

Oliver a ridicat din umeri.

— Dacă eşti sigur.

Şi-au continuat drumul pe o serie de străzi teribil de sinistre, în inima cartierului chinezesc.

— Crezi că este în regulă? i-a şoptit Belle lui Oliver când Harry a traversat şi s-a oprit în faţa locului unde trebuia să fie restaurantul.

— Cred că vom afla.

A luat-o pe Belle pe după umeri şi au intrat după Harry.

În afară de ei, restaurantul era gol, cu excepţia barmanului.

— De ce e atât de gol dacă se spune că e atât de bun? a întrebat Belle. Nu înţeleg.

— Am venit devreme, a răspuns Harry. Bănuiesc că abia au deschis.

— Dar nu simt miros de mâncare, tu simţi?

— Poate nu încă.

— Mi-ar prinde bine o bere, a spus Oliver. Dar nu par să fie sticle în spatele barului.

— Probabil le ţin în frigiderele din spate, a spus Harry.

Oliver a pocnit din degete spre barman, care a dat

din cap şi a ieşit pe o uşă batantă.

— Poftim, a zis Harry. Cum spuneam. Afară, în spate. Acum, dacă mă scuzaţi, trebuie să găsesc toaleta.

Cât a lipsit Harry, Belle şi Oliver au stat de vorbă câteva minute. El i-a spus că îi fusese dor de ea de când plecase, iar ea i-a povestit despre călătoria palpitantă cu balonul deasupra Baganului. Şi totuşi, deşi o privea în ochi, îşi dădea seama că, din când în când, el cerceta şi încăperea, ca şi cum ar fi căutat ceva. Când, după alte câteva minute, Harry tot nu se întorsese, Oliver s-a ridicat brusc, a luat-o pe Belle de mână şi a ridicat-o în picioare.

— Nu-mi place treaba asta, a spus el cu o voce încordată.

Ea s-a înfiorat, ţinându-se de el.

— Haide. Să plecăm de aici. Ceva nu e-n regulă.

A împins-o în faţa lui şi s-au îndreptat spre uşă. Odată ieşiţi, ea l-a prins de mână şi au luat-o la fugă.

Cu o explozie orbitoare de lumină, bubuitura a zguduit strada, căldura fiind atât de intensă, încât Belle simţea că i se topiseră oasele. Fusese izbită de peretele unei case şi îi era imposibil să se mişte, iar inima îi bătea nebuneşte auzind urletele îngrozite. Resturile care cădeau şi sticla spartă o forţaseră să se ghemuiască şi să-şi acopere capul cu braţele. Şocată şi uluită, a încercat să înghită, dar avea gura plină de praf, gâtul o durea foarte tare şi gustul înţepător de fum de pe limbă o făcea să icnească. La început, semăna cu un cărbune, dar când s-a amestecat cu sângele din gură a devenit amar şi scârbos. A încercat să-l strige pe Oliver, vag conştientă că se rătăcise de el. Nu putea nici să-l audă în larma asurzitoare, nici să-l vadă din cauza norului gros de cenuşă neagră, ce

se înălţa în fuioare pe stradă. A închis ochii uscaţi, care o usturau, şi şi-a dat seama că o durea capul, de parcă o lovise cineva cu pumnul. Când a deschis ochii, imaginea tremura. Era cald. Mult, mult prea cald. A încercat să ţipe, însă gâtul ei, încă rănit de la praf şi de la fierbinţeală, a scos doar un sunet gâjâit. Preţ de o clipă, i s-a părut că pluteşte. Apoi totul s-a întunecat.

Când şi-a recăpătat cunoştinţa, Oliver stătea ghemuit lângă ea, iar ochii lui albaştri, strălucitori, sclipeau pe faţa acoperită de dâre de murdărie. *Trăieşte*, şi-a spus ea. *Trăieşte*. El i-a mângâiat părul, apoi s-a aşezat lângă ea. Ameţiţi şi îngroziţi de tot ce se întâmplase, tăceau amândoi. După câteva minute, el a părut că se adună, s-a ridicat şi a ajutat-o şi pe ea să se ridice. Apoi s-au agăţat unul de altul, lăsându-se în voia sentimentului copleşitor de uşurare că erau încă în viaţă amândoi.

— Crezi că poţi să mergi? a întrebat el când s-au desprins din îmbrăţişare.

Ea a dat aprobator din cap.

— Am crezut…

Amorţită de şoc, vocea i-a cedat şi nu a putut pronunţa cuvintele îngrozitoarele.

— Şi eu.

Şi Belle a observat că ochii lui erau umezi de lacrimi.

El a sprijinit-o în timp ce ea se îndrepta şchiopătând spre marginea străzii, unde s-a sprijinit de un perete, simţind cum îi zvâcneşte capul. Apoi s-a întors să mai ajute pe cineva să se ridice în picioare. Unii cu răni uşoare deja se ridicau, în timp ce alţii, mai grav răniţi, zăceau încă pe jos. Oliver s-a asigurat că ambulanţa era pe drum şi a făcut tot ce a putut înainte să se întoarcă la Belle.

El a întins mâna spre ea.

— Stai să te examinez puţin.

În loc să-l ia de mâini, ea a şters o pată de praf negricios de pe obrazul lui stâng şi a închis ochii.

— Belle?

Ea a dat din cap, însă, ameţită şi confuză, îi era imposibil să exprime tumultul dinăuntrul ei. Voia atât de mult să plângă, dar avea ochii uscaţi, iar lacrimile nevărsate i se opreau cumva în gât.

— Dar *tu* eşti bine? a întrebat ea când a deschis în sfârşit ochii din nou.

— Sunt bine. Acum lasă-mă să mă uit la tine.

Era murdară de praf şi de nisip de la explozie, aşa că, la început, i-a fost greu să-şi dea seama ce avea, dar după câteva clipe a dedus că avea doar câteva tăieturi şi julituri, nicio rană gravă.

I-a sugerat să cheme un doctor la hotel în loc să meargă la spital, căci acolo personalul avea să fie copleşit, iar îngrijirea era mediocră. Lui Belle încă îi tremurau picioarele când s-au întors pe străzile întortocheate, dar s-a sprijinit de el, iar el a cuprins-o de după umeri în timp ce făcea paşi mici, poticnindu-se din când în când. În cele din urmă, au găsit o ricşă.

În timp ce o ajuta pe Belle să intre pe uşa din faţă a hotelului, s-au întâlnit în hol cu Harry, care tocmai cobora în grabă scările, ducând valiza în mână. S-a făcut alb ca varul când i-a văzut şi a încercat să treacă pe lângă ei, bălmăjind că fusese chemat în altă parte.

Oliver l-a prins de braţ.

— Nu prea cred, a spus el şi, după ce s-a uitat la Belle asigurându-se că era în regulă, i-a dat drumul, iar pe bărbatul mai scund l-a târât pe jumătate într-un colţ din spatele zonei de recepţie.

Belle i-a urmat.

— Ce s-a întâmplat cu tine? a întrebat Oliver cu o figură ameninţătoare.

Harry s-a uitat la el şi a încercat să vorbească, dar a început să se bâlbâie.

— Mai spune o dată.

— Am… am… am… ieşit prin spate.

— Ia să văd dacă înţeleg. Ai ieşit prin spate. De ce?

— Să… să… să… merg la toaletă.

— Dar nu te-ai întors?

Harry s-a uitat în jos, apoi la Belle, cu o expresie de vinovăţie întipărită pe faţă.

— Ascultă, şobolan nenorocit, era cât pe ce să murim amândoi din cauza ta! a urlat Oliver. Acum spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Harry, care îşi tot împingea ochelarii mai sus pe nas, părea îngrozit.

Oliver îl ţinea de braţ şi îl scutura.

— Adevărul, Harry!

Harry tot nu vorbea.

— Chiar vrei să-ţi rup braţul?

Harry a clătinat din cap.

— Te rog, nu-mi face rău, a spus el suspinând. N-am ştiut.

— Ce n-ai ştiut? a întrebat Belle lăsându-se pe un scaun.

— Au spus că nu aveam de ales.

— Altfel?

Ea vorbise pe un ton glacial şi Harry a pălit – propria voce părea o şoaptă în timp ce, cu capul plecat, a rostit cuvintele spre podea:

— Dacă nu făceam ce voiau ei, aveau să-i facă rău soţiei mele.

Belle şi-a trecut mâna prin părul prăfuit şi s-a

scărpinat în cap. Oare spunea adevărul? Harry îi trimisese biletul acela? Atunci a observat o tăietură ce sângera pe braţul ei şi, în timp ce Oliver se uita la ea, a şters-o cu fusta. Când a terminat, l-a privit pe Harry în faţă; a văzut în ce stare de tulburare era. Şi, deşi era furioasă şi zdruncinată la rândul ei, nu se putea abţine să nu simtă o urmă de milă pentru omul acesta nenorocit, care tremura tot.

— Şi ce voiau să faci? a întrebat Oliver.

Harry a ridicat ochii şi a întâlnit privirea furioasă a lui Oliver pentru prima dată.

— Jur că n-am ştiut că o să fie atât de rău.

— Atunci, cât de rău credeai că o să fie?

— Credeam că doar o vor speria.

Oliver vorbea împroşcând din gură.

— Ce generos din partea ta! Ţi se pare în regulă să sperii o femeie tânără, care nu ţi-a făcut nimic, nu-i aşa?

Harry şi-a muşcat buza şi s-a uitat rugător la Belle.

— Au spus că o să-i facă rău Angelei. Ea suferă deja cu nervii, ştii.

Oliver i-a dat drumul din strânsoare şi l-a împins brutal pe Harry pe un scaun.

— Cred că ai face bine să ne spui tot.

Harry nu a răspuns.

— Harry, a spus Belle aplecându-se în faţă. Chiar trebuie să ne spui.

— Îmi pare rău, a spus el aruncându-i o privire scurtă.

— Deci?

Nici de această dată, Harry nu a răspuns.

— Ia ascultă, rahat ce eşti…, a interveni Oliver, dar apoi s-a oprit şi a făcut câţiva paşi, străduindu-se

să-şi ţină furia sub control.

Belle era convinsă că Oliver abia aştepta să-i tragă un pumn lui Harry şi i-a făcut semn să se abţină.

— Cine a fost, Harry? Cine te-a pus să faci asta? a întrebat ea.

Faţa lui Harry s-a schimonosit şi i s-au aburit ochelarii.

— Ţine-o acolo cât mai mult, mi-au spus.

Oliver s-a întors spre el.

— Cine?

— Jur că n-am ştiut că o să fie o bombă. Au spus că trebuie să sun la un număr şi să le spun că Belle era în drum spre restaurant. Barmanul a zis că trebuie să vorbească ceva cu mine şi am intrat în depozitul din spate, apoi a zis că trebuie să plecăm. Am auzit explozia şi atunci mi-am dat seama.

— Bine, Harry, a zis Oliver cu răceală, cred că asta vom face…

43.
Diana, Minster Lovell, 1923

Doctorul Gilbert mă priveşte amabil aşezat pe canapea, sprijinindu-se de o pernă din pene.

— Ai locuit în Mandalay, din câte înţeleg, înainte să te muţi la Rangoon?

Încuviinţez, dând din cap.

Mă interoghează, mă întreabă dacă vreau să povestesc despre asta. Aştept o clipă înainte de a vorbi şi, când o fac, mă cutremur la amintirea furiei iraţionale a soţului meu, cu faţa roşie de mânie. Îi spun că Douglas era extrem de furios pe mine, deşi nu e cea mai bună descriere.

Era o prostie, dar îmi doream foarte mult un copil

şi nu reuşeam să rămân însărcinată. Când m-am dus la ea, soarele roşu şi arzător se domolise în acea seară fierbinte, în Mandalay. Femeia fardată puternic, îmbrăcată în satin şi mătase, a dansat pentru mine şi celelalte femei aproape în transă. A băut bere şi toate i-am strecurat bancnote în mânecile costumului lucios. Se părea că spiritelor le plăceau petrecerile. Când s-a terminat, a spus că spiritele vorbiseră, deşi nu a explicat ce anume au spus. Îi povestesc doctorului cât de mult le plăceau oamenilor aceşti spiritişti. Credeau că aceşti Nat Gadaw – căci aşa le spuneau – comunicau cu spiritele, iar ei credeau că acestea le pot îndeplini dorinţele.

Douglas a fost de neclintit. E un om foarte raţional şi s-a scandalizat că cedasem unei asemenea superstiţii sinistre.

— A funcţionat? Spiritistul acesta? întreabă doctorul Gilbert.

Dau din cap că da. În loc să mă simt neajutorată, mă ocupasem singură de problema asta. Eram optimistă. A venit şi ziua următoare, soarele strălucea şi, în scurt timp, am rămas însărcinată cu Elvira.

— Şi soţul dumitale te-a iertat?

— Nu am mai vorbit despre asta decât o dată.

— Şi asta încă te tulbură?

Urmează o tăcere prelungă, stânjenitoare.

— Singura dată când am mai discutat, Douglas a dat vina pe Nat Gadaw pentru vocile pe care am început să le aud.

Mi se pare greu să mai spun ceva.

— Un om raţional, spuneai?

Doctorul Gilbert îmi zâmbeşte blând.

— Da. Ciudat, nu-i aşa? A spus că mi-o făcusem cu mâna mea, apucându-mă de practici superstiţioase

periculoase.

44.

Oliver l-a tras pe Harry de pe scaun şi a mijit ochii.

— Uite ce-o să facem.

Harry tremura vizibil, prea speriat ca să mai vorbească.

— O să te duc direct la poliţie şi o să le spui ce-ai făcut. O să explic cum ne-ai atras într-o capcană fatală. Tentativă de omor, cel puţin, şi cine ştie câţi dintre răniţi nu o să-şi mai revină.

Harry şi-a recăpătat glasul.

— Nu o să te asculte.

— Serios? Şi de ce, mă rog?

— Pentru că…

A făcut o pauză.

— Poliţiştii sunt cei… cei care m-au ameninţat.

Oliver a rămas complet nemişcat.

— Şi când te referi la poliţie, ce vrei să spui?

— Păi, nu chiar la poliţie.

— Atunci, la cine?

— Serviciul de Informaţii din Rangoon.

— Acum mai vii de acasă. Cine anume din unitate, Harry?

Harry a clătinat din cap.

— Nu ştiu cum îl cheamă. Un bărbat înalt. Cu pielea măslinie, cu părul tuns scurt.

— Nimic altceva?

— Purta un costum de pânză. Nu-mi amintesc alte detalii. A spus doar că trebuie s-o împiedic să plece.

Oliver şi Belle au schimbat o privire, apoi Oliver a vorbit.

— Şterge-o de aici, Harry! Jur pe Dumnezeu că, dacă sufli o vorbă cuiva despre mine şi Belle că am scăpat cu viaţa din explozie, o să te găsesc.

Harry nu avea nevoie să audă asta de două ori şi a ieşit în fugă din cameră.

— Dar trebuie să mergem la poliţie, nu-i aşa? a întrebat Belle, încă tremurând după nenorocirea produsă de explozia bombei.

Oliver părea dispreţuitor.

— O pierdere de vreme.

— De ce?

— Din cauza corupţiei. Dacă Serviciul de Informaţii e de vină, iar în privinţa asta chiar îl cred pe Harry, au antene care ajung foarte departe.

— Oliver, de ce au făcut asta? Nu înţeleg. De ce vor să-mi facă rău?

Vocea îi tremura şi şi-a înăbuşit un suspin. Deşi încerca să se stăpânească, simţea că i se schimonoseşte faţa. Era prea îngrozitor să se gândească la asta.

El a prins-o de braţe şi a strâns-o.

— Nu că vreau să scot asta în evidenţă, dar au încercat să te omoare, iubirea mea, nu să-ţi facă rău.

Ea l-a privit în ochi şi a văzut că-şi făcea griji în privinţa ei.

— Ştiu, a şoptit. Ştiu.

După o pauză scurtă:

— Şi pe tine au încercat să te omoare, a adăugat ea.

— Victimă colaterală. Dar pe tine te vor ticăloşii. E vorba despre sora ta. E clar că mama ta nu a avut nicio vină, dar cineva de aici e implicat cu siguranţă.

Ea a inspirat adânc şi a expirat încet ca să-şi calmeze nervii.

— Am făcut bine că l-am lăsat pe Harry să plece?

— Harry Osborne nu reprezintă nimic. Totul pleacă de mult mai sus.

— De la cine?

— Aş putea ghici, dar hai să vedem ce putem afla.

— Dar, Dumnezeule, ce anume ascund oamenii ăştia?

El a oftat.

— Nu ştiu, dar sunt în stare de orice ca să păstreze secretul. Şi te consideră o ameninţare.

Belle apăsa cu degetele pe tâmplele care-i zvâcneau, dorindu-şi să nu se fi amestecat în nimic din toate astea. Un atentat la viaţa ei, pentru Dumnezeu! Cineva voia s-o omoare, iar gândul acesta o îngrozea până în adâncul sufletului. Dar era mai mult decât atât. Şi-a încleştat pumnii, în timp ce furia începea s-o cuprindă, şi ar fi vrut să se dezlănţuie asupra celor care puseseră asta la cale. Cum îndrăzneau? Ce drept aveau?

— Nu ne întoarcem direct la Rangoon, a spus Oliver. Am prieteni în Maymo. E cam la patruzeci de kilometri spre vest şi, de acolo, un pic spre nord. O să mergem într-acolo şi o să ne hotărâm ce avem de făcut. E mai răcoare pe dealuri, aşa că o să scăpăm puţin de căldura asta afurisită.

— Cum ajungem acolo?

— Cu trenul. Crezi că ai nevoie de doctor?

Ea a clătinat din cap.

— E doar praf şi am câteva tăieturi mici pe braţe. Am plasturi sus.

— OK. Aranjează-te şi strânge-ţi lucrurile, dar repede. Ar fi mai bine să o luăm din loc.

— O să încerce din nou, nu-i aşa? a întrebat ea, neputând să-şi ascundă teama din glas.

— Vrei adevărul? a întrebat el.
Ea a dat din cap.

Trecuse o oră şi ajunseseră la limită în gară. În timp ce trenul şerpuia părăsind oraşul Mandalay, Belle privea pe fereastră la aleile străjuite de copaci şi la casele mari ale englezilor. O vreme, drumul a rămas neted, dar acum poteca prăfuită de pe lângă şină era presărată cu cocioabe de lemn. Poteca era plină de caravane de căruţe ce porneau la drum în după-amiaza târzie, câinii dormeau duşi în aerul încărcat de praf, birmanele frumoase, cu flori în păr, duceau urcioare cu apă pe cap, iar bărbaţii săltau pe biciclete străbătând terenul pietros. Oliver i-a explicat Bellei că prietenii lui, Jeremy şi Brenda, administrau un mic hotel sau o casă de oaspeţi şi că îi sunase din timp ca să le dea de ştire că aveau să vină. Deşi Belle îşi schimbase hainele, nu apucase să-şi spele părul, iar pielea capului îi era uscată şi o mânca. Călătoria avea să dureze trei ore şi, zguduită de explozie şi de tot ce aflase de la Harry, Belle nu-şi dorea decât să doarmă.

S-a sprijinit de fereastră, dar senzaţia de zdruncinare pe care i-o dădea trenul ce urca treptat o împiedica să doarmă. A deschis ochii, simţindu-se puţin distanţată de ea însăşi. Cu o încetineală agonizantă, treceau pe lângă sate unde arborii-de-ploaie ofereau adăpost împotriva căldurii, bananierii creşteau din abundenţă şi dealurile din depărtare străluceau într-o nuanţă densă de purpuriu. Au urmat crângurile de salcâmi galbeni şi colinele cu covoare verzi de iarbă, dar în curând calea ferată a pătruns printre dealurile abrupte şi rotunjite, cu poale pietroase şi vegetaţie densă. Sub cerul încă albastru, au trecut pe lângă altare şi au traversat un pod pe

deasupra văii, continuând să urce. Ea privea către marginile junglei, de un verde-închis în apropiere, mai deschis ceva mai departe, devenind tot mai şters şi transformându-se în cele din urmă într-un albastru întunecat.

O vreme, Belle s-a sprijinit de Oliver şi a reuşit să aţipească, deşi era agitată. În apropiere de Maymo s-a trezit, surprinsă de cât de verde era totul. Oliver i-a arătat fructele ce creşteau în zonă: căpşuni, prune goldane, struguri, lămâi galbene şi verzi.

— E incredibil de fertil, a spus el.

Belle s-a uitat la faţa lui aspră şi frumoasă şi a încuviinţat.

El i-a atins obrazul, iar ea a simţit ceva reconfortant în simplitatea gestului.

— Eşti bine?

— Cred că da.

Aproape de gară, vitele care dormeau pe şină le-au întârziat sosirea, însă în curând au reuşit să coboare. Un hamal le-a dus valizele către trăsurica trasă de ponei şi apoi, trecând pe lângă tarabele obişnuite şi o biserică metodistă, s-au îndreptat spre zona mai înaltă. Acolo au văzut case coloniale din cărămidă roşie cu obloane verzi ca pădurea, cu lemnăria maronie, cu verandele şi grădinile ascunse printre copaci. Curând după ce au trecut de sediul guvernului, de Biroul de administraţie al guvernului şi de Biroul de cadastru, au urcat din nou la deal. Oliver a arătat cu mâna către o casă mare construită pe jumătate din lemn.

— E Candacraig, a spus el văzând-o că privea. Clubul britanic. Toţi îi spun Chummery. Nu suntem departe de casa prietenilor mei.

Când au ajuns la micul hotel, soarele apunea.

Belle se bucura de briza răcoroasă şi privea cerul strălucitor, de culoare coralului, presărat cu nuanţe de violet.

— Aici se face frig noaptea, în funcţie de anotimp, a spus Oliver. Se faci chiar şi focul.

Mai întâi, Belle a fost prezentată prietenilor lui Oliver, Jeremy şi Brenda, un cuplu de americani mai în vârstă, aflaţi acum la pensie, dar care administrau casa de oaspeţi. Oliver a explicat că se cazase la ei în primele săptămâni petrecute în Birmania şi că îl învăţaseră ce era de ştiut. Cu siguranţă, păreau foarte ataşaţi de el, întrebându-l de carieră, de sănătate şi de multe altele. Brenda era primitoare şi prietenoasă şi o bucătăreasă grozavă, îi spusese Oliver lui Belle, şi era absolut sigur că se puteau aştepta la o cină delicioasă.

Au fost conduşi într-o cameră ce dădea spre grădina din faţă şi, când au rămas singuri, Belle s-a întors spre el.

— O singură cameră?

— Te deranjează? M-am gândit că ar fi mai sigur. Eu pot să dorm pe fotoliu.

Ea se gândea ce ar trebui să facă.

— Sau pot să cer altă cameră, a spus el.

— Prietenii tăi cred… ei bine, ştii tu.

— Te-ar deranja dacă asta ar crede?

— Puţin. N-aş vrea să aibă o impresie greşită despre noi. Despre mine.

— Nu-ţi face griji. Le-am explicat ce s-a întâmplat. Înţeleg că trebuie să rămânem împreună. El a fost în armată, are nervi de oţel şi nu se teme de nimic, aşa că e persoana potrivită care să fie de partea noastră. O să fie bine.

— În regulă.

S-a oprit, apoi s-a apropiat de el şi i-a atins

obrazul.

— Atunci o să dormim amândoi în pat.

— Poate o baie mai întâi şi ceva de mâncare?

— Poate, a spus ea şi s-a uitat în ochii lui albaştri şi strălucitori, apoi s-a întins să-l sărute.

Efectul celor întâmplate şi ideea că fuseseră în pragul morţii îi copleşiseră pe amândoi de nevoia de alinare şi de siguranţă. Mai târziu, în timp ce stăteau în pat după baie şi după cina delicioasă promisă, dar din care ea abia reuşise să mănânce, Belle a început să tremure. Teama o cuprindea din nou, punând stăpânire pe ea şi cuibărindu-i-se în piept. Parcă retrăia masacrul. Mai mult decât orice, tânjea să fie ţinută în braţe şi să i se spună că totul avea să fie în regulă. Dar nu avea să fie totul în regulă. Nu atâta vreme cât rămânea în Birmania. Şi cu toate că Oliver o ţinea strâns în braţe şi îi simţea inima cum bate lângă a ei, ştia cât de tare fusese şi el zdruncinat. Atunci au început să-i curgă lacrimile. Era un şoc întârziat, a murmurat el, iar ea a înţeles că el avea dreptate, pentru că o cuprinsese groaza, zdrobind-o din interior, până când nu mai ştia cine era. A încercat să vorbească, dar s-a bâlbâit, înecându-se cu cuvintele, până a ajuns să icnească, să se sufoce şi să dea din mâini. El a ajutat-o să se ridice în capul oaselor şi i-a dus la buze un pahar cu apă.

Când s-a mai liniştit, a întrebat-o dacă era pregătită să vorbească despre cele întâmplate în Rangoon.

Ea l-a privit în tăcere, apoi, şovăind la început, a început să-şi exprime durerea în cuvinte. I-a povestit tot, toată groaza pe care o ascunsese şi nu o împărtăşise nimănui a ieşit în sfârşit la lumină. Atrocităţile pe care le văzuse, sângele vărsat,

brutalitatea animalică şi vieţile amărâte şi distruse, apoi, cu răsuflarea tăiată din pricina amintirii, i-a povestit de bebeluşul pe care îl găsise în viaţă. Când a încetat să plângă, el i-a mângâiat obrajii şi a sărutat-o pe frunte cu o delicateţe desăvârşită.

— Mi-e frică, a spus ea.

El a dat din cap.

— Ce-o să facem?

Oliver a luat-o de mână şi a strâns-o.

— Nu ştiu. Hai să dormim şi o să ne gândim mâine, când vom fi mai odihniţi.

După micul dejun, a doua zi dimineaţă, s-au plimbat cu bicicletele prin oraşul răcoros şi verde, pe sub cerul albastru-deschis. Oliver îi arăta diversele clădiri aparţinând guvernului britanic şi casele demnitarilor care conduceau Birmania. Ea admira totul în jur, mirându-se de casele lor luxoase în comparaţie cu micile cocioabe ale localnicilor. Când Oliver şi-a exprimat din nou încrederea că într-o zi Birmania avea să le aparţină birmanilor, ea a fost de acord.

— Şi e timpul potrivit, a adăugat el dând din cap. Sunt semne peste tot.

— Te referi la tulburări?

— Da. În tot imperiul. O să vină schimbarea, şi chiar în curând.

S-au oprit la piaţa de flori ce străjuia marginile uneia dintre arterele principale. Aerul scăldat în aroma delicată a florilor albe şi purpurii o umplea pe Belle de o încântare stranie, dulce-amăruie. Au intrat în grădinile botanice imense, unde au găsit un tamarin înalt şi umbros, sub care să se aşeze şi de care să se sprijine. În timp ce ea studia tecii din depărtare,

Oliver îi povestea cum englezii au ajuns în Birmania datorită tecului. Aveau nevoie de lemn pentru marină şi imediat a devenit o sursă de venit a cărei valoare creştea, alături de aurul şi rubinele din statul Shan, precum şi de jadul găsit în minele din nordul îndepărtat. Iar după ce englezii l-au exilat pe ultimul rege din Birmania în India, au putut lua totul cu uşurinţă.

El i-a ridicat bărbia.

— Aşadar. Cum te simţi?

— Încă teribil de şocată.

El a dat din cap.

— Poate ar fi mai bine să mă întorc singur în Rangoon.

— Şi eu să rămân aici?

— Da.

— Aş prefera să vin cu tine.

— Jeremy şi Brenda ar avea grijă de tine.

Ea a clătinat din cap.

— Nu ştiu.

— Ori facem aşa, ori te duc pe ascuns în Rangoon şi te urc într-un avion.

— Am auzit că acum sunt şi avioane pentru pasageri.

— Imperial Airways. Însă nu sunt multe zboruri. Durează unsprezece zile ca să ajungi la Londra.

Ea se gândea la asta.

— Dacă aş afla cine a plănuit atacul, aş şti de unde să încep.

— Cine crezi că ar putea fi? a întrebat ea.

— S-ar putea ca toată povestea să fie politică. În 1935, guvernul a decis prin lege ca Birmania să se separe de India Britanică. Avea să se creeze un nou Senat şi o Cameră a Reprezentanţilor. Prietenul tău,

Edward de Clemente, este în comitetul care stabileşte ultimele detalii ale constituţiei şi listele electorale pentru alegerile generale.

— Nu ştiam.

— Toţi cei implicaţi în tranziţia asta trebuie să fie mai presus de orice suspiciune pentru a fi acceptaţi. Aşadar, aş zice că cineva aflat într-o funcţie înaltă se simte ameninţat din cauza ta.

— Şi tu ce crezi?

— E o muşamalizare. Asta cred. E evident că cineva a ascuns adevărul despre ce s-a întâmplat în ziua în care a dispărut sora ta.

— Îl bănuieşti pe Edward?

— Nu neapărat. Ar putea fi oricine.

A urmat o tăcere lungă. Belle auzea zumzetul insectelor în zbor şi frunzele foşnind deasupra capului în bătaia brizei. Cât vedeai cu ochii, totul era verde.

— Să mergem la lac, a sugerat Oliver, şi au pedalat spre o altă parte a parcului, acolo unde lebedele alunecau pe apa argintie.

— Ţi-am povestit că portarul de la Strand a spus că tatăl lui a auzit un bebeluş plângând în toiul nopţii în 1911? Era paznic.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Ei bine, nu era niciun copil cazat la hotel şi când el a ajuns în spatele hotelului a zărit o maşină care se îndepărta. Episodul i-a rămas în minte.

— A raportat incidentul?

— Cred că a fost convins să nu o facă.

— Merită investigat.

— Crezi?

El a încuviinţat.

— În acest caz, mă întorc cu tine.

— S-ar putea să nu ducă la nimic pista asta.

Ea s-a uitat la el.

— Oliver, nu cred că pot pleca din Birmania până nu aflu ce s-a întâmplat cu Elvira şi trebuie să mă gândesc şi la casa mea. Pur şi simplu, nu pot s-o las să se dezintegreze.

— Nu te poţi întoarce la hotel.

— Nu.

— Stai la mine.

Ea l-a privit.

— Ce-o să creadă lumea?

— În ciuda semnelor că aici se întâmplă lucruri scandaloase tot timpul, o să bârfească şi o să se prefacă indignaţi. Poate unii chiar vor fi şocaţi, dar în orice caz, siguranţa ta este cel mai important lucru acum.

45.
Diana, Minster Lovell, 1925

Am trăit ca şi cum toată viaţa mea a fost definită de un singur moment în grădina din Birmania. Vreau să strig: „Dar aceea nu sunt eu!” şi apoi mă întreb dacă e adevărat. Poate toţi avem un moment definitoriu din care nu mai putem scăpa vreodată?

Ziua în care reuşesc să scap cu adevărat e o zi ca oricare alta. Soarele încearcă să strălucească printre norii pâcloşi, iar eu stau pe scaunul meu obişnuit.

Mă simt de parcă mă înec când îmi cere să-mi imaginez ziua în care am pierdut-o pe Elvira. Îmi spun că nu sunt obligată s-o fac, dar ştiu că trebuie. Închid ochii. Din când în când, încerc, însă ceva mă tot opreşte, ca şi cum un zid solid mă împiedică să trec mai departe. Îl împing, dar nu cedează. Îmi spune să mă străduiesc mai mult şi mă încurajează să nu mă

concentrez deloc asupra căruciorului, ci să-mi amintesc cu grijă toate celelalte detalii minunate ale grădinii. Când mă relaxez şi încep să alunec, apare casa frumoasă de vară, deşi nu mă văd în interiorul ei. Pe urmă, încep să-mi vină în minte alte imagini. Şi, când vizualizez abanosul-de-munte cu frunze în formă de inimă, cu florile albe şi roz, cu coronamentul uriaş, pe crengile căruia maimuţele se leagănă, încep să zâmbesc. Văd păsări verzi strălucitoare, simt mirosul florilor parfumate: trandafirii de iunie şi iulie, tufele imense de crăciuniţe cu florile de un roşu-aprins în decembrie şi ochiul-boului înconjurate de fluturi albi, delicaţi, primăvara. Mă cufund încet în trecut, şi e ca şi cum aş fi acolo, în Birmania, transpirând în aerul umed.

Ca de la o mare depărtare, îl aud întrebându-mă ce altceva văd. Scutur din cap şi simt că încep să respir mai repede. „Doar căruciorul de sub tamarin”, îi răspund.

Doctorul Gilbert nu mai adaugă nimic.

Pe urmă, când simt că nu mai suport să mă uit, mă doboară o imagine neclară. Închid ochii cu putere, încercând să mă concentrez. Sau nu. Nu sunt sigură cum e. Imaginea se limpezeşte şi disting o femeie îmbrăcată în negru, îndepărtându-se în grabă de cărucior şi ţinând o legătură în braţe. Dispare într-o secundă şi mă întreb dacă nu cumva îmi imaginez, dar apoi o văd din nou când se întoarce să verifice dacă a văzut-o cineva şi, o clipă doar, simt că ştiu cine e.

„Nu eu i-am făcut rău copilei mele. Nu am fost eu.”

Deschid ochii şi-l văd pe doctorul Gilbert zâmbindu-mi.

„Bravo, draga mea”, spune el. „Bravo.”

46.

Trebuia să mai petreacă o noapte în Maymo, iar Belle îşi dădea seama că ceva fundamental se schimbase. Relaţia lor o luase într-o altă direcţie, devenise diferită într-un mod subtil. Se simţea stânjenită dezbrăcându-se în faţa lui în tăcere, cu capul plecat, plină de un amestec necunoscut de sentimente. Speranţă? Nerăbdare? Poate chiar şi puţină teamă? Poate faptul că supravieţuiseră împreună unei încercări atât de grele o făcuse mai atentă la cele mai profunde sentimente, poate că ziua liniştită pe care o petrecuseră împreună le cimentase legătura, poate pentru că reuşise în sfârşit să vorbească despre masacrul din Rangoon. Sau poate erau toate aceste lucruri la un loc. Orice ar fi fost, simţea că pierduse abilitatea de a comunica prin cuvinte, iar aerul din încăpere era încărcat de o nevoie nerostită. De la început, fusese o atracţie puternică între ei. Acum el nu-şi lua ochi de la ea şi, când a ridicat capul şi i-a întors privirea, a văzut cât de puternic era dorul din ei. Orice ar fi fost acel lucru care-i adusese împreună, acum era momentul potrivit.

S-a dezbrăcat şi el şi, stând goi unul în faţa celuilalt, era ca şi cum, fără oprelişti, se înţeleseră tacit să-şi dezvăluie adâncul sufletului, să-şi expună defectele, nesiguranţele, dorinţa făţişă. Nu era frig, dar ea tremura uşor şi a întins mâna spre el.

În pat, el i-a cerut să stea nemişcată. De-abia s-a mişcat în timp ce el îi mângâia trupul şi, în acest timp, trăia fiecare moment cu o senzualitate atât de intensă încât, reţinându-se puţin, era ca o tortură plăcută. Fiecare atingere a degetelor lui – pe gât, pe sâni, pe

coapse, pe gură – o electriza. De câte ori îi atingea buzele i se tăia respiraţia. Şi apoi s-a schimbat din nou. Pe măsură ce intensitatea creştea, a simţit că se eliberează de toată încordarea şi de temerile pe care le păstrase în suflet atâta vreme; renunţa la durere şi la frică. Acum îl dorea atât de mult, încât nu se mai gândea la nimic altceva.

— Fă dragoste cu mine acum, a cerut ea pe un ton insistent.

Actul în sine a fost viguros, încântător, făcând-o să-i vină să plângă, deşi nu erau lacrimi de tristeţe; erau lacrimi de eliberare şi de bucurie şi apoi, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, râsul a început să clocotească în ea. A crescut şi a plutit, devenind de neoprit. Un râs atât de inocent şi de natural, încât nu-şi amintea să fi râs aşa vreodată. Se simţea ca un copil, liberă, ca păsările pe care le eliberase la pagoda Shwedagon.

A râs şi el împreună cu ea, apoi s-a sprijinit într-un cot şi i-a cercetat chipul, concentrându-se.

— Dacă ai şti de când voiam să fac asta!

Ea a mijit ochii.

— De cât timp?

— Hmm.

El şi-a strâmbat gura într-o parte, ca şi cum ar fi stat pe gânduri.

— De când te-am văzut prima dată.

Ea a zâmbit şi a simţit că un fior îi străbate tot corpul plin de furnicături.

— Eşti bine? Nu te-am rănit?

Ea i-a dat un ghiont în coaste.

— Dacă asta înseamnă rănit, te rog, poţi să mă mai răneşti puţin?

— Chiar acum?

— Hmm.

El a râs.

— Eşti o stăpână pretenţioasă.

De data asta, au luat-o incredibil de încet şi pe urmă el i-a spus că o iubeşte şi că avea s-o iubească mereu. Ea l-a luat de mână şi i-a sărutat vârful degetelor, apoi s-a lipit de el, epuizată, dar cu mintea împăcată.

A doua zi, Oliver a aşezat bagajele pe rafturile de deasupra capului, în ceea ce s-a dovedit a fi un tren spre Rangoon fără vagoane de clasa întâi. Împărţeau vagonul cu câţiva indieni adormiţi şi, din când în când, cu femei birmane care transportau fructe şi legume de-a lungul trenului. În afară de mirosul ţigărilor lor de foi, nu era prea rău. Dar când li s-a alăturat un vânzător de peşte, Belle a fost forţată să stea în picioare tremurând lângă o fereastră blocată atât de tare, încât lăsa să pătrundă doar o undă vagă de aer cald. De acolo, simţea mirosul fumului de la focurile din sate şi de la vânzătorii care găteau pe cărbuni lângă calea ferată. Fumul o făcea să tuşească, dar era ceva mai bine decât greaţa stârnită de mirosul de peşte.

Din oră în oră, hoarde întregi de vânzători ambulanţi loveau în ferestre sau traversau culoarele vânzând gustări cu orez şi tăiţei picanţi. Belle şi Oliver nu ştiau de ce trenul se tot oprea şi aştepta. În unele cazuri, se părea că şinele erau încă în reparaţii, dar alte opriri erau inexplicabile, şi nimeni nu părea în stare să răspundă la întrebările lor privind întârzierea. De câte ori se opreau, Oliver insista ca ea să stea aproape de el, fiindcă se ştia că hoţii vânau gările mai pustii, gata să urce la bord pe furiş şi să fure de la

pasagerii adormiţi.

Acum, după ce trecuse peste şocul iniţial al exploziei, Belle se simţea fericită şi uşurată că era din nou alături de el, deşi şi-ar fi dori ca altele să fi fost circumstanţele. În adâncul sufletului, îi simţea prezenţa. Însemna totul pentru ea faptul că o salvase şi s-a sprijinit de el, sorbindu-i mirosul pielii şi rugându-se ca nimic să nu-i mai pună în pericol. Oliver însă părea agitat, uitându-se mereu după oamenii care urcau şi coborau din tren şi verificând peronul la fiecare oprire. Purta ochelari de soare şi o pălărie de paie, altora fiindu-le greu să ghicească ce făcea, dar ea simţea tensiunea din corpul lui. Se uita şi ea la nouveniţi, dar când vreo şase poliţişti au urcat în tren s-a mai relaxat puţin.

După o călătorie execrabilă de 620 de kilometri care a durat trei zile, mult mai mult decât ar fi trebuit, au ajuns din nou în căldura umedă şi sufocantă din Rangoon şi s-au dus direct la apartamentul lui Oliver. Cu o senzaţie de mare uşurare, fără să se gândească la ce ar putea urma, s-au întins amândoi pe pat fără să-şi schimbe măcar hainele. El a luat-o de mână, iar respiraţia i-a încetinit imediat. Belle, prea extenuată ca să mai simtă ceva, ştia totuşi că tot ce se întâmplase între ei era un lucru la care sperase în secret, dar nu înţelesese decât vag. Relaţia asta avea însemnătate, căci vorbea despre prezent, da, dar şi despre viitor. Şi ea ştia că puterea dragostei lor avea să le aducă un stil de viaţă complet diferit. Era sigură de asta, dacă nu şi de altceva. Apoi a închis ochii, s-a cuibărit lângă el şi a adormit şi ea.

Belle s-a trezit prima, descoperind că dormiseră îmbrățișați de parcă trupurile lor ştiuseră de ce aveau

nevoie sufletele, chiar dacă fuseseră prea obosiţi. I-a atins ţepii de pe bărbie, bucurându-se de confortul, de apropierea, de răsuflarea lui caldă pe obraz şi, când el a deschis ochii, i-a zâmbit. Ea l-a sărutat apăsat pe buze şi i-a simţit tăria lipită de trup. În timp ce-i desena conturul feţei lui dragi cu vârful degetelor, a văzut cât de frumos era, cu pielea aurie şi strălucitoare, cu ochii albaştri, plini de emoţie. Au făcut dragoste, cu blândeţe la început, dar sfârşind cu asemenea pasiune, încât el a făcut-o să strige. I-a acoperit încet gura s-o oprească şi i-a şoptit să facă linişte. Când mişcările pieptului s-au mai liniştit şi respiraţia i-a revenit la normal, ea s-a eliberat din îmbrăţişarea lui şi s-a furişat în baie să se spele. Toate hainele ei erau acum murdare, aşa că a clătit o bluză şi o fustă lungă şi le-a agăţat la uscat deasupra băii.

Când a ieşit, cu părul ud şi pleoştit în jurul feţei, l-a văzut pe Oliver cu spatele la ea, ocupat cu cafeaua.

El s-a întors când a auzit-o şi a zâmbit cu atâta tandreţe, încât, o clipă, ea a simţit că i se opreşte inima în loc. Să simţi atâta iubire în strânsoarea iubirii era dincolo de cuvinte.

— Îmi pare rău, nu am mâncare, a spus el. O să ies să iau ceva.

— Nu prea îmi e foame. O cafea ar fi bună.

— Vino aici, a spus el cu un zâmbet şi mai larg ce-i lumina faţa.

Dar deodată realitatea crudă a revenit şi, odată cu ea, s-a înteţit şi frica. Cu pieptul strâns ca într-o gheară, a şoptit:

— Cineva a încercat să mă omoare.

A rămas pe loc şi a examinat podeaua. Orice, numai să nu se mai gândească.

— O să fie bine, a spus el.

Ea a ridicat privirea şi s-a uitat la el.

— Chiar aşa?

El a dat din cap.

— Vino aici, a repetat el.

Ea s-a dus la el şi Oliver a strâns-o în braţe, mângâindu-i părul încet.

Se simţea mai în siguranţă ştiind că el era lângă ea. Legătura pe care o aveau era instinctuală. Era o legătură sinceră, prin care fiecare îi declara celuilalt *Ştiu cine eşti şi ceea ce nu ştiu vreau să descopăr.* Cuvintele „o întâlnire a sufletelor” i-au apărut în gând şi, deşi i se părea un clişeu, erau adevărate.

Când au plecat spre hotelul Strand şi au început să bată străzile cunoscute, Belle a simţit o umbră de nelinişte. Cu toate că era aglomerat şi erau oameni peste tot, dacă cineva voia să-i urmărească ştia că ar fi suficientă o clipă ca să se strecoare în umbră. Oliver continua să o încurajeze, însă ea se temea de un nou atac, îngrijorată că orice om pe lângă care treceau putea să ascundă un cuţit, poate chiar o armă. Se ţinea strâns de Oliver, dar îşi întorcea privirea în toate direcţiile, neputându-şi stăpâni frica. Simţindu-i neliniştea tot mai mare, el a condus-o prin mulţime şi a chemat repede o ricşă.

La hotel, a lăsat o scrisoare de demisie la recepţie şi i s-a predat o scrisoare par avion care sosise cât fusese plecată. A îndesat-o în geantă ca s-o citească mai târziu, apoi a urcat grăbită în cameră ca să-şi adune câteva lucruri. Cu cât pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine.

Nu i-a luat mult timp, tocmai terminase de împachetat câteva haine şi obiecte de toaletă şi se pregătea să plece, când a intrat Rebecca, rotunjimile

fiindu-i scoase în evidenţă de o rochie roşie mulată, ca de obicei.

— Belle! Unde ai fost? Arăţi îngrozitor.

Belle i-a zâmbit prietenei sale şi a remarcat oboseala din ochii ei şi părul care trebuia pieptănat. Arăta de parcă iar fusese plecată toată noaptea.

— E o poveste extrem de lungă, a spus Belle.

Rebecca s-a lăsat pe pat.

— Ei bine, măcar spune-mi unde pleci acum. Te duci acasă, în Anglia?

— Încă nu. Renunţ la slujbă şi mă duc la Oliver.

Rebecca a făcut ochii mari de uimire.

— Fir-ar! Păi, bravo ţie, dar cum o să te descurci cu bârfitorii? O să aibă ce discuta.

— Chiar nu-mi mai pasă.

— Dar de ce să pleci? Eşti o cântăreaţă grozavă.

Belle a privit în ochii prietenei ei şi a făcut o grimasă de tristeţe.

— Îmi pare sincer rău că nu pot să-ţi spun acum, dar o voi face când se termină totul. Promit.

— Are vreo legătură cu faptul că o cauţi pe sora ta? Ai aflat ce s-a întâmplat? a întrebat Rebecca, directă ca de obicei.

— Încă nu.

Rebecca a dat din cap cu tristeţe în ochi.

— O să-mi fie dor de tine.

Cele două femei s-au îmbrăţişat, iar Belle a coborât şi l-a regăsit pe Oliver în faţa hotelului. Portarul fusese de acord să se ocupe ca bagajul să fie trimis la gară pentru depozitare şi apoi Oliver i-a cerut să repete povestea pe care i-o spusese tatăl său despre bebeluşul ce plânsese în timpul nopţii. După ce a primit asigurări că nu vor dezvălui de unde primiseră informaţia, le-a dat ceva mai multe detalii

decât data trecută.

— Nu v-am spus despre faptul că… la scurt timp după incident, tata a fost concediat pentru o acuzaţie închipuită.

— A fost redus la tăcere, a zis Oliver.

— De ce nu mi-ai spus până acum? a întrebat Belle.

Portarul a ridicat privirea spre cer, apoi s-a uitat din nou la Belle.

— Îi era ruşine. N-am crezut că ar trebui s-o spun. Şi mă temeam şi pentru propria mea slujbă.

Belle a dat din cap.

— Îmi pare foarte rău.

Portarul a ridicat din umeri.

— A fost cu mult timp în urmă, dar i-a distrus viaţa tatălui meu. Nu a primit nicio recomandare şi a reuşit cu greu să se angajeze din nou.

Oliver a pufnit.

— Ce oameni!

I-au mulţumit portarului şi, după ce au plecat de la hotel, s-au oprit să cumpere câteva alimente de la un magazin din drumul lor. Apoi au luat o ricşă, asigurându-se totodată că nu îi urmărea nimeni. Când au ajuns din nou la apartament, el a descuiat şi i-a explicat că avea o bănuială, aşa că voia să cerceteze câteva arhive de la diferite ziare. Ea trebuia să rămână singură şi nu a avut nevoie să se lase convinsă să stea în apartament cu uşa încuiată.

— Măcar nu ştie nimeni că eşti aici, a spus el. Aşa că o să fii lăsată în pace.

Ea s-a strâmbat.

— Ştie Rebecca.

— O să-şi ţină gura?

— Nu ştiu. Poate n-ar fi trebuit să-i spun. Sau

măcar ar fi trebuit să-i spun să păstreze secretul.

— Nu mai avem ce face acum. O să fii în regulă dacă nu pleci din apartament, dar te rog să nu deschizi nimănui. Nu durează mult.

Apoi, ca un gând întârziat, a adăugat:

— Poate ar fi o idee bună să stai departe de fereastră.

După ce a plecat, ea şi-a pregătit puţină pâine prăjită şi încă o ceaşcă de cafea înainte de a se aşeza să citească un ziar. Câteva minute mai târziu, cum era prea agitată ca să se poată concentra, s-a ridicat iar să cerceteze cotoarele cărţilor lui şi abia atunci şi-a amintit de scrisoare. S-a aruncat pe un scaun, a pipăit hârtia fragilă, apoi a deschis-o şi a citit-o.

Draga mea Annabelle,

Sper ca această scrisoare să te găsească sănătoasă. Voiam să-ţi spun că voi veni în curând în vizită în Birmania. Mi-am promis întotdeauna că mă voi întoarce aici într-o zi şi, dacă nu fac acum călătoria asta, mă tem că nu voi mai apuca vreodată s-o fac. Sper din tot sufletul să ne putem întâlni. Desigur, nu ştiu dacă mai locuieşti în Rangoon, dar voi trece pe la Strand cu prima ocazie.

Ei bine, draga mea, cred că asta e tot deocamdată. Să ai grijă de tine acolo.

Cu cele mai bune urări,

Simone

Belle a citit scrisoarea de două ori, apoi s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu gândul la Simone. Era extraordinar! Nu-şi imaginase niciodată că s-ar putea întâlni aici, în Birmania, cu vechea prietenă a Dianei, dar ce ocazie extraordinară de a afla mai multe despre

mama ei. Avea unsprezece ani când tatăl ei îi spusese că nu avea să o mai vadă vreodată pe Diana, iar Belle nu-şi amintea decât că ploua şi că abia intrase la internatul Colegiului pentru doamne din Cheltenham. Deşi plânsese puţin la vestea că mama ei murise, lacrimile păruseră forţate, sentimentele ei erau neclare şi greu de pătruns. Nu avea să mai pomenească vreodată de Diana. Acum sentimentele ei erau şi mai confuze. Cu toate că înţelegea acum în ce fel contribuise pierderea Elvirei la boala mamei ei şi la neglijenţa ulterioară, durerea resimţită de Belle în copilărie dăinuia. Copilul din ea încă nu putea să o ierte, şi asta o întrista. Nu se putea abţine să nu se gândească la faptul că mama ei ar fi putut găsi alt mod de a depăşi tragedia. S-ar fi putut strădui mai mult. Cât despre Simone, Belle habar nu avea dacă avea să mai fie aici s-o întâmpine pe prietena de altădată a mamei ei.

În timp ce se gândea la asta, cineva a bătut foarte încet la uşă şi, înainte să-şi amintească de avertismentul lui Oliver, a traversat camera. Cu mâna pe cheie, a ezitat, mustrându-se singură. Ce prostie! Acum oricine era în faţa uşii probabil o auzise mişcându-se. Bătaia s-a auzit din nou, mai tare de data asta. Totuşi, nu s-a mişcat, încremenită de teamă. A aşteptat şi, după câteva clipe, a auzit vocea unei femei.

— Belle, ştiu că eşti acolo.

Gloria. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde. Să spună ceva? Să o lase pe prietena ei să intre?

— Belle?

— Da?

— Pentru Dumnezeu, lasă-mă să intru. Îmi fac griji pentru tine.

Belle şi-a sprijinit fruntea de lemnul răcoros de tec, preţ de o clipă, apoi a descuiat uşa, neştiind dacă făcea bine. La urma urmei, Gloria era sora lui Edward, iar Belle avea tot mai multe îndoieli în privinţa lui.

Gloria a dat buzna înăuntru şi a început să o privească pe Belle de parcă ar fi căutat indicii.

— Ce se întâmplă, Belle?

Belle era temătoare şi începuse să se îmbujoreze.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

Gloria părea cu adevărat năucită.

— Haide. Ţi-ai lăsat slujba, stai în apartamentul unui bărbat despre care te-am avertizat deja că nu e de încredere. E o nebunie!

S-a aruncat pe scaunul pe care stătuse Belle.

— Ai puţină cafea, dragă? Abia îmi trag sufletul.

Belle a dat din cap şi s-a bucurat de ocazie ca să-şi ascundă faţa îmbujorată, în timp ce pregătea cafeaua. Ştia că oamenii aveau să bârfească după ce se afla că stă aici, dar de ce ar fi contat asta pentru Gloria? De obicei, prietenei sale nu-i păsa ce credeau alţi oameni, ba chiar se mândrea de contrariu.

— Poftim cafeaua, a spus Belle, forţându-se să zâmbească.

Gloria a luat cafeaua, apoi a scos o tabacheră de argint şi i-a oferit o ţigară lui Belle.

Când aceasta a refuzat, Gloria a înclinat capul.

— Ah, desigur, vocea ta.

— De unde ai ştiut că sunt aici? a întrebat Belle.

— Oh, ştii tu, o păsărică. Trebuia să fie secret? Deşi am cam insistat să-mi spună.

— Rebecca?

Gloria a mijit ochii şi a zâmbit scurt, satisfăcută. Apoi, când expresia ei a devenit mai aspră, Belle a început să se teamă. Într-adevăr, Gloria nu-l plăcea pe

Oliver, dar mai era şi altceva la mijloc? Ceva ce ar trebui să ştie?

— Spune-mi, de ce ai renunţat la slujbă? a cerut să afle Gloria cu o privire critică, la început, ce s-a transformat repede într-una uimită. Doamne sfinte, sper că nu ţi-a cerut el!

— Oliver?

— Draga mea, vorbeşti cam monosilabic. Sigur că Oliver. Ăsta e apartamentul lui, din câte ştiu.

— Pur şi simplu, m-am gândit mai bine. Nu mi-a cerut el să plec de la Strand. S-ar putea să mă întorc în Anglia.

Gloria arăta ca şi cum vestea asta o mulţumea.

— Dar de ce să stai cu Oliver? Ştii că are o anumită reputaţie. Să nu întorci spatele adevăraţilor tăi prieteni.

— Ce reputaţie?

— Femeile, scumpo. Ţi-am mai spus. Are probleme cu legea. Am vorbit despre asta, nu-i aşa?

Belle a dat din cap, dar devenea tot mai suspicioasă din cauza motivului pentru care Gloria venise aici.

— Nu se ştie niciodată pentru cine lucrează, de fapt.

— E jurnalist.

— Aşa spune el, dar nu poţi să ai încredere. Şi, bineînţeles, mai e şi american.

Belle a oftat, frustrată.

— Şi ce legătură are asta?

Gloria a clipit, cu colţurile gurii lăsate. Doar puţin. Dar a fost destul cât să-şi trădeze prejudecata. Cu toată atitudinea ei rebelă, Gloria era de fapt, o conformistă.

— Gândeşte-te la consecinţele unei relaţii cu

cineva ca el, a spus Gloria.

— Ce consecinţe?

— În primul rând, te va dezamăgi.

— Şi apoi?

Gloria a întors capul şi a ridicat din umeri, de parcă defectele lui Oliver erau cât se poate de evidente.

Belle a oftat.

— Sunt bine, Gloria. Ascultă, acum am aflat că mama nu a avut absolut nimic de-a face cu dispariţia Elvirei.

Gloria a plecat privirea spre ceaşca de cafea, părând puţin neliniştită.

— De unde ştii?

Belle a ezitat, apoi a decis să nu pomenească nimic despre atacul cu bombă.

— E o poveste lungă.

Gloria nu părea împăcată şi a continuat cu o hotărâre încăpăţânată.

— Draga mea, nu sta aici. Ştii cum dă lumea din gură după ce se află anumite lucruri. Vino mai bine să stai la mine, măcar până te întorci în Anglia. O să stai mult mai confortabil.

— Lasă-mă să mă gândesc.

— Aş prefera să vii cu mine acum.

— Cum am spus, lasă-mă să mă gândesc.

— Atunci o să mă întorc să te iau azi, mai târziu. Acum – a aruncat o privire în jur –, povesteşte-mi despre aventurile tale în Mandalay.

Belle i-a relatat cu entuziasm călătoria pe râu şi pe cea din balonul cu aer cald, dar nu i-a zis nimic despre Mandalay. I-a explicat că nu descoperise nimic în plus despre bebeluşul dispărut şi, pe lângă problemele apărute în Rangoon, ăsta era motivul

pentru care se gândea să se întoarcă în Anglia. Gloria a dat din cap şi s-a oferit să ceară ajutorul lui Edward ca să obţină un bilet mai devreme dacă era hotărâtă să plece.

— Orice ai decide, a adăugat ea, sunt sigură că eu şi Edward vom face tot posibilul să te ajutăm. Dar, Belle, trebuie să insist. Trebuie să pleci de la Oliver. E periculos.

— Este ceva ce nu mi-ai spus despre el?

— Ce altceva îţi mai trebuie?

Belle a tresărit la felul înfumurat în care Gloria presupunea că avea dreptate, apoi a simţit din nou că se înroşeşte la faţă, de data asta de nervi. Se săturase.

Gloria, văzându-i expresia, a clătinat din cap şi, încercând un gest împăciuitor, a ridicat mâinile.

— Nu vreau decât să fii în siguranţă.

De obicei, oamenii nu se certau cu Gloria, dar Belle i-a luat apărarea lui Oliver, legătura dintre ei era singura motivaţie de care avea nevoie ca să-l apere pe bărbatul pe care-l iubea.

— Te înşeli în privinţa lui Oliver. E un om bun. Şi am încredere în el.

Cele două femei s-au privit una pe cealaltă, apoi Gloria a ridicat din sprânceană şi a oftat adânc, de parcă Belle ar fi fost un copil recalcitrant.

— Bine, nu contează. Nu trebuie să ne certăm, iar oferta mea e valabilă. Cum spuneam, nu întoarce spatele adevăraţilor tăi prieteni.

Belle a întors privirea. Îi plăcuse Gloria, chiar o admirase. Fusese mereu o femeie distractivă şi dispusă să o ajute, dar acum Belle simţea că se încordează, plină de o furie înăbuşită.

Când Gloria şi-a scos altă ţigară, Belle a reluat în minte parcursul relaţiei lor, cercetându-şi amintirile

până la prima lor întâlnire de pe vas. Fusese flatată de interesul Gloriei atunci, dar acum neîncrederea îi învăluia mintea. Oare prietenia lor fusese chiar atât de nevinovată? Sau Gloria o cultivase cumva după ce aflase numele de familie al lui Belle?

Furioasă pe insistenţa repetată a Gloriei că Oliver nu era de încredere, a scuturat din cap. Ştia că încredere ei în el nu era rezultatul unei erori îngrozitoare de judecată, aşa cum insinuase Gloria, nici nu voia să-i permită să o convingă de contrariu. Nu avea niciun drept să vină aici în acest fel şi să-i ceară lui Belle să plece.

— Cred că ar fi mai bine să pleci, a spus Belle în cele din urmă, reuşind să-şi ascundă vocea şovăitoare şi conştientă că ceva se schimbase în relaţia lor.

Adevărul era că nu mai ştia cine era Edward cu adevărat sau ce punea la cale şi acelaşi lucru era valabil şi pentru Gloria.

47.
Diana, Minster Lovell, 1928

Locuiesc de şase ani deja în Minster Lovell. În primul an, Simone a stat cu mine aproape tot timpul, dar după aceea, pe măsură ce am devenit mai puternică, s-a întors acasă şi nu a mai rămas la mine decât ocazional. În ultimii doi am locuit singură. Ies afară. Îmi salut vecinii. În fiecare zi, dacă o permite şi vremea, ies din căsuţa mea, ultima de pe strada din sat, şi fac câţiva paşi în sus, înainte de a o lua repede la dreapta şi apoi pe aleea bisericii. În fosta casă parohială, aproape de poalele dealului, trăieşte doctorul. Dacă îl văd curăţând copacii sau tăind trandafirii ofiliţi – are o grădină frumoasă de trandafiri

–, ne zâmbim cu subînţeles, apoi facem schimb de amabilităţi, ca şi cum nu a aflat deja tot ce se poate şti despre mine. Aleea se termină la ferma Manor, aşa că o iau la dreapta şi mă plimb pe domeniul bisericii St. Kenelm, construită din piatră de Cotswold. Îmi place să citesc numele de pe morminte şi să-mi imaginez vieţile oamenilor care au existat înaintea mea. Prima dată când am văzut câte familii trecuseră prin pierderea nu doar a unui singur copil, cum mi s-a întâmplat mie, nu m-a făcut să mă simt abătută. În schimb, am simţit o afinitate cu aceşti oameni, care mă face să prind rădăcini aici într-un fel pe care nu l-am mai simţit până acum. După biserică, de obicei mă strecor printre ruinele fermecătoare de la Minster Hall, apoi merg pe potecă spre locul unde curge râul Windrush şi, în timp ce mă plimb printre florile delicate, tot locul freamătă de sunetele păsărilor sălbatice, al raţelor şi al lişiţelor.

Mă întreb deseori cum ne dăm seama când suntem fericiţi. Oare atunci când eşti lipsit de griji sau când nu simţi durere în suflet? Sau, în cazul meu, e vorba despre faptul că am găsit un ritm blând şi atât de minunat în viaţă? Ritmul potrivit, care mă lasă să trăiesc liniştită şi să pot aprecia simplitatea reconfortantă a lucrurilor. Totuşi, pentru noi toţi, fericirea e fragilă. Aş fi nesăbuită să nu recunosc acest lucru.

Ceva în mine era frânt. Poate încă mai e. Dar acum ştiu că pot să trăiesc cu acest sentiment. Înainte, nu puteam.

Nu mai trăiesc într-o lume de fantome, în afară de cele ale persoanelor care au trăit cândva la Minster Lovell şi care nu sunt doar ale mele. Şi, cu toate că uneori mă străduiesc s-o aud, vocea este extraordinar

de tăcută. Dacă mai reapare vreodată, vizionarul doctor Gilbert m-a învăţat cum să vorbesc cu ea. „Să nu te sperii”, spune el. M-a învăţat că eu sunt cea care controlează vocea, nu invers. Nu e întotdeauna uşor. Câteodată, când sunt singură în noaptea întunecată şi aud foşnetul frunzişului dens şi zgomotul crengilor copacilor din Rangoon, nu reuşesc să fac asta. Atunci trecutul încă are putere asupra mea, dar când zorile pătrund în dormitorul meu, luminând treptat fiecare colţ, îmi regăsesc drumul. „Depăşirea obstacolelor este pur şi simplu o parte din viaţă”, spune doctorul. În primii cinci ani în care am stat aici, l-am văzut de două ori pe săptămână şi au fost multe, foarte multe dăţi când eram convinsă că e doar o pierdere de timp şi de bani. Acum îl văd doar o dată pe lună. Mi-a salvat viaţa şi nu pot să-i răsplătesc vreodată bunătatea şi devotamentul. El, împreună cu draga mea Simone, mi-a fost cel mai bun prieten.

Şi acum a mai rămas un singur lucru de făcut.

Am avut sentimente de vinovăţie şi de pierdere din pricina lui Annabelle în toţi aceşti ani, iar acum e timpul să fac ceva în privinţa asta. Mi-e dor să o revăd şi îmi doresc foarte mult să încerc să găsesc o cale de a mă revanşa pentru felul în care am neglijat-o în trecut, dacă Douglas îmi va îngădui asta.

Aşa că săptămâna viitoare, cu multă nerăbdare, voi merge pe drumul pe care am venit. Spre Cheltenham.

48.

În timp ce se plimba prin cameră, lui Belle îi era cald şi căuta butonul care să pornească ventilatorul din tavan. L-a găsit şi l-a apăsat, dar aerul cald pe

care îl răspândea nu prea era de ajutor. Era disperată să-l vadă pe Oliver, căci spera că legătura dintre ei avea să alunge reţinerile pe care i le sădise Gloria în suflet. Şi cu toate că nevoia de a crede în Oliver era profundă, o mică sămânţă de îndoială tot i se strecurase în suflet, chiar dacă îi luase apărarea. Dacă exista o şansă cât de mică ca Gloria să aibă dreptate? Nu, era imposibil. Era doar înfricoşată, îngrijorată şi nu mai ştia ce simte.

Când a apărut în cele din urmă, cu servieta în mână, ochii lui păreau impenetrabili, iar ea a simţit că se clatină. *Mi-e frică să te iubesc*, şi-a spus şi a lăsat capul în jos, ca el să nu îi poată citi asta în ochi.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat el.

— A venit Gloria.

— Dar eu…

Belle i-a tăiat vorba.

— A spus că nu trebuie să am încredere în tine.

Pe faţa lui a apărut o expresie iritată.

— De ce ai lăsat-o să intre?

Se uitau fix unul la altul.

— Belle, nu de mine trebuie să-ţi faci griji.

— Ştiu. Dar de cine?

El a ridicat din umeri.

— Încă nu ştiu, dar uite, am găsit ceva.

A scos din servietă o pagină îngălbenită de ziar care, judecând după marginile înnegrite, arăta ca şi cum restul ziarului arsese.

— Am găsit-o din întâmplare când căutam amănunte despre Golden Valley. E doar o părticică din ceva mai lung, dar încă se vede data. Acum opt ani, cu doar câteva săptămâni înainte să ajung eu în Birmania. Se pare că, în timpul renovărilor la o casă din Golden Valley, a fost găsit scheletul unui copil,

când săpau în pământ ca să construiască o casă de vacanţă.

Belle a simţit că se albeşte la faţă.

— Casa părinţilor mei? De asta săpa mama mea?

Ce ştiuse mama ei? se întreba. *Şi dacă nu îngropase Diana copilul, cine o făcuse?* Pierdută în gânduri, nu a înţeles ce spunea Oliver.

— Ai auzit?

Ea a clătinat din cap, descurajată.

— Am spus că nu scrie a cui era casa, Belle. Dar era numărul douăzeci şi unu, deci nu era casa părinţilor tăi.

— Dar atât de aproape. Cu siguranţă, asta dovedeşte că sora mea e îngropată acolo?

El a dat din cap.

— Posibil. Cum spuneam, am căutat în arhivele unui alt ziar – am un prieten editor acolo – şi am găsit-o între alte două articole despre construcţiile şi proiecte de dezvoltare a zonei din Golden Valley. Nu mai scrie nimic despre schelet. Cred că toată povestea a fost muşamalizată. N-am mai descoperit altceva.

— Crezi că l-au informat pe tata despre asta?

— Nu sunt sigur. Cazul a fost închis cu mulţi ani înainte. Nimeni nu l-a mai urmărit, deşi cineva a distrus în mod evident restul articolului din care provine bucata…

S-a oprit.

— Trebuie să însemne ceva. În orice caz, o să fac tot ce pot să aflu a cui era grădina.

— Ce rost are?

— Dacă Elvira a fost îngropată acolo, nu vrei să ştii cine e vinovat?

O oră mai târziu, au ajuns la Biroul de registratură

unde au reuşit în cele din urmă să găsească familia care locuia la numărul douăzeci şi unu pe atunci. Când s-a dovedit că îi aparţinuse lui George de Clemente, comisarul Diviziei din Rangoon, căsătorit cu Marie şi având o fetiţă, Oliver a scos un fluierat.

— Ţi-a spus vreodată Edward ceva despre numărul douăzeci şi unu?

Ea a clătinat din cap.

— A spus că ar vrea să-mi cumpere casa.

Oliver a ridicat din sprâncene.

— Interesant.

— Acest George trebuie să fie rudă cu Edward şi cu Gloria. E un nume neobişnuit.

— O să verific cine a moştenit casa sau cine a cumpărat-o.

Cât s-a mai documentat el preţ de câteva minute, Belle nu reuşea să înţeleagă de ce nu-i spusese nimeni despre scheletul care fusese găsit îngropat în grădina locuinţei de la numărul douăzeci şi unu. O făcuseră intenţionat? Sau pur şi simplu era secretul sinistru al altei familii şi nu avea nicio legătură cu Elvira? Poate o sarcină nedorită?

— Poftim. Se pare că a fost moştenită de nepotul lor, Edward de Clemente, deci ăsta e răspunsul.

— Gloria are o casă în Golden Valley. N-am fost niciodată, dar poate locuieşte acolo. Şi dacă e aceeaşi casă, de ce nu mi-a spus niciodată că a fost găsit un schelet acolo?

— Exact la asta mă gândeam. Ciudat, nu?

Ea a dat din cap.

— Ce legătură crezi că are Edward cu toate astea?

El a făcut o grimasă.

— Nu ştiu. Poate niciuna. Totuşi, ştiu de ceva vreme că Edward nu este doar consilierul comisarului.

— Adică?

— Lucrează la Serviciul de Informaţii din Rangoon.

Belle s-a îngrozit.

— Doar nu crezi că el e vinovat pentru explozia din Mandalay?

— Mai bine să nu ne repezim la concluzii. Am avea nevoie de ceva incontestabil ca să putem dovedi asta.

— Aşadar, ce ştim despre acest George de Clemente?

Oliver s-a încruntat, gândindu-se la întrebarea ei.

— Ei bine, scrie că au avut o singură fiică. Desigur, el şi soţia lui ar fi putut avea şi alt copil. Poate gemene şi una a murit.

— Dar de ce să îngroape copilul în grădină?

— Poate s-a născut mort?

— Asta nu explică nimic. De ce nu l-au înmormântat în cimitirul de lângă biserică? Are legătură cu Elvira.

— S-ar putea să fi avut un alt motiv. Poate e copilul unei servitoare?

Belle a plecat capul.

— Mai întâi, să stabilim ce s-a întâmplat cu acest George. Să vedem unde e acum.

De la Biroul de registratură s-au dus la arhivele angajaţilor de la guvern să vadă dacă puteau descoperi ceva în cele câteva dosare disponibile pentru public. Într-adevăr, multe dosare erau probabil confidenţiale, dar merita să încerce. După o jumătate de oră, insistenţa le-a fost răsplătită, când au citit o notă de subsol la paragraful despre George de Clemente, care arăta că el şi familia lui se mutaseră în Kalaw în 1911.

— Anul în care a dispărut Elvira, a spus Belle.

— Cunosc un tip care lucrează la Ministerul sănătăţii în Kalaw de ani de zile. S-ar putea să ne spună el mai multe.

Un mic departament de poştă şi telegrafie fusese înfiinţat în 1884 şi, ca jurnalist, conducerea ziarului lui Oliver îl ajutase să obţină de timpuriu o linie telefonică. În timp ce el dădea câteva telefoane, Belle îl privea, ronţăindu-şi obrazul pe interior şi gândindu-se la familia de Clemente. Care naiba putea fi legătura dintre ei şi sora ei moartă? Belle era epuizată de întrebările care i se învârteau prin minte, dar era şi foarte curioasă. Tânjea să afle exact ce se întâmplase în urmă cu toţi acei ani şi de ce atâtea informaţii fuseseră ori pierdute, ori ascunse.

Când Oliver a încheiat convorbirile la telefon, i-a spus că familia de Clemente plecase din Birmania şi se mutase în America, dar până atunci avuseseră o chinezoaică drept dădacă, o femeie care, după plecarea lor, s-a întors în Rangoon unde avea o mică gheretă de ziare.

— N-au fost în Kalaw.

— E ciudat.

— Da. De ce să te duci la Kalaw dacă eşti hotărât să pleci din ţară?

— Numai dacă nu cumva era vreo sărbătoare. E reşedinţă administrativă, nu? La fel ca Maymo.

Oliver a dat din cap.

— Cred că trebuie să ne întoarcem la Secretariat. Îl cunosc pe secretarul de la Biroul pentru licenţe de comerţ. Dacă o găsim pe dădacă, s-ar putea să ştie ceva despre copilul îngropat în grădina de la numărul douăzeci şi unu.

Belle a început să râdă.

— Pentru că dădacele ştiu tot.

— Iar dacă are licenţă pentru gheretă o vom găsi.

— Ele ştiu tot şi *tu* îi cunoşti pe toţi.

El a făcut o plecăciune în glumă.

— E vorba doar de datorie, doamnă. Englezii păstrează totul secret, aşa că nu am de ales decât să obţin informaţiile în orice mod posibil.

Ea avea o expresie recunoscătoare.

— Păi, sunt teribil de bucuroasă pentru asta.

— Cât de englezoaică pari, a zis el, zâmbindu-i la rândul său. Dar să nu-ţi faci speranţe prea mari. S-ar putea ca dădaca să fi plecat în altă parte, poate chiar să se fi întors în China.

Când s-au apropiat din nou de Secretariat, Oliver i-a arătat o mică ceainărie cu scaune şi mese aşezate afară, la umbra unui paravan lat.

— Cel mai bine ar fi să aştepţi aici.

Ea a clătinat hotărâtă din cap.

— Vin cu tine.

— Scumpo, îl cunosc pe tipul ăsta. Nu o să stea la discuţii cu o femeie. Dacă vii, nu faci decât să stârneşti suspiciuni. Dacă mă duc singur, o să creadă că e ceva legat de un articol pentru ziar.

— Apropo de ziar, n-ar trebui să fii la serviciu?

— Am concediu. Nu stau mult, dar ai grijă. S-ar putea să te vadă cel care a pus bomba.

— O, Doamne!

— Poate n-ar fi un lucru rău. L-ar putea scoate pe el sau pe ea din ascunzătoare. E un loc prea public ca să se întâmple ceva îngrozitor. Dacă sesizezi cel mai mic pericol, intră în cafenea şi cere ajutorul proprietarului. E prieten cu mine.

Oliver a plecat, iar Belle s-a îndreptat spre o masă

la care s-a aşezat, aproape de un grup de femei, apoi a comandat un ceai. Ziua era încărcată de ameninţarea unei ploi torenţiale şi simţea că se topeşte din pricina umidităţii extreme. În depărtare, zumzetul străzilor aglomerate din Rangoon nu înceta niciodată. Complet neliniştită, se uita la oamenii care roiau prin faţa Secretariatului. Unii, care nu erau englezi, aşteptau nerăbdători să fie lăsaţi să intre, în timp ce alţi bărbaţi plini de sine intrau şi ieşeau nestingheriţi din clădire. Se ruga ca Oliver să nu stea mult în interior. Dar cât de meticulos fusese, nu lăsase nicio pistă necercetată şi îşi dovedise din plin calitatea de jurnalist de investigaţie.

Cu cât se apropia mai mult de a desluşi trecutul, cu atât acesta îi părea lui Belle mai real. Cât de sfâşietor trebuie să fi fost să fii acuzată şi în acelaşi timp să te confrunţi cu o durere atât de copleşitoare. O judecase multă vreme pe mama ei. Şi-a spus că era doar o copilă şi nu avea de unde să ştie. Dar asta nu o ajuta. „Iartă-mă, mami, îmi pare tare rău”, îşi şoptea. Dar era mult prea târziu.

O voce i-a întrerupt gândurile şi, mijind ochii în soarele strălucitor, a ridicat privirea şi l-a văzut pe Edward apropiindu-se de masă. Un fior de teamă i-a străbătut şira spinării şi s-a chinuit să se stăpânească. El părea stingherit, cu pielea mai roşie decât de obicei, de parcă îl deranja căldura.

— Belle.

A urmat un salut scurt.

Ea a înghiţit în sec, vocea îi pierise, aşa că a dat din mână spre un scaun liber.

El nu s-a aşezat şi, încruntat, părea că o studiază.

— Am auzit că ai făcut cercetări. Trebuie să ai mai multă grijă cu cine vorbeşti şi cine vorbeşte în numele

tău. Dacă voiai să afli ceva, era de ajuns să mă întrebi pe mine.

— Eu…

— Lasă ceaiul, draga mea, aş vrea să vii cu mine.

Vorbise aspru, pe un ton care nu îngăduia un refuz, dar ea a scuturat din cap şi, înfigându-şi unghia de la degetul mare în palmă, şi-a recăpătat vocea.

— Îmi pare rău, Edward, e absolut minunat că te văd, dar îl aştept pe Oliver.

— Credeam că *noi doi* suntem prieteni, tu şi cu mine.

A înclinat capul într-o parte şi apoi a zâmbit, dar căldura din zâmbetul lui nu era reală, iar ea a remarcat umbrele negre de sub ochii lui.

— Arăţi obosit, a spus ea.

— E perioada aceea din an.

Deşi ştia la ce se referă el, faţa lui serioasă îi spunea ceva cu totul diferit. Şi-a şters fruntea cu palma şi s-a rugat ca Oliver să se întoarcă repede.

— E atât de cald, nu-i aşa? Dar cum spuneam…

— E doar o rugăminte, Belle. Nici n-aş visa să te forţez, dar serios, chiar e nevoie să vii cu mine. Pentru binele tău, înţelegi.

Tonul i se schimbase acum, devenind mai rugător.

— Dar, Edward, treaba e că nu înţeleg, a răspuns ea cu o voce cât se putea de senină şi degajată, în ciuda fiorului sâcâitor de teamă. Despre ce e vorba?

— Am o maşină care aşteaptă, a spus el fără să-i răspundă la întrebare. Nu pot să-ţi explic aici. E o chestiune măruntă şi nu durează mult. Vii şi pleci aproape imediat. Noi nu vrem decât să-ţi punem câteva întrebări. Nu ţi se întâmplă nimic şi o să te întorci cât ai clipi.

— Ce înseamnă *noi*?

— Departamentul meu, cine altcineva?

Belle a inspirat şi a expirat încet. Căldura creştea din ce în ce mai mult şi acum devenise insuportabilă.

În timp ce Edward şi-a scos batista, ştergându-şi fruntea, Belle s-a uitat în stânga şi l-a zărit pe Oliver în depărtare, venind spre ei. Spera ca Edward să nu fi auzit cum respiraţia i se transformase într-un oftat de uşurare văzându-şi iubitul. A rămas pe loc şi a tras de timp vorbind despre cât de mult îşi dorea să prindă sezonul musonic. În interiorul ei, tremura toată. Nu exista nimic în lume pentru care să fi plecat cu Edward.

— Ce face Gloria? a întrebat ea atunci.

— Gloria e bine, foarte bine. Mulţumesc pentru întrebare. În orice caz, mergem? Te aduc înapoi imediat, fii fată bună!

Mă tratează cu aroganţă, s-a gândit ea, dar el era cu siguranţă îngrijorat.

Când Oliver aproape ajunsese lângă ei, Edward îi auzise probabil paşii, pentru că s-a întors să vadă cine venea.

Belle i-a surprins privirea lui Oliver, apoi s-a ridicat în picioare şi şi-a luat geanta ca să lase impresia că avea de gând să facă ce voia Edward, deşi îi tremurau picioarele. S-a sprijinit de masă cu o mână ca să-şi ţină echilibrul, sperând să poată duce înşelătoria la capăt.

— Edward vrea să merg cu el. Spune că nu durează mult. Aşa că eu…

— E o treabă de competenţa poliţiei? l-a întrebat Oliver pe celălalt bărbat, tăindu-i vorba. E arestată?

Edward nu a avut ce face decât să clatine din cap.

— Sigur că nu. De ce ar fi? Eu doar încerc să am grijă de ea.

— În acest caz, dacă nu vrei să o arestezi, rămâne cu mine. Pot să am eu grijă de ea. Nu-i aşa, Belle?

Ea a dat aprobator din cap.

Edward s-a întors spre Belle şi i-a aruncat o privire intensă, plină de regret.

— Nu pot să-ţi spun pe cine să-ţi alegi drept prieten, pot doar să spun că faci o mare greşeală. Mi-aş dori să mă fi ascultat.

49.
Diana, Cheltenham, 1928

Cheltenham nu s-a schimbat. Aceleaşi clădiri elegante din perioada Regenţei care mi-au plăcut mereu, aceleaşi străzi străjuite de copaci, aceleaşi parcuri întinse. Eu sunt cea care s-a schimbat şi, când Simone conduce maşina aproape de fosta mea casă, mă întorc spre ea.

— Mulţumesc. Mă descurc de aici.

Ea îmi ia mâna într-a ei.

— O să mă plimb prin parc o jumătate de oră, pe urmă aştept în maşină.

Cobor, închid portiera şi merg încet spre casă cu mai multă încredere în mine decât mi-aş fi imaginat. Câteva clipe, nu fac nimic, doar îmi îngădui să asimilez faptul că sunt din nou acolo. Pe urmă, ca din senin, mă gândesc la seara în care eu şi Douglas ne-am întâlnit pentru prima dată. Aveam optsprezece ani. Era mijlocul verii, una dintre serile acelea calde şi perfecte de vară. Precum cele în care tânjeşti după mirosul de caprifoi şi de trandafiri în floare şi-ţi doreşti ca noaptea să dureze o veşnicie. Tata dăduse o petrecere pentru prieteni şi vecini, aşa cum făcea în fiecare an, pe când trăia mama.

L-am zărit pe Douglas înainte să mă observe el şi, în mod inexplicabil, nu mi-am putut lua ochii de la el. Era înalt şi avea înfăţişarea unui profesor, cu siguranţă nu era genul care să pună pe jar inima unei fete. Însă când m-am aşezat pe o bancă din fundul grădinii, ascunsă de mulţimea invitaţilor, a venit şi m-a întrebat dacă poate să stea lângă mine. Avea un zâmbet sincer şi un fel de expresivitate în glas când s-a prezentat şi m-a întrebat cum mă cheamă. Inima îmi bătea cu putere, dar am reuşit să răspund şi să-i zâmbesc. În timp ce petrecerea se estompa pe fundal, am rămas doar noi doi, am rămas acolo multă vreme, vorbind şi râzând, iar el m-a întrebat dacă putea să mă caute în ziua următoare. M-am dus la culcare cuprinzându-mi corpul cu braţele, ştiind că avea să se întâmple ceva special. Orice am simţit amândoi în seara aceea s-a transformat repede în iubire şi am ştiut că voiam să-mi petrec tot restul vieţii cu acest bărbat, ai cărui ochi jucăuşi, dincolo de ochelarii lui serioşi, vorbeau despre o pasiune ascunsă.

Sunetul zgomotos al unui râset din parc mă readuce în prezent. Ciocăn la uşa şi aştept. După un timp care mi se pare interminabil, aud paşi şi apoi doamna Wilkes deschide uşa. Ridicând din sprâncene, murmură un bun venit şi mă pofteşte înăuntru. Mă face să mă întreb dacă Douglas i-a spus măcar despre sosirea mea. Apoi îmi face semn să aştept în salonul oficial. Mă simt mai neliniştită acum, când sunt în casă, dar nu mă pot lăsa pradă emoţiilor, aşa că nu aştept acolo, ci mă apropii de fereastră. Uitasem cât de diferită e priveliştea de aici, de jos. Nu văd la fel de mult pe cât vedeam de la etaj, acolo unde era fereastra mea către lume.

Când intră Douglas, observ că nu zâmbeşte şi că

pare mult mai în vârstă.

— Nu iei loc, Diana? Doamna Wilkes o să ne aducă ceaiul imediat. Aşadar – şi schiţează un zâmbet pasager – ce mai faci?

Îi zâmbesc şi eu.

— Cum spuneam în scrisoare, mi-am revenit foarte bine şi mi-e dor să o văd pe Annabelle. Doctorul Gilbert e un geniu.

El dă din cap.

— Sunt nespus de bucuros să aud asta.

— Şi ce face fiica noastră? întreb cu seninătate.

— E bine. Dar e destul de dificil, Diana. Îţi mai aminteşti ce am stabilit împreună?

A spus-o remarcabil de lent şi mă întreb ce înseamnă asta.

— Desigur. Trebuia să păstrez distanţa, am zis eu încă veselă.

— Exact.

Îi zâmbesc larg şi îmi păstrez tonul nonşalant.

— Dar acum sunt mai bine, iar asta schimbă totul.

El mijeşte ochii şi pare stânjenit.

— Nu, Diana, îmi pare rău, dar asta nu schimbă cu nimic.

Clipesc repede şi încerc să ignor primul indiciu că povestea asta nu va merge bine. Doar nu vorbeşte serios? Aştept, dar el nu mai spune nimic, aşa că mă aplec în faţă, ca şi cum l-aş încuraja. În cele din urmă, eu sunt cea care vorbeşte.

— Nu fi ridicol, Douglas. Sunt altfel acum şi fireşte că am dreptul să-mi văd fata.

Privesc în jur nerăbdătoare.

— E aici? În scrisoare îţi spuneam că vreau să o văd azi.

— În fiecare săptămână e la internatul Colegiului

pentru doamne din Cheltenham, aşa că nu, nu e aici.

— Dar, Douglas…

Ridică o mână şi percep o ezitare pe care încearcă să o ascundă.

— Este absolut imposibil să o vezi pe Annabelle.

Mă simt de parcă mi-a tras un pumn în stomac.

— De ce?

El înclină capul, ca şi cum m-ar analiza, apoi vorbeşte cu grijă, insistând pe fiecare cuvânt.

— Lasă-mă să termin. Dacă îţi aminteşti, ne-am învoit ca, după ce trece un timp, să-i spun că ai murit.

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi proastă.

— Diana, ea crede că ai murit. I-am spus acum patru ani. S-a adaptat la asta. A trecut mai departe.

Acum e ferm, hotărât, rigid, seamănă mai mult cu acel Douglas mai matur din timpul căsniciei noastră.

Inima îmi bubuie de spaimă. Dumnezeule mare, doar nu vorbeşte serios! Nu se poate. Ameţesc, îngrozită de vorbele lui, dar nu vreau să-l las să mă intimideze.

— Pentru Dumnezeu, eram bolnavă când am acceptat.

— Îmi pare rău, draga mea, dar îi merge bine acum şi cred că ar strica tot ce am făcut ca să-i fie bine dacă te-ai reîntoarce în viaţa ei dintr-odată. Ar fi prea tulburător pentru ea după atâta timp.

Are vocea aspră, nu acceptă să fie contrazis. Dar îl voi contrazice. O voi face. Şi strâng din pumni.

— Dar, Douglas, e o nebunie! Sunt mama ei. Ne-am putea gândi la ce să-i spunem. Că te-ai înşelat în privinţa morţii mele. A fost o informaţie greşită sau altceva. Trebuie să existe o cale.

El scutură din cap şi vorbeşte încet, de parcă vrea să-mi potolească mânia.

— Insist că trebuie să respectăm întocmai înţelegerea noastră.

Când doamna Wilkes aduce tava cu ceai, cuvintele lui lovesc în plin. Simt că încep să mă fac mică, aşadar, ca să combat acest lucru, mă ridic în picioare, stau dreaptă, fac câţiva paşi şi mă uit din nou pe fereastră, în timp ce-mi controlez respiraţia. După o clipă, mă uit înapoi şi o văd pe doamna Wilkes care ne toarnă câte o ceaşcă şi apoi iese din cameră.

— Un biscuit? întreabă el şi întinde farfuria. Hai şi ia loc din nou. E reţeta preferată a doamnei Wilkes.

— Nu dau doi bani pe biscuiţii ăia afurisiţi! mă răstesc furioasă şi rămân pe loc. Vreau să o văd pe Annabelle.

El pune farfuriuţa la loc, se ridică şi vine spre mine, însă eu mă întorc cu spatele la el.

— Trebuie să înţelegi, Annabelle are cincisprezece ani acum şi este liniştită. Nu pot să-i dau viaţa peste cap. Cu siguranţă înţelegi şi tu asta.

Mă întorc spre el.

— Nu, nu înţeleg. Nu poţi s-o împiedici să-şi vadă mama. Nu mă mişc din locul ăsta şi dacă mă forţezi, o să te contest în instanţă.

— Nu gândeşti limpede.

Nu mă pot abţine şi pufnesc dispreţuitor.

— Exact asta spuneai când nu eram de acord cu tine într-o privinţă. Orice privinţă. Nu te-ai schimbat, dar eu m-am schimbat. Şi pentru prima dată de ani întregi *chiar* gândesc limpede. Tu eşti cel care nu gândeşte limpede.

El clatină din cap şi văd că inflexibilitatea lui se intensifică. Cât de încăpăţânat este! Aproape că uitasem.

— Ai fost plecată şase ani. Ai pierde cazul şi, în

orice caz, gândeşte-te ce efect ar avea asta asupra lui Annabelle.

Mă încrunt la el şi ridic tonul, deşi ştiu din experienţă că dacă strig la el nu fac decât să înrăutăţesc lucrurile.

— Nu mă las intimidată. Dacă refuzi să mă laşi s-o văd, o să-i scriu la şcoală! Nu mă poţi opri să fac asta.

El aproape râde.

— Serios, Diana, gândeşte-te cum o să se simtă. Şi pot cu uşurinţă să-i conving pe cei de la şcoala să intercepteze corespondenţa dacă e în interesul ei. Şi este. Trebuie să înţelegi că este.

— Nu, nu înţeleg. E fiica mea, Douglas. Am pierdut deja o fiică.

— Amândoi am pierdut-o pe Elvira, spune el mai încet, dar nu răspund la asta.

— Cum ai putut să mă determini să nu-mi mai văd niciodată copilul, când eram atât de bolnavă? Ai fost complet insensibil.

El vorbeşte repede acum, animat, se înfurie – ceea ce nu-i convine.

— Ascultă-mă. Scopul nu a fost să fiu crud. Am crezut că e cel mai bine aşa şi încă mai cred. Nu poţi să-ţi imaginezi cât va suferi când Annabelle va afla că mama ei moartă deodată nu mai e moartă? I-a luat mult timp să se liniştească, aşa cum e acum.

Simt că mă ard ochii şi îmi îndrept spatele. Pur şi simplu, nu voi plânge în faţa lui.

— Şi ăsta e ultimul tău cuvânt?

El dă din cap.

— Sunt încântat că te simţi mai bine, crede-mă, dar mă tem că aşa trebuie să fie, cel puţin cât este încă o copilă. Îmi pare rău, Diana.

Îi simt încordare în timp ce continuă să vorbească,

aşa cum a făcut-o mereu, dar cuvintele pe care vreau să le rostesc mi se topesc în gură. Mă gândesc mult şi bine înainte să vorbesc, amintindu-mi cum m-am simţit în ultimii ani în care am locuit aici. Cum eram prinsă în capcană, înnebunind singură în camera mea. Cât de neplăcut trebuie să fi fost pentru fiica noastră! În ce dezastru îngrozitor eram toţi! În cele din urmă, ajung la concluzia că Douglas ar putea avea dreptate. Cât de mult mă doare! Simt că mi s-a înfipt o piatră în piept, care se răsuceşte şi se întoarce, tăindu-mi respiraţia. Îmi muşc interiorul obrazului în speranţa improbabilă că durerea mai mică va împiedica durerea copleşitoare care urmează să vină. Nu ştiu cum voi suporta asta, dar nu-i pot provoca fiicei mele alte suferinţe. A trecut prin destule – toţi am trecut – şi, oricât de cumplit ar fi gândul, poate chiar trebuie să renunţ la rolul meu de mamă.

— Diana? spune el.

— Ei bine, chiar nu mai sunt femeia care eram odată, e tot ce reuşesc să spun.

Nu pot să dau glas nici pe departe tuturor lucrurilor la care m-am gândit, dar e adevărat. Vreau să-i spun că toţi ne schimbăm, nu-i aşa, devenim altfel decât eram înainte, poate chiar de la o zi la alta. *Sunt* altfel acum şi mă bucur, însă Douglas nu vede. El vrea ca totul să rămână la fel.

În loc să spun toate astea, dau din cap, cât pe ce să plâng.

— Voi accepta decizia ta… cel puţin, deocamdată. Dar trebuie să te întreb ceva.

El îmi pune mâna pe braţ şi contactul fizic stârneşte o furtună de amintiri.

— Douglas, de ce ai avut o aventură când eram însărcinată cu Elvira? N-am înţeles niciodată. Ne

iubeam, nu-i aşa?

Pare ruşinat, ca şi cum l-am prins cu minciuna, păleşte şi strânge din buze din pricina şocului. Tremură când vorbeşte.

— Tu… aşteptai un copil. Nu voiam… ei bine, ştii tu.

— Nu voiai să mă atingi? Asta vrei să spui?

— Nu voiam să-ţi fac rău… ţie sau copilului.

— Şi totuşi ai făcut-o într-un mod mult mai rău. Ar fi trebuit să-mi spui ce simţeai. Niciodată nu-mi spuneai ce simţi.

— Nu ştiam cum, şopteşte el.

Dar n-am terminat.

— Mereu am crezut că a fost vina mea. Că am greşit cu ceva. Am purtat povara asta ani de zile.

El nu răspunde, se dezumflă şi mai mult şi nu mă mai priveşte în ochi.

— Dar nu a fost vina mea, nu-i aşa?

Clatină din cap şi se uită la mine cu o privire chinuită.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să se întâmple. Deloc. Am fost destul de arogant încât să cred că dacă… dacă îmi satisfac nevoile în altă parte, ar fi mai bine pentru tine.

— Şi totuşi, mi-ai frânt inima. De ce crezi că am devenit atât de deprimată?

O tăcere scurtă, iar eu îl privesc cum se zbate.

— Şi încă mă învinovăţeşti pentru boala mea? îl întreb, amorţită dintr-odată de durere.

El vorbeşte blând când îmi răspunde.

— Nu te-am învinovăţit, Diana, nu pentru asta. Milă. Asta simţeam… Încă mai simt.

— Milă?

— Şi o senzaţie persistentă de pierdere.

Mă gândesc la asta.

— Amândoi am pierdut, nu-i aşa?

El dă încet din cap şi, când văd apăsarea imensă a tristeţii în ochii lui, furia se risipeşte puţin.

— Dai vine pe mine pentru Elvira? Mai crezi şi acum că am avut ceva de-a face cu asta?

El clatină din cap.

— Nu, n-am crezut asta niciodată.

— Nu-ţi aminteşti deloc cum eram cândva? întreb eu. Îţi aminteşti de noi?

Ochii lui se îmblânzesc şi mai mult, iar eu recunosc ceva din bărbatul pe care îl iubeam, deşi ştiu că nu se va răzgândi în privinţa lui Annabelle.

— Sigur, trebuie să ştii că-mi amintesc, spune el. Dar acum sunt sigur că vei pune nevoile fiicei noastre mai presus de ale tale, aşa cum trebuie să fac şi eu.

Îmi atinge obrazul foarte încet şi văd că are ochii umezi. Mă hotărăsc că trebuie să aştept. Poate într-o zi, când e mai mare, o să-mi revăd fata.

— Ai o fotografie cu ea, aşa cum arată acum?

Se duce la birou şi scoate un dosar, apoi scoate o fotografie şi mi-o întinde. Acum mă străduiesc cu adevărat să-mi reţin lacrimile, tânjind după fiica mea. Seamănă leit cu mine la aceeaşi vârstă. Îi desenez conturul feţei cu vârful degetelor.

— Pot s-o păstrez, te rog?

El ezită o secundă, apoi acceptă.

Dau să plec, dar mă opresc şi îi întind mâna.

— Adio, Douglas, spun eu şi nu ştiu de ce, dar privirea aspră din ochii lui îmi spune că nu-l voi mai revedea niciodată pe soţul meu.

50.

Belle s-a uitat la Oliver.

— Ai găsit adresa dădacei?

El a zâmbit.

— Tu ce crezi?

Belle a început să râdă.

— Ai găsit-o?

— Haide!

El i-a întins mâna.

— Mai bine ne întoarcem la apartament. Pare c-o să plouă.

— N-ar trebui s-o căutăm acum?

— Se întunecă. Suntem amândoi obosiţi şi ghereta ei e în cartierul chinezesc. Nu e un loc grozav în care să te duci noaptea. Mâine, la prima oră. Sincer să fiu, am nevoie de un duş şi sunt sigur că şi tu ai nevoie.

Belle îşi simţea rochia udă şi, da, ar fi dat orice pentru un duş…

— N-ar trebui să trecem la treabă? a întrebat ea. Dacă ea ştie ceva, s-ar putea să ajungă altcineva acolo înaintea noastră.

— Adevărat. Mâncăm ceva înainte?

Ea a acceptat, aşa că, după drumul cu ricşa spre cartierul chinezesc, au intrat într-un restaurant mic şi slab luminat, plin de chinezi.

— Întotdeauna e un semn bun când localul e înţesat de localnici, a spus el când s-au aşezat la ultima masă liberă.

— Sper că servirea nu e prea lentă.

— Relaxează-te. Avem timp, iar Biroul de licenţe e deja închis, aşa că nu o să afle nimeni că ştim unde e.

— Edward a spus că ştie despre mine că fac cercetări.

— S-ar putea să-l fi anunţat de la Biroul de registratură.

— De ce ar face-o?

— Un om ca Edward are informatori peste tot. Dar ţine minte, în afară de legătura de familie, nu avem niciun motiv să-l asociem cu atacul cu bombă sau cu dispariţia Elvirei.

Ea a rămas o clipă pe gânduri.

— În afară de ce ne-a spus Harry despre Serviciul de Informaţii din Rangoon.

— Aşa e. Dar mulţi ar putea fi responsabili, nu doar Edward.

— De ce îl aperi?

— Nu-l apăr. Spun doar că nu ştim.

Au întrerupt discuţia ascultând cu atenţie vocile chinezilor şi zgomotul de veselă din bucătărie. Mai înfometată dintr-odată, lui Belle îi lăsa gura apă simţind aromele puternice ale mirodeniilor chinezeşti. Privea prin încăpere la ceilalţi clienţi, când o rafală subită de ploaie, urmată de un tunet, a atras atenţia tuturor. Toată lumea a întors capul spre fereastră, unde luminile restaurantului transformaseră perdeaua compactă de ploaie în nuanţe de roşu şi auriu.

— Musonul, a spus Oliver, iar ea i-a remarcat uşurarea din glas. Prima ploaie a sezonului. Minunat!

Simţea şi ea minunea. Umiditatea tot mai mare devenise insuportabilă şi, cu toate că ploaia îngreuna lucrurile, aveau nevoie de o pauză de la căldura aceea.

După ce au terminat masa, Oliver a împrumutat o umbrelă de la proprietar cu promisiunea că o va returna în ziua următoare.

Lumea de afară se dizolvase în urma potopului, ploaia eliberând o mie de mirosuri şi arome în aer, unele, precum florile parfumate ce se revărsau din jardiniere, erau plăcute, altele, mai puţin atrăgătoare.

Probabil ulei rânced şi ceva acru de la scurgerile deversate. Torentul ascundea tot ce ar fi putut să vadă în mod obişnuit şi, deşi se adăposteau sub umbrelă, în câteva minute s-au udat leoarcă. Oliver avea o idee vagă încotro mergeau şi se tot uita la uşi şi pe alei ca să identifice exact unde erau. Au observat farurile unei maşini care luminau strada şi el a tras-o repede într-o intrare întunecoasă până când maşina s-a făcut nevăzută. Curând după aceea, au ajuns în zona unde magazinele erau încă luminate, ca nişte faruri care sclipeau prin peretele de ploaie scânteietoare.

— Să întrebăm, a spus el când au ajuns în sfârşit în faţa gheretei de ziare. Cred că aici e. Sunt destul de sigur că am mai fost aici, deşi nu era o femeie. Îl ştiu pe tip.

A luat-o pe Belle de braţ, apoi a deschis uşa. Au intrat amândoi, scuturându-şi apa din păr.

Oliver a explicat pe cine căutau, iar bărbatul l-a privit cu răceală.

— Cum i-am spus şi celuilalt, a plecat. Nu ştiu unde.

— Haide, ştii cine sunt. Nu suntem de la guvern şi cred că bătrâna e în pericol. Putem să o ajutăm.

Bărbatul părea nedumerit.

— Măcar spune-mi cum arăta celălalt bărbat care a venit.

— Înalt. Eurasiatic.

Belle şi Oliver au schimbat o privire.

— Dar mai era unul. Mai în vârstă, englez. Nu prea înalt. Slab, cu păr cărunt aici.

A arătat cu degetul la tâmple.

— El era şeful, el conducea.

— Poate să fie Edward? a şoptit Belle, dar apoi s-a gândit că erau mulţi englezi care se potriveau

descrierii.

— Ascultă, a spus Oliver, suntem aici ca să o ajutăm pe doamnă. Nu să-i facem necazuri.

Bărbatul a clătinat din cap, dar arăta din ce în ce mai îngrijorat şi Belle se întreba ce să spună mai departe.

— Sunteţi convins că nu ştiţi unde e? a întrebat ea.

— Mi-a dat magazinul. Totul legal.

Belle i-a zâmbit şi a vorbit cu blândeţe.

— Nu ne interesează asta.

El a mijit ochii.

— Atunci, ce vreţi?

— Să vorbim. Sunteţi rude?

El a deschis gura, dar tocmai când Belle credea că începea să ajungă undeva, el le-a cerut să plece. Se simţea complet descurajată. Nu mai era nimeni care să ştie ce se întâmplase şi acum părea că nu avea să afle niciodată cine îngropase copilul ori de ce îl îngropase la numărul douăzeci şi unu sau măcar cine era acel copil. Nu voia să recunoască, dar în adâncul sufletului era convinsă că trebuia să fi fost sora ei.

În aceeaşi clipă, o bătrână a apărut din spate. Bărbatul i-a făcut repede semn să se ducă înapoi, dar Oliver i-a luat-o înainte.

— Liu Lin? a întrebat el, iar femeia a dat din cap fără să se gândească întâi. Ai fost cândva dădacă?

Ea a dat din nou din cap, cu prudenţă.

— Cu mult timp în urmă.

— Cred că trebuie să vorbim.

Bărbatul a vorbit cu ea într-un dialect chinezesc, dar ea a dat din mână ignorând ce spusese el.

— O să vorbesc cu voi. La etaj.

Au urmat-o pe bătrână pe o scară îngustă. În capul

scărilor, ea a tras la o parte o draperie şi a împins o bucată de perete din lemn din spatele draperiei. Au intrat prin ceea ce era evident o uşă secretă probabil în casa de alături.

— Casa surorii mele, a spus ea ca o explicaţie. A murit. Acum e a mea şi fratele meu are prăvălia. Mă ascund aici.

Le-a făcut semn să se aşeze pe pernele de pe podea.

— Despre ce vreţi să vorbim? a întrebat ea după ce s-au aşezat.

Belle a vorbit prima.

— Vreau să ştiu dacă bebeluşul care a fost îngropat în grădina casei lui George de Clemente, unde aţi lucrat, e sora mea.

Liu Lin s-a uitat lung la ea o vreme.

— Vă rog, ştiţi ceva? s-a rugat Belle.

— Cine a fost sora ta?

— Părinţii mei, Diana şi Douglas Hatton, locuiau la două case distanţă în Golden Valley. Fetiţa lor, sora mea, o fetiţă pe nume Elvira, a dispărut din grădina casei lor în 1911.

Bătrâna a clătinat din cap.

— Nu a fost ea.

— Atunci, cine?

— Mi-au dat bani să nu spun niciodată.

— Cine? Vă rog, spuneţi-ne.

— Cadavrul din grădina casei de Clemente a fost copilul stăpânei mele. S-a născut fără suflare.

Belle s-a încruntat.

— Dar de ce trebuia să fie secret?

Liu Lin şi-a muşcat buza şi a pălit.

— Oamenii trebuie să fi ştiut că bebeluşul nu a trăit.

— Doar eu. Eu am ştiut. Copilul s-a născut puţin mai devreme şi am ajutat-o la naştere. Domnul de Clemente era încă pe drum înapoi din statul Shan şi a ajuns trei zile mai târziu.

— Şi?

— Doamna de Clemente înnebunise, mi-a spus că o să mă concedieze dacă spun cuiva. A refuzat să accepte că murise copilul, nu m-a lăsat să mă apropii, nu m-a lăsat să mă ocup de înmormântare, nu lăsa pe nimeni în cameră. Doar pe mine. Nimeni din casă nu a ştiut că a murit copilul. Le-am spus că totul era bine şi doamna de Clemente avea nevoie de intimitate. O zi mai târziu, când a auzit copilul familiei Hatton plângând întruna…

Femeia s-a oprit, dar Belle, captivată de poveste, simţind un nod în gât, ştia urmarea.

— S-a strecurat în grădina de la numărul douăzeci şi trei, de pe o potecă ce se întindea prin spatele tuturor grădinilor, a luat fetiţa şi a adus-o acasă. În noaptea aceea, mi-a spus să îngrop copilul ei în partea sălbăticită de grădină, unde nu mergea nimeni.

— O, Dumnezeule mare! a exclamat Belle când a înţeles adevărul.

— Am săpat o groapă şi am acoperit pământul cu crengi şi frunze. A trebuit să aştept până au plecat servitorii acasă sau au adormit.

— Nu a făcut nimeni legătura când a dispărut Elvira? a întrebat Oliver.

— Nu, pentru că nimeni în afară de mine şi de doamna de Clemente nu ştia că bebeluşul ei se născuse mort.

— Dar doctorul?

— M-a obligat să nu sun doctorul.

— Şi soţul ei? Nu i-a spus adevărul?

— Nu.

— El nu ştia nimic?

— Când poliţia a început să caute copilul dispărut, mi s-a făcut frică şi i-am spus ce s-a întâmplat. Am crezut că o să insiste ca soţia lui să dea copilul înapoi, dar a refuzat. În schimb, voiau să plece din Rangoon. Dacă oamenii ar fi aflat că soţia lui răpise un copil, scandalul l-ar fi distrus.

— Aşa că au plecat la Kalaw?

— M-am dus cu ei. Au spus tuturor că mergeau în vacanţă, dar după o săptămână ne-am întors toţi la Rangoon în timpul nopţii. Mi-au dat mulţi bani ca să nu vorbesc niciodată despre ce s-a întâmplat şi pe urmă au plecat în secret cu maşina din ţară. Cred că aveau de gând să plece în Thailanda. Cu siguranţă, n-au mai fost văzuţi niciodată în Birmania. Au spus că voi fi ucisă dacă vorbesc, aşa că am cumpărat prăvălia şi cele două case, una pentru sora mea, una pentru mine şi fratele meu.

Oliver nu părea convins.

— Şi nu v-aţi gândit cum s-au simţit probabil soţii Hatton? Nu v-aţi gândit să vă duceţi la poliţie?

— Am încercat să-i spun doamnei de Clemente că nu era bine, dar a urlat la mine, iar domnul de Clemente, el a fost şi mai rău. Mi-a ameninţat familia. Mi-a fost frică.

— Probabil au avut nevoie de ajutor ca să plece, nu?

— Ne-am întors de la Kalaw la Rangoon cu o maşină, apoi ne-am întâlnit cu nepotul domnului de Clemente la hotelul Strand.

— Edward de Clemente, a spus Belle cu voce foarte joasă, simţind că i se face rău.

— Da, domnul Edward. El venea deseori la noi la

cină. Unchiul lui l-a ajutat în carieră.

— Pun pariu că aşa e, a zis Oliver pe un ton intenţionat aspru.

— Nepotul ăsta avea altă maşină care îi aştepta.

— Deci sora mea a plecat cu ei, iar biata mama a fost acuzată că i-a făcut rău propriului copil.

— Îmi pare rău.

— De ce ne-aţi dezvăluit acum toate astea?

— Sunt bolnavă. E un lucru cumplit. Nu vreau să mă duc în mormânt cu povestea asta pe suflet.

— V-a ameninţat Edward de Clemente?

Ea a dat din cap.

— L-a ameninţat pe fratele meu.

— De curând?

— Acum câteva luni. Eu am rămas aici sus, dar l-am auzit pe fratele meu spunându-i că m-am întors în China. Acest Edward de Clemente i-a spus fratelui meu să-i dea de ştire dacă vin oameni să-i pună întrebări, altfel o să aibă necazuri serioase.

— De ce nu aţi plecat atunci?

— Aveam de gând.

— Şi fratele ar merge cu dumneavoastră?

— Da, dar mai întâi trebuie să vând casele. Fără bani, unde să mă duc? Ştiam că, dacă rămânem aici, am putea fi ucişi amândoi. Dar încă n-am găsit cumpărător şi, după cum spuneam, sunt bolnavă.

Oliver i-a pus mâna pe umăr şi i-a vorbit mai blând.

— Sunteţi pregătită să le spuneţi toate astea poliţiştilor?

Femeia a închis ochii şi nu a răspuns câteva clipe, pe urmă a fost de acord.

Oliver i-a zâmbit încurajator.

— Ar fi mai bine dacă dumneavoastră şi fratele

dumneavoastră aţi veni cu noi şi să rămâneţi într-un loc sigur până daţi declaraţie la poliţie.

Ea a dat din cap.

Preţ de o clipă, Belle s-a simţit şocată, dar treptat, deşi auzise adevărul despre cele întâmplate, un sentiment asemănător cu speranţa a început să crească şi să le copleşească pe toate celelalte. Familia de Clemente plecase în America şi, dacă între timp nu se întâmplase ceva îngrozitor cu Elvira, atunci poate că sora ei era încă în viaţă. Era mai mult decât îndrăznise să-şi imagineze şi sentimentele ei creşteau, pline de speranţă şi de posibilităţi.

S-a uitat la femeie înainte de a vorbi.

— Ştiţi dacă fetiţa a supravieţuit?

Liu Lin şi fratele ei au fost duşi într-un loc sigur şi au dat declaraţie la poliţie. În dimineaţa următoare, Belle era singură în apartamentul lui Oliver, gândindu-se la toată povestea, în timp ce el ieşise să cumpere ceva de mâncare. S-a auzit o bătaie în uşă şi, după o clipă, a auzit-o pe Gloria.

— Belle, dacă eşti acolo, lasă-mă să intru. Pentru Dumnezeu, e urgent.

Belle a ezitat, dar s-a înfuriat atât de tare auzindu-i vocea, încât a realizat că trebuie să o vadă faţă în faţă.

Când Gloria a intrat, Belle a rămas şocată. Faţa ei arăta îngrozitor. Purta machiajul din ziua precedentă, iar Belle a observat că fardul i se adunase în riduri fine în jurul ochilor şi în adânciturile mai mari ale nasului, în jos, spre gură. Mirosea a parfum stătut, iar ochii îi erau umflaţi şi roşii.

— Trebuie neapărat să mă ajuţi, a spus ea în grabă, fără să se uite la Belle în timp ce se plimba de

colo până colo tulburată.

— Ce vrei să spui?

Gloria s-a uitat la ea de parcă era o proastă.

— E vina ta. L-au arestat pe Edward şi a fost acuzat de obstrucţionarea justiţiei. Dacă e condamnat, riscă să piardă totul. Cariera, reputaţia, prietenii.

— Vrei să spui ca atunci când părinţii mei au pierdut tot ce era important?

— Îmi pare rău, Belle, dar a fost cu mult timp în urmă. Asta se întâmplă acum, iar Edward încă are în faţă un viitor strălucit. Doar nu vrei să i-l distrugi?

Belle era uluită că Gloria putea să ignore cu atâta uşurinţă tot ce se întâmplase cu părinţii ei.

— Nu cred că înţelegi cât de mult au suferit părinţii mei. Şi cât de mult m-a afectat pe mine.

— Dar tu n-ai cunoscut-o niciodată pe sora ta.

— A scos-o pe mama din minţi. A ajuns chiar să creadă că i-a făcut singură rău propriului copil.

— Edward nu a făcut decât să-şi ajute unchiul. Nu a luat el copilul.

— El a muşamalizat totul. Asta e o infracţiune, Gloria. Şi dacă am şi eu un cuvânt de spus, va fi acuzat şi de complicitate, pe lângă obstrucţionarea poliţiei în anchetă. Şi tu la fel.

— Îţi jur că n-am ştiut nimic atunci. Abia mai târziu…

S-a oprit când Belle s-a încruntat la ea.

Gloria şi-a aprins o ţigară, apoi a încercat să o linguşească pe Belle.

— Uite, o să fac orice vrei. Poate o să iau legătura cu verişoara mea, Emily… Elvira, aşa o chema? Ai putea să-l ajuţi pe Edward dacă aş face asta?

Belle a rămas încremenită. Încă în viaţă. În sfârşit, ştia cu certitudine. Sora ei *era* încă în viaţă.

Şi totuşi acum, când primise confirmarea, habar nu avea cum să răspundă. După toate prin câte trecuse, se uita la Gloria, în timp ce înlăuntrul ei sentimentul de uşurare se lupta cu furia. S-a înarmat cu curaj. Gloria şi fratele ei îi ascunseseră existenţa surorii sale, şi asta nu se putea ierta.

— Ea ştie? Emily ştie adevărul despre ce s-a întâmplat cu ea?

Gloria a încuviinţat.

— Când a aflat?

— După ce a murit mama ei, Emily a găsit o scrisoare… Marie i-a mărturisit totul.

— Când?

— În urmă cu doar câteva luni.

— Şi?

— Şi ce?

— A aflat despre mine?

— Nu.

După un moment lung de tăcere, Belle a încleştat pumnii şi a pufnit pe nas.

— Şi crezi că dacă iei legătura cu ea ar fi destul să te revanşezi pentru ce-ai făcut?

— Păi, ce ar fi destul? Am bani.

Mânia lui Belle a devenit rece ca gheaţa şi a pronunţat cuvintele cu o precizie amară.

— M-ai înţeles greşit. *Tu* ştiai că o căutam pe Elvira. *Tu* m-ai lăsat să cred că mama mea i-ar fi putut face rău.

— Eu…

Belle a ridicat palma în aer.

— Nu! *Tu* nu ai voie să vorbeşti. Tu m-ai încurajat să plec după cai verzi pe pereţi cu Harry într-un loc în care – aş putea adăuga – aproape că am fost ucisă. Cât de convenabil ar fi fost! Şi presupun că mica mea

apropiere de moarte nu a avut nimic de-a face cu tine şi cu fratele tău?

Gloria a clătinat din cap.

— Nu ştiu nimic despre asta şi sunt sigură că nici Edward nu ştie. Poţi dovedi că a fost el?

— Probabil că nu, dar martora noastră *poate* să confirme ce s-a întâmplat acum douăzeci şi şase de ani.

— Te rog, Belle. Edward era atât de tânăr atunci, de-abia îşi începea cariera. Te implor să-i ceri martorei să-şi retragă declaraţia.

Belle o privea uimită.

Gloria s-a aruncat pe un scaun şi, acoperindu-şi faţa cu mâinile, a început să plângă.

— Asta o să distrugă numele familiei noastre.

— Ascultă, Gloria, o să-ţi spun ce vom face. Tu o să-mi dai adresa lui Emily şi o să iau chiar eu legătura cu ea. Măcar atâta poţi face.

— Şi Edward?

— Edward va primi exact ce merită.

A clătinat din cap uitându-se la Gloria şi amândouă au tăcut. Totuşi ceva din ochii acelei femei, o privire cu subînţeles, poate vinovăţie, a făcut-o pe Belle să rămână cu gura căscată. Deodată, a simţit cum îi îngheaţă sângele în vine.

— *Tu* ai fost, nu-i aşa? Tu mi-ai trimis biletele anonime. Pentru Dumnezeu, Gloria, de ce?

Se aşteptase la o negare hotărâtă, dar Gloria nu a negat. În schimb, o străfulgerare de sfidare i s-a aprins în privire.

— Din cel mai bun motiv. Voiam să te împiedic să te apropii prea tare de adevăr. Eram îngrijorată că avea să te pună în pericol dacă sapi prea adânc.

— În pericol din partea cui?

Gloria i-a ignorat întrebarea, deşi Belle ştia că se referea la Edward.

— Am sperat că biletele te vor încuraja să pleci.

Belle a şuierat.

— O, Doamne. Asta-i bună! Te mândreşti cu ce-ai făcut? Aveai grijă de mine?

Gloria dădea cu răceală din cap.

— De asta te-am încurajat să mergi la Mandalay. Aveam nevoie de timp să mă gândesc la moduri prin care să te conving să nu mai cauţi, mai ales în Rangoon.

— Dar m-ai ajutat la început.

— Ar fi părut prea evident că aveam ceva de ascuns dacă încercam să te împiedic.

— Şi Edward?

Ea a încuviinţat.

— Niciunul dintre noi nu s-a gândit că o să descoperi vreodată adevărul.

— Aşa că m-ai avertizat în privinţa lui Oliver. Ştiai că are talentul şi cunoştinţele necesare. Ţi-ai dat seama că va şti unde să caute.

Gloria a rămas neclintită, cu faţa încremenită, doar rimelul i se scurgea pe obraji. Belle nu simţea niciun pic de milă faţă de ea.

51.

Belle stătea aplecată deasupra scrisorii pe care încerca să i-o scrie Elvirei, sau lui Emily, cum se numea acum. Cum erau prea multe întrebări rămase fără răspuns care-i întunecau mintea, făcuse deja cinci încercări fără succes. Va dori Emily s-o cunoască? Se va bucura că a fost găsită şi apoi contactată în acest fel? Sau avea să fie atât de şocată aflând care era

originea ei, încât nu voia să mai afle nimic? Luptându-se să găsească vorbele potrivite, Belle mototolise fiecare tentativă de scrisoare într-un ghemotoc şi-l aruncase într-o parte. Ce-i puteai spune unei surori de mult pierdute, care încă nu ştia că exişti?

A mototolit încă o foaie şi a aruncat-o peste cap de exasperare. Oliver, care tocmai intra în cameră, a prins-o din aer.

— Hei, a spus el, e atât de rău? apoi s-a apropiat şi a sărutat-o în creştetul capului. Ţi-e greu?

— E îngrozitor, s-a lamentat ea, ridicând privirea spre el. Tot ce scriu mi se pare stângaci. Tu eşti jurnalist. Spune-mi ce să scriu.

— Ştii că nu pot, dar sfatul meu e să păstrezi povestea simplă şi directă.

— Totuşi nu-i deloc aşa, nu?

— Relatează doar faptele. Evită prea multe explicaţii. Lasă-i libertatea de care are nevoie ca să reacţioneze oricum alege s-o facă.

— Şi dacă nu vrea s-o facă?

El a ridicat din sprâncene.

— Îmi pare rău, draga mea, dar e un risc pe care trebuie să ţi-l asumi.

— Să ofer condoleanţe pentru moartea femeii care a devenit mama ei?

El a ridicat din umeri.

— Depinde de tine.

Belle a lăsat capul în jos o clipă, apoi a ridicat din nou ochii spre el.

— Eşti sigur că nu vrei să scrii în locul meu?

El a râs.

— Destul de sigur.

Când a ieşit din cameră, ea şi-a luat stiloul, a scos o foaie albă de hârtie pentru corespondenţă şi a

început din nou să scrie. De data asta, cuvintele au început să curgă.

Dragă Emily,

Nu mă cunoşti, dar numele meu e Annabelle Hatton şi sunt sora ta mai mică, născută după ce părinţii noştri au părăsit Birmania. „Verişoara” *ta, Gloria de Clemente, mi-a spus de curând că ai ajuns să cunoşti împrejurările naşterii tale şi ale primelor săptămâni de viaţă. Îmi imaginez că trebuie să fi fost devastator să afli în acest mod ce s-a întâmplat.*

Pe de altă parte, mi-a părut rău să aflu de pierderea suferită de tine. Din păcate, şi mama mea Diana (mama ta biologică) a murit în urmă cu nişte ani, dar ar fi dat orice să ştie că eşti în viaţă. Am aflat ce s-a întâmplat cu tine doar când tatăl meu (al nostru) a murit, iar eu am descoperit cu uimire nişte articole tăiate din ziare, care relatau dispariţia ta. Totul fusese ascuns atâta vreme şi eu nici măcar nu am ştiut că am o soră.

Cât despre mine, am venit în Birmania să mă angajez cântăreaţă la hotel Strand, dar am petrecut apoi multe luni încercând să aflu ce s-a întâmplat cu tine. Mereu mi-am dorit să am o soră şi sunt foarte încântată că te-am găsit în sfârşit. Desigur, voi înţelege dacă tu nu simţi acelaşi lucru.

Momentan locuiesc în Rangoon şi am decis să rămân aici, cel puţin deocamdată, mai ales pentru că îmi face plăcere să restaurez casa în care te-ai născut. Dacă nu e prea tulburător pentru tine, mi-ar plăcea să-mi dai veşti şi să aflu despre viaţa ta. Dacă ai vrea să ne întâlnim, am destul loc aici şi ai fi bine-venită. Totuşi, voi accepta decizia ta dacă ai

prefera să nu o faci. Ştiu că probabil este un şoc foarte mare să afli în acest fel că ai o soră.

Urmează să mă mărit peste patru luni cu Oliver, un jurnalist american şi un om minunat. Sunt mult mai multe lucruri pe care mi-ar plăcea să le spun, dar o să las scrisoarea asta mai scurtă şi sper din tot sufletul să primesc răspuns de la tine.

Cu cele mai sincere urări de bine,

Belle

Belle era conştientă că, pentru a evita o dezamăgire grea, trebuia să-şi stăpânească speranţa şi nerăbdarea, dar nu se putea abţine să nu zâmbească. Când a sigilat scrisoarea şi a luat tramvaiul spre oraş, exuberanţa ei naturală dădea pe dinafară. Cu siguranţă, sora ei îşi dorea să o cunoască.

52.
Belle – Rangoon, trei luni mai târziu

Belle a lăsat cu grijă pensula pe capacul cutiei cu vopsea, apoi s-a dat în spate să admire al treilea dormitor pe care îl terminase – acum mucegaiul dispăruse şi pereţii erau strălucitori şi proaspeţi ca primul. Această cameră, a cărei verandă dădea spre grădină – despre care era convinsă că fusese a mamei ei –, avea să devină camera sa, deşi deocamdată bunurile se reduceau la un pat de campanie şi un scăunel pe care să stea. Dar măcar serviciile fuseseră reconectate, baia funcţiona, podelele fuseseră reparate şi acoperişul nu mai avea fisuri. Unii pereţi fuseseră tencuiţi, bucătăria rudimentară funcţiona destul de bine pentru mic dejun şi ceai, iar salonul, deşi golaş, avea o sofa şi două canapele. Ea singură

zugrăvise fiecare cameră şi treptat, pe măsură ce vopseaua albă reda o nouă viaţă pereţilor, îşi privea noua casă cu o satisfacţie imensă. Singurul motiv de tristeţe era că părinţii ei nu erau acolo s-o vadă.

Toată săptămâna lucra întruna la casă, în timp ce weekendurile le păstra pentru noua slujbă de cântăreaţă la Silver Grill. Nu câştiga prea mult, dar din fericire moştenirea primită de la tatăl ei era suficientă ca să acopere reparaţiile la casă.

În timp ce spăla pensulele în chiuveta Belfast din spălătoria mică aflată în spatele casei, a auzit un scârţâit dinspre uşa din spate, pe unde a intrat Oliver.

— Vă aşteaptă trăsura, doamnă.

Ea a zâmbit.

— Vrei să spui că ai luat o ricşă.

El a râs.

— Ai ghicit.

— Lasă-mă doar să mă schimb, a spus ea şi a arătat la cămaşa şi pantalonii scurţi murdari de vopsea.

El s-a apropiat de ea, i-a luat pensulele din mâini şi a sărutat-o în vârful nasului.

— Ai vopsea aici, a spus el. Apoi a sărutat-o pe frunte.

— Şi aici.

În timp ce o săruta pe obraji, pe gât şi în cele din urmă pe buze, ea a dat capul pe spate, sperând la mai mult.

— Rămâi la mine diseară, a spus el cu o expresie prefăcută de disconfort. Nu cred că spatele meu mai suportă să împărţim patul tău de campanie încă o noapte, mai ales că eu ajung de obicei pe podea.

Belle şi-a răsucit inelul de logodnă pe deget şi a zâmbit de plăcere.

— Dar trebuie să mă întorc devreme. Mai am multe de făcut dacă vreau ca locul ăsta să arate bine pentru Simone.

El a înclinat capul şi a privit-o curios.

— Ai crede că e regina Angliei.

Belle a zâmbit bucuroasă, încântată că reuşise să scrie şi să-i povestească lui Simone ce descoperise.

— Mai bine decât atât. În orice caz, ultima dată când am verificat, noi aveam rege.

— Ghici ce? a întrebat el. Am văzut câteva piese frumoase de anticariat într-un magazin chinezesc aproape de apartamentul meu.

— Scumpe?

— Nu… Când spun de anticariat…

— Te referi la vechituri.

El a zâmbit.

— Vechituri drăguţe.

Ea şi-a strecurat braţul pe după al lui.

— Am nevoie de cearşafuri noi şi de o cuvertură.

— La Rowe pentru astea. Dar nu uiţi nimic?

— Am comandat deja paturi. Sosesc poimâine.

Ea a urcat să se spele şi să se schimbe, apoi a deschis ferestrele-uşi privind în grădină şi gândindu-se la ziua aceea din 1911, când micuţa Elvira fusese luată de mătuşa lui Edward şi a Gloriei. După ce trimisese scrisoarea pentru Elvira, adică pentru Emily, alternase între nelinişte şi încântare, iar când în sfârşit venise răspunsul, deschisese scrisoarea cu mâinile tremurânde. Acum a scos-o şi a citit-o din nou, poate pentru a douăzecea oară.

Draga mea Belle,

Nu ştiu ce să spun. Sunt şocată. De fapt, stupefiată, dar foarte, foarte încântată să primesc

veşti de la tine. Nici eu n-am am vreun frate sau vreo soră, dar mereu mi-am dorit să fi avut unul. Mama mea – îmi pare rău, dar aşa trebuie să o numesc –, ei bine, ea nu a mai putut face copii. Din păcate, a născut doar unul. O fetiţă care s-a născut moartă.

Eu lucrez în domeniul editorial aici, la New York, sunt căsătorită şi am un băiat de cinci ani pe nume Charlie, nepotul tău, desigur. Aş fi încântată să vin la Rangoon să te cunosc, deşi va trebui să mă ocup de câteva detalii înainte să o pot face. Sunt tare multe lucruri pe care vreau să le ştiu despre tine şi despre Diana.

Spui că urmează să te măriţi. Dacă ai putea să-mi spui data, ca să mă asigur că ajung la timp, mi-ar plăcea să fiu acolo dacă sunt invitată.

Până atunci, cu toată dragostea mea,

Emily

De câte ori Belle citea scrisoarea, simţea că i se umezesc ochii. Oare Emily era cu adevărat fericită că primise veşti de la ea sau era doar politicoasă şi spunea ce credea că şi-ar dori Belle să audă? Ştia că nu putea fi simplu pentru Emily să aibă de-a face cu ceea ce făcuseră părinţii ei, nici să ajungă faţă în faţă cu sora pe care nu ştiuse niciodată că o are. Însă îi scrisese din nou şi-i spusese lui Emily că ar fi perfect dacă ar ajunge la timp la nuntă.

Se gândise că era mai bine să nu menţioneze nimic despre ce se întâmplase cu Gloria şi cu Edward în cele două scrisori, dar era supărată că Gloria plecase din Rangoon fără să ştie cineva unde anume. Se trăseseră sfori, iar Belle era furioasă pentru că

părea că avea să scape basma curată. Edward, însă, fusese găsit vinovat de obstrucţionarea justiţiei şi acum zăcea într-o închisoare din Rangoon, unde avea să ispăşească o sentinţă de optsprezece luni. Toţi crezuseră că avea să fie eliberat din custodia poliţiei şi trimis înapoi în Anglia cu coada între picioare, dar asta nu se întâmplase datorită unui procuror tânăr şi serios, care nu a putut fi mituit. În orice caz, reputaţia lui Edward era compromisă şi cariera lui era la pământ.

Belle a închis ferestrele, apoi a scos o pereche de pantofi roşii cu tocuri înalte de sub patul de campanie, apoi şi-a pus nişte cercei de argint. După ce a aruncat o ultimă privire în oglinda mică să-şi verifice părul, a fost gata de plecare.

După-amiaza târziu, la două zile după aceea, Belle se plimba prin hol admirând podeaua de marmură abia lustruită. Cumpărase o masă orientală delicat pictată şi o oglindă frumoasă de la „magazinul cu vechituri” al lui Oliver, aşa că acum casa, deşi sărăcăcios mobilată, arăta mai primitoare. Pereţii erau albi, iar parfumul trandafirilor proaspeţi, aranjaţi într-o vază de sticlă de pe masă, plutea în aer, mascând mirosul de vopsea. Plouase toată după-amiaza şi, cu toate că acum se oprise, cerul era vineţiu şi ameninţător. Se ruga ca vremea să nu întârzie sosirea lui Simone.

Oliver, ocupat să organizeze bucătăria, cânta fals. Fusese nespus de bucuroasă să descopere că era un bucătar excelent, pentru că ei nu-i plăcea deloc să gătească, şi luau de fiecare dată o cină delicioasă împreună în apartamentul lui. După o astfel de masă, el o luase prin surprindere aşezându-se într-un

genunchi, privind în ochii ei şi cerând-o în căsătorie. Încercând să nu râdă, ea îi studiase faţa îndrăgită şi felul optimist în care înclinase capul şi reuşise să zâmbească şi să spună da. Când s-a ridicat, ea l-a făcut nebun siropos, dar băuseră o sticlă şi jumătate de şampanie, apoi au făcut dragoste, extraordinar şi nespus de vesel, iar de atunci fuseseră inseparabili. Aversiunea ei faţă de alcool fusese dată uitării, bineînţeles, şi prefera în mod evident să fie o persoana mult mai relaxată, aşa cum era acum.

O luase prin surprindere şi cu un aragaz nou, tigăi, tacâmuri, vase de lut, pahare, provizii – toate nou-nouţe şi aduse de la Rowe. Aşa că acum aveau tot ce le trebuie ca să pregătească prima masă pentru Simone. Belle s-a dus la etaj să verifice dormitorul lui Simone pentru a suta oară. Patul nou şi foarte confortabil era gata, învelit în cearşafuri strălucitor de albe şi acoperit cu o cuvertură mătăsoasă de culoarea fildeşului.

Până acum, Belle şi Oliver nu discutaseră în detaliu despre viitor. El era îngrijorat că ar putea izbucni încă un război şi, neştiind cum avea să-i afecteze asta locuind în Birmania sugerase să se mute în America dacă lucrurile deveneau dificile. Dar nu se împotrivise când ea îşi exprimase dorinţa să restaureze vechea casă a părinţilor ei, având de gând să locuiască acolo dacă rămâneau în Birmania.

În timp ce se gândea la asta, a auzit o bătaie în uşa din faţă şi, plină de emoţie, a coborât scările în fugă să deschidă.

O femeie frumoasă, de vârstă mijlocie, cu ochii de chihlimbar îi zâmbea. Belle, atât de încântată să o cunoască în sfârşit pe prietena mamei ei, i-a zâmbit şi a coborât repede treptele din faţa casei.

— Bine ai venit, a spus ea, întinzând ambele mâini. Nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt că ai venit!

Simone a păşit în faţă şi s-au îmbrăţişat, apoi Simone s-a dat puţin înapoi.

— Deci, tu eşti Annabelle. Ce mult semeni cu mama ta!

— Aşa e?

Femeia mai vârstnică a dat din cap.

— Ascultă, n-am fost tocmai sinceră cu tine.

A privit în stânga şi, de undeva de aproape, altă femeie a păşit în faţă, purtând o rochie elegantă de un albastru-deschis.

La început, Belle a crezut că această femeie cu părul arămiu trebuia să fie sora ei, însă femeia era prea vârstnică să fie Elvira. A ezitat, gândurile învolburându-i-se în minte. Nu. Nu se putea aşa ceva. Era imposibil. Belle nu putea nici să se uite la femeie, nici să-şi ia ochii de la ea. Profund şocată, simţind că întreaga lume se scufunda, a încremenit. Visa? Se lovise la cap? Era adevărat? Tăcerea se prelungea şi Belle simţea că nu va mai putea respira din nou, însă pe urmă, cu o explozie de sunete, sângele i-a năvălit cu putere în tâmple. Ca şi cum se trezise din transă, a icnit, a făcut un pas în spate şi s-a lovit de Oliver, care apăruse în spatele ei. I s-a pus un nod în gât şi a încercat să-l înghită, însă a simţit că o ustură ochii şi un şuvoi de lacrimi a început să curgă. Tăcute şi devastator de dureroase. Era ameţită, dar Oliver a ajutat-o să stea dreaptă, apoi i-a dat o batistă curată. În timp ce Belle se ştergea la ochi, continua să-şi înghită lacrimile. Acum devenea conştientă de partea din faţă a grădinii, cu mirosurile delicioase eliberate de ploaia torenţială, de verdele proaspăt al copacilor şi aroma florilor ce supravieţuiseră potopului. În afară

de un nor de insecte care plutea pe deasupra tufelor încărcate de apă, era o după-amiază limpede precum cristalul.

Preţ de o clipă, femeia a întors faţa să capteze căldura soarelui şi Belle a recunoscut mişcarea familiară – o cunoştea atât de bine. Apoi, fără să ezite, cu o expresie calmă, femeia s-a uitat la Belle cu ochii albaştri şi senini, arătând de parcă avea să zâmbească, însă aşteptând un semn. *De la mine*, şi-a zis Belle. *Mă aşteaptă pe mine?* Şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, pe urmă s-a uitat la femeia mai vârstnică şi, în clipa aceea, a înţeles totul.

— Mamă? a şoptit ea.

Diana a dat din cap şi a făcut un pas spre fiica ei.

— Dar eşti…

— Douglas a decis că aşa ar fi cel mai bine.

Belle aştepta să vadă haosul pasiunii şi obsesiei care vuiseră cândva în adâncul ei, sub înfăţişarea înşelător de calmă a mamei ei. Dar nu părea să mai fie aşa, iar Belle era nedumerită. Această mamă… această mamă cu părul strâns cu grijă într-un coc elegant, această mamă cu ochi limpezi şi tenul fără cusur, această mamă care stătea atât de dreaptă şi de demnă – cine era?

— Dar n-ai mai venit niciodată! a izbucnit Belle furioasă.

Mama ei a respirat adânc.

— Am venit.

— Când? Când ai venit?

— Aveai cincisprezece ani. Îmi revenisem după boală…

— Ţi-ai revenit? Ţi-ai revenit? a întrerupt-o Belle din nou, căci furia şi durerea copleşitoare i se opriseră în gât. Dar nu te-ai întors la noi.

— Am vrut să te văd, dar tatăl tău a crezut că ar fi prea tulburător pentru tine, mai ales că te convinsese că eu am murit şi tu te obişnuiseşi cu ideea asta.

Lacrimile lui Belle au început iar să curgă şi le-a şters repede.

— L-ai lăsat să te alunge? Aveam nevoie de tine, mamă. Aveam nevoie de tine.

Mama ei s-a întristat şi, cu toate că Belle vedea devastarea din ochii săi, nu-şi putea stăpâni mânia.

— Îmi pare rău, draga mea.

— Asta nu e de ajuns.

Belle s-a întors spre Simone şi a simţit că-i ard obrajii. În trecut, nu ştiuse cum să facă faţă golului lăsat de absenţa mamei din viaţa ei. Oare chiar era aceeaşi femeie?

S-a uitat la Simone.

— După ce ţi-am scris, de ce nu mi-ai spus că mama trăieşte?

— Eram gata s-o fac. Am discutat cu ea şi am decis să vin în Birmania şi să-ţi spun în persoană. Nu era genul de veste pe care s-o dai printr-o scrisoare.

— Eu am insistat să vin, a adăugat Diana. Îmi doream atât de mult să te văd, dar nu credeam că tu vei dori să mă vezi. De asta n-am mai îndrăznit să încerc din nou. Şi pe urmă mi-a spus Simone că eşti aici.

— Voiam…, s-a bâlbâit Belle. Vreau…

Iar lacrimile au început din nou să curgă.

Diana a făcut un pas spre fiica ei şi Belle s-a aruncat în braţele ei. În timp ce amândouă plângeau, lumea părea că s-a oprit în loc şi că ele nu se vor mai opri niciodată din plâns. Când au încetat într-un târziu, Diana a zâmbit printre lacrimi şi a şters obrajii fiicei sale, de parcă ar fi fost o fetiţă.

— Sunt atât de mândră de tine, a spus ea. Atât de mândră. După ce ai terminat şcoala, ţi-am trimis scrisori la Cheltenham în care îţi explicam totul. Dar n-ai răspuns niciodată, aşa că…

Belle a făcut ochii mari.

— N-am văzut niciodată vreo scrisoare.

— Poate că Douglas…

— A crezut că mă protejează?

Diana a încuviinţat.

Apoi, fiindcă toate trei aveau ochii umezi şi se făcuse linişte, Oliver a intervenit.

— Am şampanie la gheaţă. Cine vrea?

Râzând şi plângând, Belle a reuşit să vorbească.

— Mamă, fă cunoştinţă cu Oliver, viitorul tău ginere.

A trecut o lună pe nesimţite şi iată că venise şi ziua dinaintea nunţii. Cireaşa de pe tort – dacă mai era nevoie – a fost că sosise o scrisoare de la Emily, care urma să ajungă în Rangoon în acea zi. Belle îi trimisese deja o scurtă scrisoare în care îi explicase vestea minunată că Diana era în viaţă şi că se afla acum în Birmania. Părinţii lui Oliver veniseră deja şi închiriaseră un apartament la hotelul Strand. Belle şi mama ei se plimbau prin grădină în fiecare dimineaţă înainte să înceapă ploile de după-amiază, vorbind şi povestindu-şi tot ce se întâmplase pe parcursul despărţirii lor îndelungate. Uneori, Belle era furioasă pe mama ei, apoi pe tatăl ei, explicând cât de mare fusese suferinţa prin care trecuse în copilărie. Nu înţelegea de ce tatăl ei interceptase scrisorile Dianei. Când Belle a întrebat-o din nou, mama ei îi spusese doar că ea şi Douglas se iubiseră cândva, dar că viaţa îi schimbase pe amândoi. Privirea abătută din ochii Dianei a împiedicat-o pe Belle să mai insiste. În afară

de scrisori, atât cât era în stare, Belle ajunsese să accepte treptat că lucrurile se întâmplaseră în acest fel dintr-un motiv anume. Diana o convinsese că, în mare parte, comportamentul lui Douglas, deşi uneori nechibzuit, avusese scopul de a o proteja pe Belle.

— Şi chiar eşti bine acum? întrebase Belle, privind în ochii verzi ai mamei ei când începuse să plouă şi se refugiaseră înăuntru.

— Sunt, într-adevăr.

Văzând înţelepciunea şi compasiunea din ochii mamei ei, Belle a înţeles că era adevărat.

Mai târziu, când ploaia a încetat, înainte de a se lăsa întunericul, Belle şi Diana au explorat marginile grădinii, unde trandafirii se înălţau şi cădeau în cascadă într-o abundenţă sălbatică. Întreaga grădină, scăldată în umezeală, strălucea de la ploile aduse de muson. Diamantele create de lumina soarelui sclipeau pe iarba udă şi cerul scânteia în nuanţe liliachii şi roz. Au inspirat dulceaţa rămasă în aer, dar niciuna nu a vorbit despre Elvira. Era ca şi cum nu îndrăzneau să-i spună pe nume, căci magia regăsirii ei în viaţă ar fi putut să dispară şi, odată cu ea, şi Elvira. În schimb, au discutat despre nuntă, despre starea ţării, despre ce se putea întâmpla în viitor. Diana a vorbit despre drumul ei spre vindecare şi despre cât de recunoscătoare le era lui Simone şi doctorului Gilbert, care îi dăruise din nou viaţa. Belle a vorbit despre Oliver şi despre cariera ei. Deşi venise la început în Birmania cu ochi luminoşi şi speranţe mari în carieră, lucrurile arătau diferit acum. Îşi recăpătase mama, avea acum şi logodnic şi era pe punctul de a-şi recăpăta şi sora. Cântatul era încă o parte importantă din viaţa ei şi spera să continue pe acest drum, dar

acum avea şi o familie.

— De la mine ai moştenit vocea, a spus Diana.

— Şi ochii mei verzi şi părul roşcat, a adăugat Belle.

Diana a atins părul fiicei ei.

— Al tău e mai auriu decât al meu.

Dar acum Belle nu mai asculta. În schimb, se uita la uşa din spate a casei vechi şi mândre, unde Oliver stătea alături de o femeie pe care Belle nu o mai văzuse până atunci. Femeia zâmbea şi părul ei, luminat de soare, era de un roşcat mai aprins decât al Dianei şi al lui Belle.

— Elvira.

Vocea Dianei a ieşit ca o şoaptă aspră.

— Du-te, a spus Belle foarte încet şi a împins-o uşor în faţă.

Diana a întors capul, i-a zâmbit lui Belle şi a început să alerge mai repede decât alergase vreodată şi, cu braţele întinse, a ajuns la fiica pe care o pierduse în urmă cu douăzeci şi şase de ani şi pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna. Belle venea încet din urma ei, vrând să-i lase mamei acele câteva momente preţioase singură cu Elvira. S-a uitat înapoi la tamarin în timp ce mergea. Cine ar fi crezut vreodată că avea să se ajungă la asta?

După câteva minute, s-a apropiat de Emily şi Diana şi s-a oprit. Mama ei a păşit înapoi şi acum cele două surori stăteau nemişcate, privindu-se în ochi. Vrăjită, dorea să păşească înainte, dar se simţea imobilizată de ceea ce ar fi părut imposibil cu puţin timp înainte; Belle a înţeles că reuşise. Ea nu renunţase, nici măcar când fusese înspăimântată. Acum, neputând să facă altceva decât să o studieze pe sora ei, a simţit că i-a stat inima o clipă; apoi a început

să tresalte şi să bată cu putere, încât a trebuit să-şi ducă o mână la piept. Şi atunci vraja s-a rupt. Emily a păşit în faţă şi a întins braţele – în câteva secunde cele două femei se strângeau în braţe, ambele râzând printre şuvoaiele de lacrimi.

Erau atâtea de spus, atâtea de rezolvat, şi totuşi lui Belle i se părea imposibil să vorbească. Niciuna dintre surori nu părea să ştie de unde să înceapă. Momentul s-a prelungit până când amândouă s-au întors spre Diana şi toate trei au mers braţ la braţ spre casă în tăcere. Belle a simţit cum trecutul se răsuceşte şi se zbate, de parcă a revenit deodată la viaţă, şi a înţeles că, deocamdată, unele lucruri erau prea profunde pentru a fi rostite în cuvinte.

În dreptul uşii, s-au întors toate trei spre grădina aurie în lumina soarelui la apus.

— Cât am iubit grădina asta, a spus Diana în şoaptă.

Belle şi-a găsit glasul.

— Am ştiut asta de când am văzut-o prima dată.

Emily a privit în jos înainte de a se uita la Diana.

— Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat aici.

Diana a întins mâna şi a strâns-o pe a ei.

— Avem destul timp să vorbim. Deocamdată, vreau doar să crezi că totul a rămas în trecut.

Au urmat alte câteva momente de tăcere.

— Ca să schimbăm subiectul, a rostit Belle zâmbind, ştiu că te anunţ din scurt, dar, Emily, există vreo şansă să accepţi să-mi fii domnişoară de onoare?

După nuntă, Oliver şi Belle au ales să nu părăsească oraşul Rangoon. Cum ar fi putut, când Emily abia venise şi avea doar trei săptămâni de petrecut în Rangoon şi atâtea lucruri din trecut de

recuperat? Într-o dimineaţă răcoroasă, când ziua era la început şi părea plină de promisiuni, Belle şi Emily stăteau pe o bancă de sub tamarin, simţind briza blândă ce făcea frunzele să foşnească deasupra lor şi urmărind păsările cum săreau dintr-un copac în altul.

— Aici era căruciorul tău în ziua în care ai fost luată, a spus Belle. Chiar aici, sub tamarin.

Emily a dat din cap, dar nu a vorbit.

Avuseseră foarte puţin timp la dispoziţie de petrecut împreună şi Belle nu ştia cu adevărat ce simţea Emily despre toate astea. Era cu adevărat bucuroasă că o găsise sau îi purta puţină pică pentru că îi dăduse viaţa peste cap? Belle voia să o întrebe, dar nu ştia cum, iar atunci a început Emily să vorbească.

— Marie a fost o mamă bună pentru mine în felul ei sau atât de bună pe cât putea fi, a spus Emily, întrerupând şirul gândurilor lui Belle.

— Şi Diana la fel, a spus Belle ezitând. Deşi n-am văzut asta atunci. Nu am înţeles. Am judecat-o. Am învinuit-o.

— Erai o copilă.

Belle a tras aer în piept şi a închis ochii, care începuseră deodată s-o usture.

— Acum ai o şansă de a te revanşa pentru tot.

Belle a dat din cap şi a răsuflat încet, clipind să-şi alunge lacrimile.

— Când am citit despre felul în care Marie m-a răpit chiar din grădina asta, a fost… ei bine, abia dacă-mi găsesc cuvintele. Nimic nu te pregăteşte pentru un şoc care îţi schimbă viaţa.

A urmat o tăcere scurtă, în timp ce Belle încerca să-şi imagineze cum fusese viaţa ei.

— Am fost atât de furioasă, a continuat Emily. Dar

am fost şi tristă, şi confuză. Lumea mea s-a năruit şi tot ce credeam despre mine s-a dovedit a fi o minciună. Mai mult de atât, nu voiam să cred. Nu cred că am dormit o săptămână. Dar îmi explicam acum episoadele de depresie şi de anxietate pe care le-a avut Marie toată viaţa.

— Ce vrei să spui?

Emily a ridicat din umeri.

— Era vorba de vinovăţie.

A urmat o pauză lungă înainte ca Belle să vorbească.

— Diana a fost bolnavă ani de zile. A fost acuzată că ţi-a făcut rău.

Emily a clătinat din cap şi vocea i-a şovăit puţin în timp ce vorbea.

— Îmi pare foarte rău pentru ce a făcut Marie şi felul în care ţi-a afectat familia. Nu ştiu dacă o să pot accepta asta cu adevărat.

Belle a întins mâna spre ea.

— În timp ce asimilam totul treptat, mi-am dat seama că pe Marie o chinuiseră remuşcările din cauza faptelor ei. De asta s-a îmbolnăvit atât de tare.

— La fel şi pe Diana, deşi mă simt binecuvântată că este în viaţă, şi sănătoasă pe deasupra.

— Amândouă am regăsit-o, nu-i aşa?

Belle a zâmbit având imaginea mamei ei în minte.

— Arată minunat, nu?

Emily a dat din cap, dar Belle a surprins ceva în privirea ei şi s-a simţit deodată neliniştită.

— Pot să fiu sinceră? a întrebat Emily.

— Desigur.

— Păi, problema e că nu prea ştiu ce să-i spun Dianei. Mă simt foarte indecisă. Vreau să o cunosc şi nu pot să-ţi spun ce mult înseamnă pentru mine că am

întâlnit-o. Dar pe de altă parte, poate că nu ar trebui, dar mă simt în acelaşi timp protectoare faţă de Marie. Ce a făcut ea e de neiertat, dar, vezi tu, ea m-a iubit cu adevărat.

Belle a dat din cap şi s-a gândit o clipă înainte de a vorbi.

— Şi Diana a trecut prin multe. Sunt sigură că o să înţeleagă.

— Aşa sper.

— Dar tatăl tău? Cu el ce s-a întâmplat?

Emily a tras brusc aer în piept.

— Din nefericire, tata şi-a tras un glonţ în cap la un an după ce am plecat din Birmania. Eram prea mică să-mi amintesc ceva despre el, dar ani la rând mama a fost înnebunită de durere. Sunt sigură că se învinovăţea.

— Atâta vină.

— Da, dar cum am spus, a făcut tot posibilul şi, după ce s-a recăsătorit câţiva ani mai târziu, am avut un tată vitreg minunat, grijuliu, iar el a schimbat totul.

— Şi acum ai un băieţel.

— Da. E lumina vieţii mele. Cu adevărat. Abia aştept să-l cunoşti. Sper că tu şi Oliver veţi veni în curând la New York. Locuim într-o casă din cărămidă veche şi frumoasă. Avem mult spaţiu la dispoziţie.

Belle a zâmbit.

— Fii sigură!

Emily a râs.

— Slavă Domnului, cred că s-ar putea să devii şi tu americancă!

Belle a ridicat din sprâncene drept răspuns şi a început şi ea să râdă.

— Nu se ştie niciodată, există o şansă să ajungem să locuim acolo, deşi mi-ar părea rău să plec de aici.

— Îmi dau seama.

— Sunt sigură că sentimentele tale faţă de ce a făcut Marie se vor estompa în cele din urmă. Nu pot să nu mă gândesc că probabil avea mintea foarte tulburată la acea vreme.

— Da. Nu era un om rău. Nu în adâncul sufletului. Doar o femeie bolnavă şi nechibzuită, care a făcut un lucru cumplit şi apoi a plătit toată viaţa pentru asta. Partea îngrozitoare e că tot nu o pot ierta.

— O vei ierta. Cu timpul.

Emily a lăsat capul în jos.

— Încă sufăr, Belle.

— Ştiu.

A urmat un moment lung de tăcere şi apoi Emily a mijit ochii privind-o pe Belle de parcă se gândea la ceva.

— Ce e? a întrebat Belle.

— Am vrut să spun mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru toate astea. Pentru că m-ai găsit.

— Chiar te bucuri?

Ochii lui Emily sclipeau.

— Mereu mi-am dorit o soră.

— Dar mai e ceva, nu-i aşa?

— Mai sunt multe lucruri cu care trebuie să mă împac. Multe de rezolvat, ştii?

Belle vedea tristeţea din ochii lui Emily şi înţelegea. Bineînţeles, nu putea fi totul simplu. Sora ei trebuia să-şi regândească întreaga viaţă, aşa cum şi Belle fusese nevoită s-o facă.

— Poţi oricând să vorbeşti cu mine, s-a oferit Belle. Promit.

— Da, n-am mai avut niciodată parte de aşa ceva.

În timp ce-şi zâmbeau, Belle simţea că avea să

preţuiască pentru totdeauna această perioadă. Acest moment era o pauză, o bătaie în mareea tumultuoasă a vieţii, care putea lăsa trecutul să se estompeze în vreme ce ele stăteau împreună în grădină. Deşi sentimentele lui Emily erau confuze, era ceva aparte să poată împărtăşi aromele proaspăt eliberate de ploaie din abundenţa de flori, care încă înfloreau între tufe, şi să privească păsările cum zboară printre copaci. Sora ei era în viaţă şi asta însemna totul. Darul de a avea o soră. Cât de norocoasă era! Cât de norocoase erau amândouă să se găsească una pe alta! Spera că vor fi ani de-a rândul împreună pentru a deveni cele mai bune prietene. Ani în care să-şi cunoască visurile şi speranţele. Ani în care să-şi descopere defectele şi temerile. Şi ani în care să se sprijine una pe cealaltă, indiferent ce aveau de înfruntat, chiar şi – dată fiind nesiguranţa lucrurilor – un eventual război. Nimic nu putea şterge singurătatea pe care o trăiseră amândouă în trecut sau ororile la care Belle fusese martoră, dar ştia că, în acelaşi mod minunat în care viaţa dăruia pe măsură ce lua înapoi, anii ce vor veni aveau să compenseze într-un târziu pentru cei pierduţi.

Aveau să fie o familie şi, pentru că avusese o copilărie frântă, Belle nu putea pretinde ceva mai bun. Era fiică, soră, soţie, mătuşă şi, dacă totul avea să meargă conform planului, deşi Oliver era singurul care ştia deocamdată, avea să fie şi mamă… după aproape şapte luni. Gândindu-se la asta, o durea sufletul pentru Diana, alungând în sfârşit orice reţineri ar mai fi avut în privinţa trecutului. Îşi iubea deja copilul nenăscut şi putea să înceapă cu adevărat să întrezărească agonia prin care trebuie să fi trecut mama ei după dispariţia Elvirei. A oftat adânc şi apoi,

pierdută în gânduri, a început să cânte numai pentru ea.

Emily a atins-o pe braţ foarte încet.

— Ce cânţi? a întrebat ea.

Belle s-a întors spre sora ei şi a zâmbit, cu o amintire în minte.

— O, doar un cântec din copilărie.

Pe urmă, şi-a îndreptat privirea spre casă.

— E un loc minunat, a spus Emily văzând la ce se uita.

— Ar trebui să fie a ta. Eşti sora mai mare.

— Nu, Belle, e a ta, a răspuns Emily şi a strâns mâna surorii ei. O meriţi. Dacă nu erai tu, n-am fi fost niciuna dintre noi aici, acum. Tu ai făcut asta şi n-aş putea să-ţi fiu mai recunoscătoare. Nu cer decât să nu ne mai pierdem niciodată una pe cealaltă.

Ochii lui Belle s-au umezit uitându-se la sora ei, apoi la noua ei casă. Nu era doar o casă frumoasă, cum spusese Emily. Era locul unde se născuse sora ei frumoasă, locul în care se pierduse şi acum devenise locul unde fusese regăsită.

— Mi-a fost atât de teamă că nu te voi găsi niciodată, a spus Belle, sau că ai murit.

— Ei bine, m-ai găsit până la urmă. Şi nu o să te mai las să pleci de lângă mine.

Amândouă s-au ridicat şi s-au plimbat la braţ prin grădină, bucurându-se de momentul la care Belle visase atât de mult, dar de care se şi temuse că nu va veni. Sora ei dispărută venise în sfârşit acasă. Mulţumesc, a spus ea cu inima plină de recunoştinţă. Mulţumesc.

Nota autoarei

Din când în când, este necesar să schimbi şirul evenimentelor reale ca să fie pe potriva cronologiei naraţiunii şi să ajute în acest fel povestea. În cazul *Surorii dispărute*, există un astfel de exemplu, fiindcă am situat masacrul din 1930 în 1936.

Cea mai importantă parte a cercetării a avut loc când am vizitat Myanmar (Birmania, cum era cunoscut altădată), unde am stat în toate locurile menţionate în carte. În Yangon (Rangoon), hotelul Strand a fost la fel de luxos ca în povestea mea şi a fost uşor să-mi imaginez personajele acolo, în anii 1930. M-am bucurat şi de o călătorie minunată cu vaporul pe Irrawaddy de la Bagan la Mandalay, aşa cum face Belle. Timpul s-a estompat în vreme ce priveam lumea cum trecea pe lângă mine şi mi-am dat seama că probabil a rămas aproape neschimbat de pe vremea personajului. Însă momentul culminant s-a petrecut într-o dimineaţă, chiar înaintea zorilor, când ne-am plimbat cu balonul cu aer cald şi am plutit sus, pe deasupra oraşului străvechi Bagan, în centrul Myanmarului, unul dintre cele mai mari situri arheologice din lume. Când soarele la răsărit a pictat sute de pagode în roz şi auriu, am simţit că mi se taie respiraţia: o experienţă cu adevărat de neuitat. Ca scriitoare, întreaga experienţă a fost o sursă de inspiraţie şi – o spun cu mâna pe inimă –, una dintre cele mai excepţionale călătorii pe care le-am făcut vreodată pentru documentarea unui roman. În afară de vizita la Myanmar, internetul a oferit şi de această dată o bogăţie de detalii, la fel ca numeroasele cărţi de istorie şi de memorii, prea multe pentru a fi menţionate aici. Abia aştept călătoria de documentare pentru a şaptea carte, a cărei acţiune se va desfăşura puţin mai aproape de casă… Urmăriţi pagina mea de

Facebook sau website-ul meu pentru noutăţi şi, dacă încă nu aţi făcut-o, ce-ar fi să intraţi în Clubul Cititorilor ca să aflaţi printre primii despre noile mele cărţi publicate şi să participaţi la concursuri? (Puteţi discuta cu mine şi pe Twitter.)

www.dinahjefferies.com
www.facebook.com/dinahjefferiesbooks
Twitter: @DinahJefferies
https://twitter.com/DinahJefferies

Mulţumiri

Mulţumesc încă o dată întregii echipe de la Viking/Penguin şi agentei mele Caroline Hardman. Mi-a plăcut să scriu această carte, al şaselea roman al meu, iar voi toţi aţi fost fantastic de încurajatori, la fel ca întotdeauna. Sunt foarte norocoasă. Le mulţumesc tuturor prietenilor şi oamenilor săritori pe care i-am întâlnit în timpul vizitei în Myanmar, de la care am învăţat atât de multe despre trecut şi despre problemele din prezent. Sunt foarte recunoscătoare şi bloggerilor de carte care fac în continuare foarte mult pentru a ajuta autorii – unde am fi fără voi? Şi, în cele din urmă, aş vrea să le mulţumesc călduros tuturor cititorilor mei.